

HAJTÓVADÁSZAT.
GYORSASÁG, PONTOSSÁG. MINDIG A CÉLON!

/// VICTORY
ZEISS. ÜTTÖRŐ 1846 ÓTA

A ZEISS specialista a hajtóvadászatokra.

Ha Ön 2013. 10. 01. és 2013. 12. 31. között
ZEISS VICTORY HT 1.1-4x24 vagy
VICTORY HT 1.5-6x42 céltávcsövet vásárol,
egy exkluzív ZEISS karórát kap ajándékba,
299 Eur értékben.

Vásárolja meg a megfelelő hajtás céltávcsövet és egy exkluzív ZEISS karórát kap
ajándékba. Az akció időtartama: 2013. 10. 01-től 2013. 12. 31-ig.!

vagy

VICTORY HT 1.1-4 x 24
Ajánlott br. fogyasztói ár: 1 910 eur-tól

VICTORY HT 1.5-6 x 42
Ajánlott br. fogyasztói ár: 2 140 eur-tól

Swiss Timer ZEISS Edition 2013 karóra
Ajánlott br. fogyasztói ár: 299 eur

Blaser Magyarország Kft., 4031 Debrecen, István út 92.,
telefon: +36-52/793-312, +36-20/505-4241, blaser@blasermo.hu

Az akcióban részt vevő VICTORY HT modellek valamelyik megvásárlásakor, egy Swiss Timer karórát kap ajándékba ZEISS exkluzív kiváltsággal.
299 eur értékben. Az ajánlat a készlet erejéig érvényes. A részletekért lásd az értesítő táblázatban. További információk: www.zeiss.com/hungary

We make it visible.

MAGYAR

VADÁSZLAP

ÁRA: 850 FT

CXXXIV. (22.) ÉVFOLYAM 12. SZÁM • 2013/DECEMBER •
ELŐFIZETŐKNEK: 750 FT • www.huntingpress.eu

Magyar Vadászlap 2013/DECEMBER

Kellemes karácsonyi ünnepeket kívánunk!

Kutyául 751. • Volt egyszer egy aranykor 763-767. • A világ fácánkakasai 764-767.

Karácsonyi irodalmi melléklet 771-779. • Áhitattal vadászni 787.

VADÁSZLAP Kft.

Cégjegyzékszám: 13-09-102825

Adószám: 13468426-2-13

Közösségi adószám: 13468426

Kiadó-főszerkesztő: **Cseke Sándor**
sandorcseke@vadaszlap.hu

Hirdetés: **Barikád Reklámügynökség**
barikad@invitel.hu

Webáruház vezető: **Elek Erzsébet**
elekerzsi@vadaszlap.hu

Kapcsolat:
1031 Budapest, Rozália u. 59/A.
tel./fax: +36-1/242-0042
flotta mobil: +36-70/702-5000
info@vadaszlap.hu

VADÁSZLAP

ISSN 1215-6159 (nyomatott)

Felolós szerkesztők:
Somfalvi Ervin, somfalvi@vadaszlap.hu
Kókai Márton, marion.kokai@vadaszlap.hu

Tervező szerkesztő:
Wéber Ferenc, fefe@vadaszlap.hu

Főmunkatársak:
Agyaki Gábor, agyaki.gabor@digistar.hu
Bálint Elemér, balint-elemer@t-online.de
Homonnay Zsombor,
homonnayzs@gmail.com

Megjelenik havonként
a megelőző hónap utolsó hetében.
Ára: 850 Ft, Előfizetőknek: 750 Ft
Előfizetési díj a 2014. évre: 9600 Ft

Előfizethető belföldi
postautalványon, átutalással
a VADÁSZLAP Kft.

65100149-11301439

számú számlájára, a hírlapkézbesítőknél,
a postahivatalokban.

Terjeszti a Lapker Zrt., a Magyar Posta Zrt.
Erdélyben, Szlovákiában és Szerbiában
terjeszti és az előfizetéseket fogadja
a Color Interpress Kft.
Telefon: +36-1/243-9232,
e-mail: colorinterpress@t-online.hu

Nyomdai előállítás:
Pharma Press Kft.
Felolós vezető: **Dávid Ferenc**

HUNTING PRESS
VADÁSZATI INFORMÁCIÓS MAGAZIN

Felolós szerkesztő:
Földvári Attila, attila.foldvari@vadaszlap.hu

Kapcsolat:
www.huntingpress.eu
info@huntingpress.eu

ISSN 1588-1229 (online)

HUNTING PRESS
NEMZETKÖZI FOTÓÜGYNÖKSÉG

Igazgató:
Sibak Julianna, julianna.sibak@vadaszlap.hu

Kapcsolat:
www.fotohunting.hu
foto@fotohunting.hu

Címlapfotó:
Apport

Kókai Márton felvétele

Kutyául

Ha a magyar vadászat kisebb-nagyobb ügyeire gondolok, ezzel – nagy valószínűséggel – sokan vagyunk így, néha bizony kutyául – azaz nem jól – érezzük magunkat a bőrünkben. Pedig érezhetnénk jobban is magunkat, hiszen minden „kutyaugatás” ellenére halad a karavánunk. Ott van a kutya elásva, hogy hozzászoktunk, mint kutya a „veréshez”, a vereségekhez, kutyába se vesszük a jó dolgokat, bizonytalannak hisszük, mint a kutya vacsoráját.

De nem folytatom tovább a kutyákhoz kötődő mondások „áthangolt” idézését, melyek többnyire negatív érzéseket keltenek bennem, sokkal inkább azt tartom fontosnak, amit a kutyáktól kellene megtanulnunk, átvennünk.

Igen, mi emberek – a kőbaltás ősembertől a mobiltelefonos menedzserig – az elmúlt évezredek során rengeteget tanultunk a kutyáktól! Merthogy a kutya több kultúrkörben – nem véletlenül – a hűség, az éberség, az engedelmesség, az odaadás szimbóluma. Ezeket az emberiség számára is ismert és elfogadott fogalmakat kiegészíthetjük azzal, hogy – minő véletlen – a vadászat során vált a kutya az ember társává, alakult ki szövetség, együttműködés az ember és a kutya között.

A baj többnyire az, hogy mi vadászok is elfelejtettünk mára és manapság kutyául.

Nem értjük, nem becsüljük, nem gyakoroljuk, amit a kutyáktól tanultunk, tanulhattunk. Most, hogy közeledik a család, az összetartozás, az ajándékozás ünnepe, „az ünnepek ünnepe” – ahogy Assisi Szent Ferenc fogalmazott – jó lenne, ha ismét fontosnak tartanánk mindazt, amit a kutyáktól megtanulhattunk... hiszen az emberségünk, a kulturáltságunk egyik fokmérője, amilyen a kapcsolatunk a kutyákkal, ahogy egy vadász a kutyájával bánik.

Az első kutyám egy pár hónapos, de rendkívül vérmes jagterrier volt. Szánkóval barkácsoltunk a Bakonyban és ha légszimatot vett, nem lehetett megtartani a meleg bundák között, utána vetette magát a vaddisznóknak. Tőle a szenvedélyt, a vadászat semmi mással össze sem hasonlítható, örült mákonyát tanultam el.

Aztán lett egy magyar vizslám: a Csucsú... akitől elkezdtem kutyául tanulni, és amikor már sejtettem néhány jelzését és mondanivalóját, ezer apró vadászati trükköt leshettem el tőle. Hallgattam rá és ő megtanított apróvadra vadászni. Mi nem mentünk be a nádásba, ha üres volt. Csucsú szél alá került, s ha érzékeny orrával nem érzett fácán, nyúl, kacs, liba, vagy rókaszagot, hozzám szaladt és megrázta magát, mintha vizes lett volna. Ugyanez volt a jel, ha noszogattam a leesni vélt szalonka megkeresésére. Számtalanszor megmutatta, hol esett le a madár, de azt is, hogy elrepült, orrával az ég felé fordulva. „Megbeszéltük”, hogy röviden keresve, csak nekem hajtson: előre ment és felém kajtatva hajtotta fel a fácánkakasokat. Minél jobban összeszoktunk, az együttélés során egyre jobban kezdünk el figyelni egymásra, megismertük egymás gondolatát. Én tudtam, mikor és melyik szukába volt szerelmes, hiába hoztam neki „feleséget”, kitarított a vadásztársaság hannoveri véreb szukája mellett. Iszonyú szomorú képet vágott, a farkát a lába közé húzva „nehézelt rám”, amikor haza kellett jönnünk. És ő pontosan tudta, hogy éppen milyen kedvem van. Fölismerte a hangulataimat, ugrált örömben, ha boldognak látott, próbált felvidítani, ha letört voltam... soha nem kérdezett, nem kritizált, elfogadott olyannak, amelyen vagyok.

A kérdés tehát adott. Mennyire megy ez nekünk irigy, önző, érdektelen, öntörvényű, hazug és hálátlan embertársaim? Mennyivel vagyunk „magasabb rendűek” azoknál a normális, szabadszellemeű kutyáknál, akiket – igen így: akiket – nem tett tönkre, nem civilizált agyon, nem tenyésztett félre, nem trenírozott vak engedelmességre, ostoba harciasságra az „ember”... akiknél talán az első és legfontosabb viselkedési norma immár évezredek óta: a tiszta, a romlatlan, az őszinte szeretet.

Együtt élünk egymással – és a kutyákkal. Szemkontaktussal, hangokkal, testbeszéddel kommunikálunk egymással – és a kutyáinkkal. Nekünk is vannak elfogadott „falkavezéreink”... mégsem működünk sok mindenben együtt, füttyülünk a szövetségseinkre, a szövetségeseinkre – és a kutyáinkra. Lehet, hogy ezért érzem magam, érezzük magunkat – kutyául?

A kutya fáját, emberek, vadászok!

Érdemes lenne újra megtanulni kutyául, példát venni kutyáink felénk sugárzott szeretetéből... és akkor igazi ünnepünk lesz majd a karácsony!

CSEKE SÁNDOR

sandorcseke@vadaszlap.hu

A CXXXIV. (22.) évfolyam = 814 oldal

Hát igen. Rohannak az évek. Ismét arra kérjük Önöket, nagyra becsült Előfizetőinket és a lapunkat vásárló Olvasóinkat, hogy szavazzanak: melyik hónap címlapja tetszett a legjobban?

Lassan közhely, mégis büszkék vagyunk arra, hogy „túléltek” a 2013-as évet, miközben „világlapok” kiadói, szerkesztőségei dobták be a törülközőt... vagy „szüneteltetik” a megjelenést. Mi évek óta „előre menekülünk”, a saját szellemi és gazdasági forrásainkból fejlesztjük/fejlesztgetjük szolgáltatásainkat. A nyomtatott VADÁSZLAP jó minőségben minden hónapban, időben megjelent, betartottuk minden ígéretünket: kisorsoltuk az előfizetői verseny díjait, a Keeway quadot és a kedvezményeket, lettek háziasszonyaink, s hogy magunkra irányítsuk a vadászok figyelmét: megrendeztük az első Miss FeHoVa szépségversenyt.

Szeptemberi számunkban számoltunk be róla, hogy 2013-ban kétszer kellett internet-szolgáltatót váltanunk, mert a szervezereik a honla-

punk látogatottságát nem bírták kiszolgálni, merthogy havonta 4-6 millió a lapletöltés és meghaladja a 350 ezret a látogatók száma, s mivel a facebookon is megtalálhatóak vagyunk, már több mint hatezren kedvelnek bennünket ezen a közösségi oldalon is. Mindez annak köszönhető, hogy négy nyelven működik az információs magazinunk, a web-áruházunk, az okos térképünk, az apróhirdetéseket közlő vásártér. 2013-ban indítottuk a vadaskonyv.hu és a fotohunting.hu önálló honlapunkat, mindkettő szorosan kapcsolódik a huntingpress.eu honlaphoz, az egyik a könyvtérkezesítést, a másik a nemzetközi fotóügynökség munkáját szolgálja.

A bázis, a kiinduló pont, az „anyakikötő” azonban eddig is és ezután is a nyomtatott VADÁSZLAP marad... és arra törekszünk, hogy minden mindennel – lehetőleg mindig – összekapcsolódjon, a kommunikációnk érthető és elérhető legyen a vadászok számára. **-css-**

Gyulaji dámok

Az idény legkiemelkedőbb agancsú bikájára október 21-éig kellett várni, a visszajáró szlovákiai magyar vendég Bölcskei Gábor kerületvezető vadász kíséretében ejtette el a belecskai község határ egyik barcogó helyén. A különleges, osztott szárú agancs meglepte a vadászokat: sokkal nehezebb volt, mint amit mutatott. Tömege: 5,51 kilogramm, 182,95 IP, aranyérmes.

Október 12-én egy osztrák vendégvadász Kalauz Csaba kerületvezető erdész kíséretében, a „katonási” barcogó helyen lőtte. A bal száron cápafogas lapátot viselő bika agancsának tömege 3,96 kilogramm, 189,14 IP, aranyérmes.

Kovács Tamás

Foto: Kovács Tamás

Foto: Bölcskei Gábor

Gerje-menti dámbika

A fotón látható lapátos ismerős lehet azoknak, akik jártak október 5-én a Gerje-menti vadásznapi megnyitóján. Azelőtt három nappal esett a NEFAG Zrt. Pusztavacsi erdészetének területén, agancsa tömegét 4,5 kilósra becsülték. A szerencsés elejtő Zelenka Pál.

-km

Micsoda különbség!

Alig hihető, hogy a két agancs között csak 30 deka az eltérés! A neves szakember, Dabis Gábor, a sárvári Berek Vadásztársaság elnöke kezében fogott nagyobbik – az idei Vas megyei rekord – 10,93 kilogramm, szárhossz: 128,4, alsó körméret 20, a felső 17,3 centiméter, 231,55 IP. A másik agancs 10,68 kilogramm, szárhossza 98,8, alsó körmérete 16,8, a felső 15,7 centiméter, 196,70 IP.

-hy

A megye legjobbjá

A bírálathoz aranyérmet kapott a páratlan tizennyolcas, 10 kilogrammos agancssúlyú bika, amelyet szeptember 17-én az osztrák Manfred Götz lőtt a Szigetköz Vadásztársaság területén. A vendéget Novits Ernő, a társaság vadőre kísérte. Pályafutása eddigi harminchét éve alatt korábban csak egyszer sikerült hasonló agancsot viselő szarvast ejteni a területen. A bikát bögőkürttel hívta be a hivatásos vadász.

Kovács Péter

Körbelövöldözték

Az utóbbi időben ugyancsak mozgalmas élete lehetett annak a kapitális szarvasbikának, amely a Baranya megyei Katádfán, a Nagypeterdi FTK területén került terítékre október 21-én. Az elejtő, Kiss Nándor az elejtés napján látta már egy kukoricásban, és amint kiszúrta, hogy a vad sántít (nem is beszélve a rendellenes agancsalakulásról), elhatározta, hogy meglövi. Az esti lesen sikerült is. A bikának már megváltás lehetett: mint kiderült, a jobb hátsó combján egy lövedék okozta lyuk tártongott. Fémdetektorral megvizsgálva az agancsot, a torzulás helyén valamit jelzett a műszer, így lövés vagy hurkolás okozhatta a rendellenességet. A kapitális agancs huszonnégy órás tömege 11,98 kilogramm lett, a bika feltörve 188 kilogrammot nyomott a mérlegben.

Agyaki

Indikátor

A latin eredetű szó jelentése jelző, mutató, azaz valamilyen anyag, közeg állapotát, fizikai-kémiai tulajdonságait pontosan megmutató, ám azzal nem azonos tábla, készülék, berendezés, vegyi anyag. Egy merész csavarral és nem kis képzelőerővel azonban próbáljuk meg egy adott vadászterület hivatásos vadászával (vadászaival) behelyettesíteni, hiszen ki más, ha nem a hivatásos vadász a legjobb jelzője, mutatója a vadgazdálkodási szakmai munkának!

Ahhoz azonban, hogy a területen folyó szakmai tevékenységet a hivatásos vadász pontosan – az indikátorhoz hasonlóan – „jelezzé”, szükség van arra, hogy a munkavégzéséhez elengedhetetlenül szükséges anyagi és erkölcsi támogatást, segítséget megkapja.

Az Országos Magyar Vadászkamara megbízásából készült: „A hivatásos vadászok munka- és életkörülményei” című összefoglaló elemzést volt szerencsém a minap olvasni, és néhány ebben szereplő adatra szeretném felhívni a vadásztársasági vezetők érdeklődő figyelmét!

Előljáróban annyit, hogy 1105 hivatásos vadász töltötte ki és küldte el (név nélkül) a kérdőívet. Békés megyéből 50-en tartották érdemesnek a válszadást, azaz közel fele a tényleges létszámnak.

A legelső pontban, a demográfiai jellemzők körében megállapítható, hogy a válaszadók közel fele 40 év alatti, nő, családos ember, itt tehát nincs semmi különös, kirívó eset. Annál inkább kerekedett a szemem, mikor azt olvastam, hogy a „normál” lakosság 14 százalékos diplomás végzettségével szemben a hivatásos vadászok 20 százaléka rendelkezik a legmagasabb iskolai végzettséggel! A munkaviszony időtartamát vizsgálva kiderül, hogy közel fele a vadőröknek kevesebb, mint 10 éve dolgozik a szakmában, azaz egy „generációs robbanás” következtében elmondható, hogy egy fiatal és magasan kvalifikált hivatásos vadászkar „kezébe van téve a magyarországi vadállomány sorsa”. Érdekes dolog, hogy az egy vadászra eső szolgálati terület nagysága átlagosan 5553 ha, azaz jóval nagyobb, mint a törvény által előírt!

Meghökkenítő az is, hogy a hivatásos vadászok főnökei harmadának semmilyen szakirányú végzettsége nincs, az pedig már hab a tortán, hogy a diplomás hivatásos vadászok 27 százalékát is szakirányú végzettséggel nem rendelkező, hogy is mondjam csak... hm, „szakember” irányítja! (Kétségtelen, van már neki 25 év vadászati „szak”gyakorlata) Szerényen felmerül bennem a kérdés: vajon ez a kazánkovács, vagy az ékszerész szakmákban is így lenne? Netán a mezőgazdászoknál, autószerelőknél, vendéglősöknél elképzelhető lenne ilyen? Ráadásul a földtulajdonosi közösségek és a vadásztársaságok szakmai vezetőinek 47, illetve 45 százaléka nem rendelkezik szakirányú képesítéssel. Könyörgöm, akkor hogyan tud valaki felelős szakmai döntést hozni, ha nincs neki semmiféle ilyen irányú végzettsége? (Kétségtelen, 25 év vadászati gyakorlata van... és ugye már két éve a vadászmeister felkent pozíciójának is büszke tulajdonosa.) No de ugorjunk – mondotta volt Pósalaki bácsi!

Lássuk, hogyan van megbecsülve ez az – előzőekben már részletesen körülírt – kétségtelenül értékes szakembergárda? A választ adó hivatásos vadászok átlagosan havi bruttó 78 178 forint fizetést kapnak.

Természetesen jelentős a szóródás a megyék, a vadászatra jogosultak, az iskolai végzettség, a beosztás és a főállás/mellékállás alapján is. Legkevesebbet a vadásztársaságok fizetik a szakszemélyzetnek: havi kemény 61 655 forintot. Legtöbbet a természetvédelmi területek hivatásos vadászai viszik haza: 168 583 forintot havonta. Érdekes az is, hogy míg Bács-Kiskun megyében 55 755 forint, addig Zalában már 114 261 forint a vadőr havi fixe! Biztosan drágább ott a kenyér, vagy a benzin!

Persze a fizetés nem minden esetben fedi le a havi jövedelem kategóriáját, hiszen itt van mindjárt a prémium is, ami kétségtelen, igen erős ösztönző kell, hogy legyen! Már ott, ahol ezt a hivatásos vadászok meg is kapják! Mert a vadásztársaságok 49 százalékában dolgozó hivatásos vadászok soha, semmilyen címen egy árva peták prémiumot sem kapnak! Kiderült, hogy a prémium léte erősen összefügg a hivatásos vadász beosztásával és a vadászatra jogosult típusával: a földtulajdonosi közösségek vadászaiknak csak a harmada, míg a gazdasági társaságokban dolgozóknak kétharmada kapja meg az elvárt és megérdemelt prémiumát!

Jobb a helyzet a szolgálati lakáshoz jutás esetében, hiszen a hivatásos vadászok negyede kap lakhatási támogatást, ill. 11 százalékuk szolgálati lakásban lakik. Ezek az arányok jobbak, mint általában az egyéb lakossági mutatók.

A saját gépjármű használatra a kérdezettek 89 százaléka kap költségtérítést, ami függ a vadász beosztásától és a vadászatra jogosult típusától. Ugyanakkor elgondolkoztató, hogy a saját gépjárművet használók 11 százaléka semmilyen támogatást a kocsihaszánlatért nem kap. A hivatásos vadászok majd kétharmada kap havi rendszerességgel telefon költségtérítést, aminek átlagos összege: 4570 forint.

Elszomorító, hogy az alkalmazottak nem mind egyike kapja meg a jogszabályban előírt szolgálati felszerelést és ruházatot. Gondolták volna kedves Vadásztársak, hogy a vadőrök negyede nem kap szolgálati fegyvert? A távcső, táska, lámpa, tör pedig már az extrák rózsaszín ködben libegő kategóriájába tartoznak? Vagy, hogy az előírt munkaruházatot csupán kétharmaduk jogosult vásárolni?

Mindenki egyetért – gondolom - azzal, hogy csak abban az esetben remélhet erős törzsállományt, szaporulatot, végső soron gazdag terítéket, ha a kártékony vadfajokat minden lehetséges és törvényes eszközzel pusztítja! Az ezután járó és törvényileg meghatározott lődíjat pedig az elejtőnek kifizeti. Pedig, sajnos ez nem így van! Az országos elemzés alapján kiderült, hogy a vadásztársasági hivatásos vadászok 55 százaléka részesül lődíjban. Úgy gondolom, megyénkben a kifizetési arány jóval magasabb lehet, mert nem igazából hallottam olyan esetről, hogy a dúvadjel kifizetését sok helyen „elfelejtették”. Az arányt szerintem a nagyvadász társaságokban dolgozó és igazából a dúvadra figyelmet nem fordító válaszadók „rontották le” ennyire.

Összegezve az elemzés megállapításait, nagy biztonsággal megállapíthatjuk, hogy manapság hivatásos vadásznak lenni nem egyszerű feladat! Nagy felelősség terheli a vadászatra jogosultak vezetőit, hogy ez a zömében fiatal és magasan képzett vadőri gárda megmaradjon a szakmában, elégedetten, anyagilag és erkölcsileg megbecsülve végezze a napi munkáját! Hiszen nem kis értéknek, hanem nemzeti kincsünknek, a világhírű magyar vadállománynak felelősségteljes őrzői ők!

 FARKAS LÁSZLÓ
farkas.eurohunt@globonet.hu

Agyaki Gáborral

Kultúráról, barátságról, kürtölésről, kutyákról

Foto: Kókai Márton

Agyaki Gábor irigyeinek egyike vagyok. Nem tudom, hányan és miért irigykednek rá, én a kutyái miatt. Egyrészt, mert vannak kutyái, másrészt, mert engedelmeskednek neki. Nekem, negyven év után már nincs kutyám. Vitéz, öreg magyar vizslám, hosszú, türelemmel viselt szenvedés után elhagyott, új kutyát vennem pedig már felelőtlenység lenne. Öreg vagyok hozzá. Meg aztán nehezen is viselném már, hogy parancsol nekem, mert Vitéz esetében erről volt szó. Nem, nem követelőzött, egy szót se szólt, de beszédes tekintetének hipnotikus ereje volt. Gábornak most éppen öt kutyája van. Együtt várnak rám a martonfai vadászházban. Gábor elem siet, a kutyák nem mozdulnak ablak alatti fekhelyükön, de a szemük rám szegeződik és felcsillan. Melegség önti el a szívemet, a tekintetüket azonban kerülöm, sőt el is fordulok tőlük...

– De azért mutasd be őket, kérlek...

– Morzsi szájkásszörű tacsí, nyolc éves kan. Csupi bajor hegyi véreb, nyolc hónapos szuka. Onyx rövidszőrű német vizsla kan, tizenöt hónapos. Bolero, a pointer is kan, öt éves. Sári, aki olyan kirtartóan fixíroz téged, magyar vizsla, négy éves szuka...

– Amióta ismerlek, mindig volt kutyád.

– Amióta élek! 1961. október 23-án születtem, és apám nagy örömeiben vett nekem egy vizslát. Rami volt a neve.

– Martonfa felé autózva megpróbáltam számba venni a munkaköreidet, tisztségeidet és válllalsaidat, hogy meghatározhassuk, ki is, mi is vagy valójában. Vadőr vagy, vadászmaster, az OMVK Baranya megyei szervezete Vadvédelmi és Vadgazdálkodási Tanácsának elnöke, a Baranya Vadászkürt Együttes alapító elnöke, a VKE Magyar Vadászkürt Egylet elnöke, a Magyar Véreb Egylet tagja, a Német Vizsla Klub vezetőségi tagja, versenybíró, kutyakiképző... De az is lehet, hogy nem is teljes ez a felsorolás...

– Az újságírást még tegyük hozzá, nagyon fontos nekem.

– Mindezek alapján mit írnál legszívesebben a névjegyedre?

– Csak azt, hogy vadász. Mert mindaz, amit szeretek és csinállok a vadászat szerves részét képezi, annak egy-egy oldala. Tehát ez a „sokféleség” végül is a lényegét tekintve egy és ugyanaz...

– Hogyan és mikor kezdődött?

– A Mecsek-oldalban nevelkedtem. A már említett „születésnap kutyá” és az erdei kalandozások mellett egy karácsonyi ajándék pecsételte meg a sorsomat. 1968 karácsonyán ugyanis egy gondosan becsomagolt lámpagyári légpuskát találtam a gyertyafényben ragyogó fenyő alatt...

– Harminc évvel ezelőtt, 1983-ban lettél hivatalosan is vadász. És éppen itt, ahol évekig hajtó is voltál, a Karasica Völgye Vadásztársaságban, melynek a vadászházában beszélgetünk most. Sok mindent megéltél...

– Szerintem a magyar vadászat háború utáni fénykora 1965-től 1986-ig, azaz Martonvásártól Karapancsáig ívelt. Ez idő szerint a nagy változások időszakát éljük. A vadgaz-

dálkodás és vadászat helyzetét, lehetőségeit és milyenségét mindig is a tulajdonviszonyok határozták meg. Most a magántulajdon a meghatározó, és a birtokviszonyok alakulását a koncentráció jellemzi. Vadat – és különösképpen szarvast – tartani költséges dolog. Nem véletlen, hogy a híres ormánsági populáció megalapozói grófok, nevezetesen a Draskovichok voltak. A vadra mindig is költeni kellett, most is költeni kell. A vad és vadászat jövője tehát azon múlik, hogy hajlandóak lesznek-e jelentős összegeket áldozni rá azok, akiknek érdeke, hogy legyen vad... Tévedés azt remélni, hogy a szarvas majd eltart bennünket. Nem, a szarvast nekünk kell eltartani...

– Februárban egy szarvas Pécs belvárosába tévedt. Ezzel összefüggésben azt nyilatkoztad, nem csoda, hogy a szarvas a városba szorul és felszáll a buszra, hisz újabban mindent bekerítetek...

– Meggyőződésem, hogy nincs több szarvas, mint amennyi az 1980-as években volt, de összetömrölnek, stresszesek, és miután

az erdőkben már nincs elég helyük, ott is megjelennek, ahol semmi keresnivalójuk se lenne. Ha egy isteni hatalom elrendelné az összes kerítés azonnali lebontását, döbben-ten tapasztalnánk, hogy „nincsen” is vad...

– Egyre többször és egyre több helyen aposztrofálnak a vadászati kultúra élharcosaként. *Én is. De tág és örökös mozgásban, fejlődésben van ez a fogalom. Te mit értesz alatta...?*

– Számomra mindenekelőtt kapcsolatokat, pontosabban a kapcsolatok milyenségét jelenti. Ember és állat, ember és vad, ember és természet, és persze ember és ember kapcsolata fejezi ki és minősíti a legegységelműbben kulturáltságunkat. Fontos a teríték, a töret, a kürt – de a lényeg mélyebben van... Akinek nincsenek barátai, vagy aki megcsalja, elárulja, a bajban magára hagyja őket, az hiába áll levett kalappal az elejtett vad előtt...

– Sok barátod van, jórészt a kürtölésnek köszönhetően...

– Nem nyaljuk, faljuk egymást, de ha mondjuk, félév után felhívok valakit, ott tudjuk folytatni a beszélgetést, ahol hónapokkal korábban abbahagytuk...

– A Baranya Vadászkiért Együttes 2014-ben immár húszéves lesz. A 15. születésnapot a Pécsi Székegyházban tartott koncerttel, CD-vel, fényes fogadással ünnepeltétek...

– Valamire biztosan most is sort kerítünk majd. Sok a fiatal köztünk, és ők nagyon kreatívak. De minden évforduló számvetés is. Ez alatt a két évtized alatt legalább ezeröt-százán ismerkedtek meg tanfolyamaink és táboraink keretében a kürtöléssel, és ez az igazi eredmény, mely még a rangos nemzetközi versenyeken nyert ezüst- és aranyérmeknél, kitüntető diplomáknál is fontosabb. Már nem vagyunk egyedül. A VKE keretében működő Magyar Vadászkiért Egyletnek 7-8 jól működő együttes a tagja...

– Bejártatok az országot, minden jelentős vadászati rendezvényen, sőt vadászaton is kürtöltetek...

– Ha milliomos lettem volna, akkor se juthattam volna el ennyi nagyszerű helyre, akkor se élhettem volna át több és szebb élményt. Mindig, mindenütt, mindenki barátként kezel bennünket. Természetesen az ilyen helyzetek kezelésének is megvan az etikája, amit egyébként az alapító csapat alapozott meg...

– Te és még kik is...?

– Buzgó József, Gáspár Géza, Jung Jenő, Korb Zoltán, Rakovics Róbert. Alapelvként mondtuk ki, hogy soha ne élj vissza a lehetőségeiddel. Amit aztán menetközben a diszkreció elvével egészítettünk ki.

Foto: Kókai Márton

– Aligha véletlen, hogy az „alapító atyák” mindegyike kutyás vadász volt...

– Mint ahogy a mostani csapat minden tagja is az! A Baranya Vadászkiért Együttesnek, mint egyesületnek harmincöt tagja van, a versenycsapatnak tizennégy, és mindenkinek van kutyája, a fiataloknak, a gyerekeknek is. Szent meggyőződésem, hogy a kutya és a kürt a vadászat két legelfogadottabb „jószoigálati nagykövete”. A jól idomított, jól dolgozó vadászkutyák láttán, a vadászkiértök hangjának hallatán még azok arca is megenyhül, akik magát a vadászatot nem értik, nem szeretik...

– A szemlélődő rácsodálkozik kutyáid szépségére, fegyelmére. De alighanem az is feltűnik neki, hogy szigorúan bánsz velük, már-már egy kiképző őrmester szigorával...

– Ha két napig nincs kutya mellettem, elvonási tüneteim vannak. A munka azonban nem játék. Ha dolgozunk, munkatársak vagyunk. A vadászházban azonban barátok vagyunk. A legszebb kép, amire gondolni tudok: kutyáim a vadászház kandallója előtt fekszenek, és bár ázóttak és fáradtak, rajongó tekintettel néznek, élvezve az együttlétet. Mint ahogy én is így nézek rájuk...

Békés Sándor

■ ■ ■ Foto: Jaroslav Pap

Vadászkutyák akcióban

Eb a vadász kutya nélkül – tartja a népi bölcsességen alapuló közmondás. Négy lábú segítők teszik szebbé, színesebbé, és főleg eredményesebbé apróvadász vadászatunkat, ők a disznóhajtások adrenalin-szintünket emelő csahosai, s hozzájuk fordulunk megkeseredett szájjal, ha egy rossz lövés után sebzetten elment a nagyvad. Gazdájuk türelmét és hozzáértését is dicséri jó munkájuk – az erről készült képekből válogattunk egy csokorra valót.

foto: Jaroslav Pap

foto: Somfalvi Ervin

A HÓNAP VADÁSZLAP FOTÓJA

HAJTÁSBAN

FOTÓ: ANTLI ISTVÁN

Találkoztam boldog vadőrrel is

Szinte már egyfajta sztereotípiának is mondható az, hogy ha az emberfia vadőrökkel találkozik, dől belőlük a kétségtelenül jogos panaszáradat. Tegyük hozzá: a világon egyedülálló módon, mert kis hazánkat külföldön vadászati nagyhatalomnak ismerik el, olyannyira, hogy ezt már el is hisszük magunkról. A szakma a pályaválasztók körében a panaszok ellenére jótányit sem veszített népszerűségéből, ami látható a jelentkezők számából. Bár az is hozzátartozik az igazsághoz, hogy a családottak, a pályaelhagyók, a módosítók, vagy azt még el sem kezdők aránya is másokhoz hasonlítva egészen elképesztően magas. Nehéz volna őszintén – éppen az előbbieket miatt – valamiféle elvárható, vagy beláthatóan reális életpálya modelltől még csak mesélni is. Ha baj van, mehet panaszra, ahová csak akar, hiába vannak a vadőri díjazásra különböző halvány rózsaszínű kamarai „ajánlások”. Pedig a vadőrök ma már közfeladatot ellátó személyek, van érdekvédelmük (?), már csak kétévenként ugyan, de van szakmai országos versenyük, különböző szakmai bizottságaik, érdekükben mindig tesznek valamit. Hogy mit? Nos, arról túl sokat nem tudhatunk, hiába szörfözünk a neten, talán szégyenlősségük, vagy szerénységük miatt közkinccsé, főként köztudottá, nem sikerül tenni. Pedig milyen jó volna az eredményes munka jó érzésével nagyokat hozsannáznunk! Mindenesetre bizonyára az én hibám, vagy inkább pechem, hogy eddig még nem találkoztam ennek a láthatatlan, de állítólag ádáz érdekvédelmi harcnak még egyetlen hadirokkantjával sem. Sajnos.

Ezért aztán számomra – és ezt nem a szeretet ünnepének közelgő hangulata mondatja velem – jó volt egyszer már egy üdítő kivétellel is találkozni. A sokat hallott gondok és bajok után „találmányomat” akár kakukkoztajásnak is mondhatnám, ha ennek nem volna némi pejoratív éle, amit szeretnék nagyívben elkerülni. Jó erről beszélni, mert hitet, erőt ad. Van ilyen, mert egész egyszerűen kell ilyennek lenni. Budai Balázs (38) ugyanis, aki az Ipolyvölgye Vadásztársaság vadőre – saját bevallása szerint – igazán boldog ember. És ami ennél talán még fontosabb „ismérv” az, hogy jellegzetes, hamiskás mosolyával ezt a manapság igazán különleges értéket át is tudja adni. Első látásra is sajátos kisugárzású ember, akivel élmény együtt lenni, főként pedig együtt vadászni. Ezt nem lehet iskolában megtanulni, mert született adottság. Ahogy meséli, fiatal kora ellenére hosszú, és igencsak kacsaringós életutat járt be. Édesapja, bár nem volt vadász, de a természet szépségei iránt rendkívül fogékony gazdálkodó, aki szó szerint belevitte ebbe a „nagy egészbe”. Együtt járták a természetet, hallgatták a tavaszi zsongást, figyelték az őzbakokat, a disznók járását, a szarvasbögést, az év minden szakának feledhetetlen csodáit. Eredetileg asztalos szakmát tanult, sikeresen dolgozott itthon, és ahogy a régi mesteremberek tették, megjárta a mesés külföldet is. A faipari ismereteknek később is nagy hasznát vette, mert ahogy a biciklizést, ezt sem lehet soha

elfelejteni. Közben persze mindig azon törte a fejét, hogyan lehetne vadász, méghozzá – természetesen – hivatásos. Felőtt fejével végezte el a szükséges iskolákat, és így végre teljesülhettek gyermekkori álmái. Nyolc éve dolgozik ezen a vadászterületén, ahol bérelt házban lakik, Perőcsényben. Nagy Tanítómestereim bölcs intelmei szerint a nőszülni készülő vadász – különösen, ha hivatásos – nagyon alaposan gondolja meg a párválasztást, mert a sok távollétet csak nagyon kevesen képesek elviselni. Budai Balásznak ezt is sikerült példásan megoldania. Jól választott, megértő, szépséges feleségét minden érdekli, és ha esik, ha fúj, sokszor elkíséri, hű társa még a hölgyek számára kevésbé érdekes szolgálati útján is. Tiszta apja kisfia, bár még a csak a bébikompot nyúvi töretlen szorgalommal, de úgy néz föl a „vadász bácsikra”, mint valami gólyalábon járó zöldkalapos csodákra. Munkáját – meséli –

megbecsülik, elismerik, és ami a legfontosabb, igazán korrekt módon díjazják is. Havi fizetése – nem titok – másfél százezer forint, terepjáró, traktortéritést, a bérvadásztatásért az árbevétel után tíz százalék prémiumot kap. Feletteseivel – Iglói Pál vadászmmesterrel és Maser Lajos elnökkel – valamint az IB és a társaság többi tagjaival a korrekt munkakapcsolatát egymás munkájának az elismerése jellemzi. Nem is menne el innen sehová – mondja – nem tudna annyit kínálni senki. A 4200 hektáros területen tavaly 500 nagyvadat fektettek terítékre, a társaságnak saját hűtőháza van, az is ad munkát bőséggel. Nyolc szolgálati éve alatt több mint száz bikát lövetett. A társaság gazdálkodása biztos lábakon áll, emellett a trófeabírálati adatok bizonyosságként az állomány minőségi mutatói is folyamatosan javulnak. Sajnos egyre kevesebb ilyen van az országban. A tavalyi 9,5 kilós után az

idén esett 10,5 kilós agancsú, külföldi vendég által elejtett bikájuk előtt – ami a Börzsönyben igazi kuriózum – bárki bizvást leveheti a kalapját. Gondot – de azt nagyot – csak a vadkár okozza, annak ellenére, hogy igyekeznek is mindent ellene megtenni. A területen egyre nagyobb arányban vannak vadkárveszélyes növénykultúrák, főként kukorica, repce, és gyümölcsösök. Sőt, az Ipolyon túl, amely egyben az országhatár is, a több ezer hektáros kukoricatáblák vonzzák mágnesként a Börzsöny vadjait, amelyek rajtuk keresztül váltanak át, és vissza. Sajnos jogilag tökmindegy, hogy honnan jöttek. A vadkár veszélyes időszakokban – és errefelé melyik nem az – itt aztán az éjjelt is szó szerint nappallá kell tenni. Őszintén bevallom, szerettem volna egy kicsit zrikálni, vagy ha úgy tetszik provokálni. Gondoltam, túl szép minden ahhoz, hogy igaz legyen. Menjünk már át az élet árnyékos oldalára is, és leteszem a tollat, nem jegyzetek. Ez a módszer mindig bevált. Budai Balásznál azonban csúfos kudarcot vallottam, mert nem kell senkinek „boldoggá avatni”, mert Ő már meglehetősen régóta valóban az.

**Hivatalos panaszfal
nincs,
csak siratófal,
de az hatalmas**

HOMONNAY ZSOMBOR
homonnay@vadaszlap.hu

Elraktározott múlt

Hogy is van ez? 2013-at írunk. Jó tíz éve tart a digitális korszak: egy körömmnyi mikrocipen, amelynek ára néhány ezer forint, 16 gigabyte-nyi adatot, így akár négyezer nagyfelbontású fotót tárolhatunk. A szkennerek percenként több oldalt, a diaszkennerek akár 20 képkockát is rögzíthetnek, a karakterfelismerő programok pedig a szöveget viszonylag pontosan kereshető, digitális formátumba alakíthatják át. Mindennek tükrében értetlenül álltunk októberi számunk készítése közben a tény előtt: a 12 magyar rekord dágagancsból csak 10-ről sikerült fotót szereznünk, és azt is igen nehézkesen, több mint félszáz megkeresés után. Még egyszer kérdem: hogy is van ez?

Már akkor rosszat sejtettem, amikor a gödöllői Szent István Egyetem VadVilág Megőrzési Intézete mellett működő Országos Vadgazdálkodási Adattártól a rekord dágmokról kapott listához nem érkeztek fotók – mert nem állnak rendelkezésre. Ezután kezdtünk nyomozni. Az állami erdőgazdaságoktól megkaptuk az anyagot, hiszen „házon belül” elég részletes az adminisztráció, igaz, egy gúthi bikához így sem volt kép. A maradék kettő után Kosaras Zoltánál, a Tolna megyei vadászati felügyelőnél érdeklődtünk, de hiába. Ő első körben az OVA-hoz, majd a Pest megyei Kormányhivatalhoz irányított, onnan pedig ismét visszajutottunk az OVA-hoz. Végül a döbrökői bika fotói meglettek otthon a vadász mesternél, ezeket azonban csak jóval lapzárta után kaptuk meg. Fél siker – legalább megvan, hiszen a kölesdi rekordbikáról – amelyet ráadásul 2006-ban, az akkor még létező Országos Trófeabíráló Bizottság bíralt – nem sikerült képanyagot szereznünk.

Hát igen, az egykor volt dicső OTB. A szálakat bogozva eljutottunk Bognár Gáborhoz, az utolsó elnökhöz. Mint mondta, a bizottság 1958-as megalakulása óta minden rögzített adat megvan... Hol másutt: az OVA-nál. A testület egészen 2005-ig működött, de akkor a kormányzat a megszorító intézkedések miatti létszámcsökkentésre hivatkozva megszüntette, lévén jogszabály nem írta elő az OTB működtetését. A budapesti, Szilágyi Erzsébet fasori irodából a megszűnéskor az archívum az Adattárhoz került – így emlékszik vissza az elnök. További négy év képanyaga digitális formátumban lett rögzítve, mivel 2009 januárjáig a többi között az OVA bevonásával még sikerült életben tartani a másodfokú trófeabírálatot végző testületet. Azóta nincs központi képgyűjtés, a megyei

kormányhivatalokban nincs előírva, mely trófeákról készüljenek fotók, és ami van, az sem jut el az OVA-hoz.

– Nálunk azok az albumok, fényképek és negatívok vannak meg, amelyeket az OTB anyagaiból megkaptunk. De, hogy mennyire teljesek ezek, azt nem tudhatjuk – mondta prof. Csányi Sándor, az OVA vezetője. Az ő emlékezete szerint a bizottság először a teljes iratanyaggal együtt Telkibe költözött és az OVA akkor még semmilyen dokumentumot vagy fotóanyagot nem kapott meg. Az archívumot Telkiből szó szerint ők mentették meg, amikor Bognár Gáborék távoztak, és ezt a részt később szállították Gödöllőre. Az adattár vezetője hozzáteszi: ez azért nem teljes, vannak hiányzó képek vagy éppen adatok, az anyag igen nehezen átlátható. A számítógépek merevlemezeiről például semmit sem sikerült megmenteni.

Az OVA vezetője bemutatott több évtizedre visszamenően rendszerezett és évenként csoportosítva tárolt iratokat, valamint az albumokban rögzített és dobozokban tárolt fotókat (összességében egy kisebb teherautónyi anyagot). A papír alapú bírálati fotóanyagot folyamatosan szkennelik, ez azonban óriási terjedelmet jelent. Több évtizedes nyilvántartásokról van szó, és nem egyszerű a képekhez/diákhoz hozzárendelni a megfelelő adatokat. Mindezt lassan, de biztosan dolgozta fel néhány esztendőn keresztül a napi feladatok mellett Szakály Antal, aki előtte évekig az OTB munkatársa volt, így átlátta és ismerte a rendszert. Ő azonban nemrégiben a vadászati igazgatásban kapott szakmai feladatot, és már nem az Adattár munkatársa. Jelenleg – ahogy Csányi professzor fogalmaz – 1,5-2 ember dolgozik az OVA-nál (keresik a rátermett és szakmailag felké-

szült munkatársakat), így egyszerűen nincs kapacitásuk az adathalmaz feldolgozására, és belátható időn belül nem is lesz. Amikor azt firtatom, hogy nem jelentene-e megoldást, ha bevonnák a SZIE hallgatóit valamilyen kutatási program keretében, vagy szakdolgozati, esetleg PhD témaként javasolnák az adatok kutatását, feldolgozását, szomorú, de nem meglepő választ kapok. A hallgatók ma sokkal jobban szeretnek „kész” adatokkal dolgozni, ráadásul kis túlzással tovább tartana elmélyedniük a rendszerben – amelyben olykor múlt század eleji adatok is vannak spirálfüzetben rögzítve –, mint feldolgozni.

A jelen sem kifejezetten derűs: a friss fotóanyag begyűjtése nem egyszerű, a minőség széles skálán mozog, a kormányhivatalokat semmi sem kötelezi, hogy elkészítsék és elküldjék a képeket. – Fogas kérdés az is, hogy mit is kellene digitalizálni és egyenként nyilvántartani? – jegyzi meg beszélgetésünk végén Csányi Sándor. A trófeabírálati nyilvántartások alapján 1970 és 2012 között 321 ezer szarvas agancsát bíráltak el, amiből 105 ezer volt érmes, ezen belül 11 ezer az aranyérmes. Dámnál ugyanezek a számok: 45 ezer összesen, 15 ezer érmes és 4,5 ezer aranyérmes; őzből az összes agancs száma 892 ezer, amiből 68 ezer az érmes, közülük 10 700 az aranyérmes. Muflon esetében „csak” 24 ezer bíralt csigáról van szó, amiből 7,5 ezer az érmes, illetve ebből 1433 az aranyérmes szarv. Azaz megközelítőleg 1,3 millió trófeás vadról van szó, amelyek közül csak az aranyérmesek száma 27 445. Alaposan át kellene gondolni, hogy miről érdemes fotóarchívumot vezetni, és a nyilvántartásokon kívül mi az adatbázis célja, mit is lehet belőle megtudni?

Akárhogy is, az átgondolásra már nem is olyan sok idő maradt, hiszen a jövő reményekkel kecsegtet. A jelenlegi rendszert, amelyben minden megye külön-külön adatbázisokban rögzíti a bírálati adatokat, majd továbbítja az OVA-nak, talán már a következő évben új válthatja fel. Ez a tervek szerint internetes alapú bírálati program lesz, így az adatok közvetlenül az Adattárhoz is befuthatnak, és azonnal csatolhatók lehetnek az adatlapozóhoz a fotók is. A kiemelkedő trófeákról semmiből sem tart majd készíteni egy képet. Vajon élnek-e majd ezzel a lehetőséggel az illetékesek? Senki sem tudja. Mint ahogy azt sem, hogy meddig porosodik még a több évtizedes archívum...

FÖLDVÁRI ATTILA

attila.foldvari@vadaszlap.hu

Volt egyszer egy aranykor

Az idős, ötven-hatvan éve vadászjeggyel rendelkező vadászok még emlékeznek az elmúlt század hatvanas és hetvenes éveinek gazdag apróvadállományára, a parádés mezei nyúl és fácánvadászatokra. Főként a fácán és a mezei nyúl gazdagságára gondolok, a foglyot nem sorolom ide, annak állománycsökkenése – sajnos – már a korábbi évtizedekben elkezdődött.

Napjaink ifjú vadászai csak hallomásból, esetleg olvasmányaikból szereznek tudomást az időszak egykori apróvad-gazdagságáról. Ritkán olvashatunk visszaemlékező írásokat az időszakról és hallhatunk előadásokat az időnként megrendezett élőhelyjavítási teendők fontosságát, jelentőségét szorgalmazó tanácskozásokon, konferenciákon. Gyakran megjelennek fiatalkori emlékeim közül egykori képek vadászokról, vadászatokról és teritékekről. Bizonyára így van sok idős vadász is, akinek megadatott, hogy az elmúlt évszázad közepétől részt vehetett akár ifjúként, akár vadászként annak a kornak a vadászálatában és felmerül benne, vajon a jövőben lesz-e még olyan „aranykora” az apróvadnak, mint ami az 1970-es években ért véget?

A fiatal vadászgeneráció tagjainak többsége már golyós puska vásárlásával kezdi vadáspályafutását, ugyanis a nagyvad vadászati lehetősége sok helyütt bőségesebb, mint az apróvadé. Az ezredforduló táján kialakult egy (helyenként túlzottan) gazdag nagyvadállomány, miközben rohamosan csökkent (még ma is) az apróvad. Mind gyakoribb, hogy egy-egy vadászterületen csökkentik a fácán vagy a mezei nyúl vadászatának alkalmait, de sok területen mára már olyan alacsony szinten van a törzsállomány (ha egyáltalán annak nevezhető még), hogy teljes vadászati tilalmat rendelt el a vadászati hatóság.

Vajon lesz-e még olyan korszak a magyar vadgazdálkodásnak, mint volt az 1960-as és az 1970-es években? Ismerve az apróvad szaporodásához, életéhez és fennmaradásához vagy tenyésztéséhez szükséges fontosabb feltételeket, a válaszom, hogy ennek a közeli néhány évtizedben nem látom esélyét.

A továbbiakban meg is indokolom, hogy miért nincs nagy esélye az apróvadállomány jelentős gyarapodásának.

A II. világháború befejezését követően hazánkban a vadászati rend alapjaiban változott meg: a vad az állam tulajdonába került, a vadászat jogát valamennyi területen az állam adta bérbe. 1945 és 1950 között hazánk vadászterületeinek csaknem 100 százalékát vadásztársaságok bérleményébe adta az állam. A háborús években (a front átvonulásakor és az azt követő néhány évben) elsősorban a nagyvadállományt pusztították. A háború után annak ellenére, hogy az orvvadászat mellett jelentős mennyiségű lőtt vadat kellett az állam részére leadni, a veszteséget képes volt a még gazdag törzsállomány pótolni, mert az apróvad élőhelye minden tekintetben jó volt, talán soha nem volt olyan jó, mint abban az időszokban.

1945 után, a nagybirtokok parcellázásával, a földosztással apró birtoktestek jöttek létre, a táblanagyság elaprózódott. A termelőszövetkezetek szervezése már 1949-ben az egész ország területén megkezdődött. A mezőgazdasági termelés színvonala az apró kisbirtokokon és az újonnan alakult szövetkezetekben egyaránt a háború előtti szint alá csökkent. Az állami kézben lévő gépállomásokról a szövetkezetekbe kijáró Hoffer traktorokkal csak a szántóterület kisebb hányadát, a többségét igavonó állatokkal (lovakkal, szarvasmarhával) művelték. A változatos kultúrákkal fedett kisparcellákon még ismeretlenek voltak a kemikáliák. A betakarítás nagy részét kezdetben kézzel (gabonaratás, kukoricatörés) végezték. Gyakori volt a télen „áttelelt”, szedetlenül lábon maradt kukorica. A mezőgazdasági területeken a természetett kultúrák száma helyenként elérte a 10-15-öt.

Ezzel egy időben a vadászterületeken egysegesen folyt a kötelező, nagyon intenzív dúvadítás. Ez nem volt új dolog, az 1945 előtti időszakban a kártevők apasztása természetes volt mind a nagybirtokokon, mind a községek bérbe adott vadászterületein. Az apróvadat pusztító kártevőket (gerinceseket és madárfajokat), rókát, kóbor kutyát, kóbor macskát, szarkát, dolmányos varjút, héját, stb. fegyverrel és méreggel egyaránt gyérítették szerte az országban. A téli apróvadetetés fontosságára a vadászati felügyelők minden vadásztársaság figyelmét felhívták, ennek ellenére azt nem kényszer hatására végezték. Az apróvad vadászati idényét követő tavasi dúvadazást (rókakotorékozás, szarka és dolmányos varjú „fészkeztés”) a vadásztársaságok teljes tagsága folytatta. A tények felsorolásával az apróvad élőhelyének minőségét kívántam bizonyítani. A vadászok aktivitása nem csak a dúvadadásban, a vad etetésében is nyilvánult. Ahol élt fácán, ha kevés is, még az 1950-es években megkezdtek (sok helyütt folytatták a háború előtti munkát) a fészkeztést, a házi kotlókkal történő fációtojtás-keltetést, csibenevelést. Ezt sokhelyütt már az 1960-as évtized elején rendszeresen végezték és a kotlókkal felnevelt csibékből igazi vadfácánok nevelkedtek, a kitűnő élőhelyeken szétszéledtek, majd szaporodtak.

Ezt a nagyon aktív tenyésztési munkát kezdetben önkéntesen, majd a MAVOSZ (Magyar Vadászok Országos Szövetsége) ösztönzésére végezték a vadásztársaságok. A tenyésztési munka eredményét látva, a MAVOSZ később anyagiakkal segítette – az arra érdemes – vadásztársaságokat. Ez a kezdetleges, de valójában a legjobb és

A VILÁG FÁCÁN-KAKASAI

(Zárójelben az eredeti élőhely)

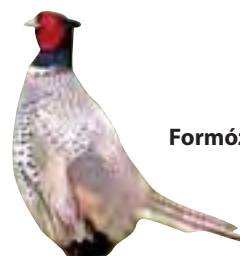
VADÁSZFÁCÁNOK

Schiller-fácán
(Kijó – Japán nemzeti madara)

Pennsylvániai fácán
(Észak-Amerika)

Formózi fácán
(Taiwan)

Kínai örvös fácán
(Kelet-Kína)

Mongol fácán
(Észak-Kelet Kazahsztán)

Angol sötét vadászfácán
(Európa)

Vadászfácán
(Európa)

DÍSZFÁCÁNOK

Salvadori fácán
(Indonézia)

Kasmír tragopán
(Himalája, India, Pakisztán)

Vérfácán
(Nepál, India, Kína, Mainmar, Bhután)

Tűzfácán
(Malajzia, Kelet-Mianmar, Thaiföld, Borneó, Indonézia)

Fehérfarkú fácán
(Borneó szigete)

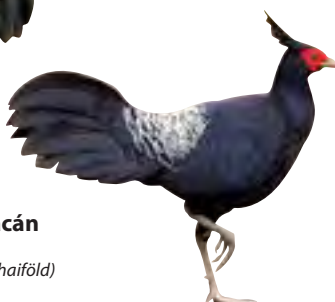
Mandarin tragopán
(Dél-Kína)

Szatír tragopán
(India, Nepál, Bhután)

Fehér fülesfácán
(Kína, Tibet)

Ördögfácán
(Kína, India, Mianmar, Thaiföld)

legeredményesebb tenyésztési mód nem csak az alföldi területeken, hanem a Dunántúlon is elterjedt és népszerű volt. Miután a MAVOSZ anyagiakkal besegített a munkába, nevet adtak a tenyésztésnek: ez volt az első fácánprogram. Az 1950-es évek végén, az 1960-as évtizedben a félvadon tenyésztés eredményeként csaknem minden vadászterületen élt fácán. A fácán gazdagságát nem a létszámbecslés számai, hanem az országos teríték nagysága bizonyította.

Az 1968-as évvel jelentős változás következett be az apróvad élőhelyén, a mezőgazdasági területeken. Megkezdődött az „új mecha-nizmus” korszaka. Az addigi merev politika változott, bizonyos mértékben megnyitották a kapuk nyugat felé, aminek eredményeképpen a mezőgazdasági termelésben egy új korszak kezdődött. Új, hatékony termelési technológiák és növényfajták bevezetésére került sor és ezek egy évtized alatt hazánk teljes mezőgazdasági területeit meghódították. (Pl. kukoricatermelési rendszer.) Az új termelési rendszerek alkalmazásának feltételeként intenzív növényfajtákat, nagy teljesítményű erő- (pl. 100 lóerőnél nagyobb John Deere és IHC traktorokat) és munkagépeket (pl. E 280-as kaszálógépeket, gabonakombajnokat) hoztak be külföldről. A nagy teljesítményű gépek optimális kihasználása érdekében növelték a táblaméreteket. Ez a dűlőutak melletti fasorok, erdősávok kivágásával járt együtt. A nagy táblákon, a tömbökön bevezették a részben monokultúras gazdálkodást. A korábban műveletlen területeket rekultiváció címen felszántották (pl. szikfoltokat, digógödröket, stb.). Egy hektár, termelésbe bevont (rekultivált) területért az állam 10 ezer forintot fizetett az adott gazdaságnak. Az új termelési technológiák része volt az intenzív növényvédelem, ami azt jelentette, hogy több vadon élő állatfajra – sőt, az emberekre is – veszélyes növényvédőt hoztak be hazánkba és alkalmazták a mezőgazdasági területeken. (A többi között ezek vizsgálata volt a feladata az egykori fácánkerti Természet- és Vadvédelem-technológiai Állomásnak és a Vadbiológiai Állomásnak.)

Nem hagyhatjuk ki a baromfiállomány fajtaösszetételének változását sem, ami abban nyilvánult meg, hogy a korábbi időszak jól kotló és csirkét nevelő házityúk fajtáit a falusi háziasszonyok felcserélték a hús- és tojástermelő fajtákra, amelyekről hamar kiderült, hogy (fácán) tojáskeltetésre és csibenevelésre alkalmatlanok. Időközben betiltották a dúvadmérgezést, a korábbi évtizedekben használatos méreganyagok (pl. sztrichnin)

használatát és az egykoron dúvadként kezelt madár- és emlősfajok többségét védelem alá helyezték. Az apróvad egykori kedvező élőhelye rövid idő alatt megváltozott, leromlott, a félvad fácántenyésztést megfelelő keltető és nevelő tulajdonságokkal rendelkező házityúk-fajták hiányában be kellett szüntetni. Meg kell említeni egy kegyetlen, napjainkra már szerencsére elfeledett és tiltott eljárást, ami ugyancsak nagy pusztítást okozott évenként az apróvadban és egyéb, a gabonatarlókon élő állatfajokban. A tarlóégetésre gondolok. Volt alkalmam az Alföldön több, száz hektárnál nagyobb búzatarló leégetését látni. Láttam lángokba hulló fácánokat, apró madarakat, tűzön át menekülő megégett mezei nyulakat és őzeket.

Az élet azonban nem állt meg, a nagy tenyésztési kedv és igény új utat keresett, fácántojáshoz alkalmas keltetőgépeket hoztak be külföldről és a mesterségesen keltetett csibéket különböző technológiai megoldású nevelőházakban nevelték (neveltük). Ekkor kezdődött meg a nagy volumenű mesterséges fácántenyésztés. Ezzel vette kezdetét a II. fácánprogram, az intenzív fácánnevelés és terjedt el az 1970-es évtizedben. Jelentős anyagi támogatással hallatlan eredményeket ért el helyenként, de országosan is. Utólag sokan bírálták a módszert, ugyanis a tenyésztett fácánban vélték megtalálni annak magyarázatát, hogy a vadon élő állomány elveszett, mondván, a tenyésztett egyedek lerontották a vadfácán viselkedési (védekezési, kotlási) képességét. Valójában ennél jelentősebb okkal, okokkal lehet megmagyarázni, hogy miért csökkent és veszett el a vadfácán törzsállomány: tönkrement az élőhelye!

Az élőhely romlását, mint láthattuk, több tényező együttesen okozta, csökkent, helyenként és időszakonként eltűnt a táplálék, megszűnt a búvóhely és elszaporodtak az időközben védetté nyilvánított ragadozó madár- és emlősfajok.

Ne feledkezzünk meg arról sem, hogy a mezőgazdasági termelésben végbement változások (nagy táblák kialakulása, monokultúrák térhódítása) kedvező lehetőséget biztosított és biztosít napjainkban is a nagyvad, különösen a vaddisznó elszaporodásának, térhódításának. A vaddisznóról tudott, hogy nagy pusztítást képes tenni az apróvadban és a földön fészkelő (védett) madárfajokban. Az apróvad számára alkalmatlan élőhely a vaddisznó számára nem csak megfelelő, de kitűnőnek is mondható, különösen akkor, ha azt a vadászok is javítják rendszeres etetéssel és vadászatának gyakori korlátozásával.

A II. fácánprogramban már nem az a fácán került a területre, mint a korábbi időszakban. Ez tanulatlan, viselkedésében felkészületlen madár volt. A védett ragadozók és a róka zsákmánya lett a területre történő kibocsátást követő rövid időn belül. Ezt a madarat nem volt szabad 8 hetes korukban területre tenni, ezek jelentős része már a vadászati idény kezdetére elveszett.

A mezőgazdasági területeken napjainkban továbbra is romlik az apróvad élőhelye. A természetett növények száma térségenként eltérően négy-öt növényre csökkent le. Az erdőterület növelése elsősorban a nagyvad számára és nem az apróvadnak kedvező. A tarlóégetést felváltotta a gyomirtás, ami ugyancsak gyakorivá vált. A totális gyomirtó szerrel kezelt táblán sem az apróvad, sem a nagyvad nem talál táplálékot.

A talaj vízmegőrzés kényszere a forgatás nélküli talajművelésre készíti a gazdálkodókat. Terjed az őszi kalászosok kukoricát követő talajforgatás nélküli vetése. Ennek következtében a talajban felhalmozódhatnak a rovar- és gyomirtó szerek, a kukorica szármagradványában fejlődhetnek a fusárium fajok. De mind gyakoribbá válhat, hogy mezőgazdasági térségek válnak az apróvad (és az ott élő védett állatfajok) számára alkalmatlanná.

A mezőgazdasági erő- és munkagépek teljesítménye (sebessége, munkaszélessége) a mezei nyúl szaporulatát koratavasztól folyamatosan veszélyeztetik. Az élőhely romlásának folyamata – úgy tűnik – nem állítható meg, legfeljebb helyenként, kisebb térségekben korlátozható. Az apróvad sorsa elsősorban a mezőgazdasági termelőtől, annak jóvagy rosszakaratótól függ. Ahol a vadászatra jogosult és a mezőgazda hajlandó együtt gondolkodni és cselekedni, ott azt az apróvad meghálálja.

Nem lehet kihagyni az állományfejlesztés jelenlegi akadályai közül napjaink kedvezőtlen gazdasági (a vadgazdálkodás támogatásának hiánya) és jogi (a fácántenyésztés jogi megítélése) környezetét sem. E két feltétel legalább olyan gátja az apróvad, főként a fácánállomány növelésének, mint az élőhely alkalmatlansága.

Ezek után feltehetjük a kérdést, hogyan tovább? Arra már napjainkban is van példa, hogy egy-egy kisebb térségben pl. vadászterületen az élőhely állandó karbantartása mellett saját nevelésű fácánnal gazdag törzsállományt tartanak fenn és a vadfácán mellett a nevelt fácánnal együtt biztosítják a teljes vadászati idényben a vadászati lehetőséget. Ebben az esetben elegendőnek tartom a há-

Fotó: Czifra Lajos

Rézfácán
(Japán)

Bronzfarkú pávafácán
(Szumátra)

Ezüstfácán
(Délkelet-Kína, Vietnam)

Aranyfácán
(Ázsia)

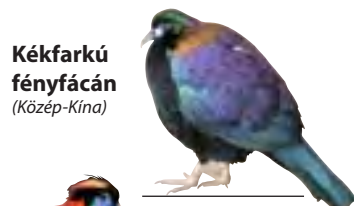
Gyémántfácán
(Délnyugat-Kína, Mianmar)

Királyfácán
(Közép-Kína)

Himalájai fényfácán
(India, Nepál, Afganisztán, Pakisztán, Tibet)

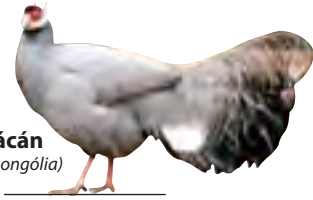
Kékfarkú fényfácán
(Közép-Kína)

Kéktorkú tragopán
(Kína, India, Vietnam, Tibet, Mianmar)

Barna fülesfácán
(Kína)

Kék fülesfácán
(Közép-Kína, Mongólia)

Szürke pávafácán
(Mianmar – régi nevén Burma – nemzeti madara)

Hamvas fácán
(Kambodzsa, Laosz, Vietnám)

Hume-fácán
(Kína, India, Mianmar, Thaiföld)

Bóbitás fácán
(Nepál)

Mikádó-fácán
(Tajvan nemzeti madara)

Díszes pávafácán
(Palawan – Fülöp-szigetek)

Elliot-fácán
(Délkelet-Kína)

■■■ FORRÁS: FACANOK.HU

romezer hektáros területet, ha annak az erdő és a mezőgazdasági területeinek aránya, a természet kultúrák összetétele megfelel a fácán, illetve az apróvad számára. A mezei nyúlállomány gyarapításához, törzsállományának fenntartásához nagyobb térségre van szükség, különösen abban az esetben, ha a szomszéd terület erdősült vagy fertőzött kártevőkkel, illetve szegény a nyúlállománya. A vadgazdálkodónak (ha nem azonos a földhasználóval) tudomásul kell venni, hogy a vad élőhelye a termelőé, akinek minden gazdálkodási tevékenysége kihat a vad élőhelyére. Ezért a földhasználót vagy a tulajdonost érdekeltté kell tenni a vad élőhelyének óvásában, valamint a vadgazdálkodási tevékenységben. Az érdekltség kielégíthető vadászattal, de sokkal inkább törekedni kell az anyagi érdekltség biztosítására.

Arra viszont továbbra is megvan a lehetőség, hogy kisebb terjedelmű térségekben, de inkább vadászterületeken megoldható az apróvadállomány újbóli gyarapítása vagy még meglévő gazdagságának fenntartása. A nagyobb esélyt a fácánok adom, a mezei nyúlnak a jelenlegi elaprózott vadászterületek már kevésbé alkalmasak. Lesznek, mint ahogy napjainkban is vannak megszállottjai az apróvad, elsősorban a fácán tenyészté-

sének. (A VADÁSZLAP 2013/augusztusi számában is olvashattunk erről.) Nem program kérdése ez. Annak az ideje elmúlt. Ötven évvel előbb lehetett programot hirdetni és azt végre is lehetett hajtani. Annak az időszaknak a vadászai a mai vadászok többségétől sok tekintetben különböztek. Volt lelkesedésük, volt idejük (a közösségi) munkára. Így volt ez egykoron is, ahol a földbirtokos áldozott az apróvadra, ott az gazdagon élt. Hazánkban a mezei nyúl és a fogoly ugyan némileg eltérő egyedsűrűségben és eloszlásban csaknem valamennyi térségben élt (az erdősült domb- és hegyvidékek kivételével) a XX. század első felében, míg fácán csak ott élt bőségben, ahol tenyésztették és óvták.

A legkönnyebben ott valósítható meg az apróvad-gazdálkodás sikere, ahol a vadászatra jogosult és a termelő azonos. Nem vagyok biztos abban, hogy a jövőben, a vadásztársasági formában fel lehet vállalni azt a programot, amivel eredményesen lehet az apróvad gyarapítani és fenntartani. Meggyőződésem, hogy vannak még erre alkalmas vadásztársaságok, de azt tapasztalom, számuk rohamosan csökken, a régi társasági mentalitású emberek mindinkább fogynak. Lehet, hogy az új forma egy gazdasági forma lesz a vadásztársaság helyett? ♡

Szőlővadászat

Dr. Végh Endre

Már két hete minden nap fürkészem a regionális időjárás-előrejelzést, mert a szőlővadászaton jár az eszem. Lesz-e hó, fog-e vajon fagyni karácsony táján, vagy csata és nyirkos köd vár-e ránk. Úgy hiszem, még az apróvadás vadászok közül is sokaknak ismeretlen az a szokatlan vadászat, amit szőlővadászatnak neveznek (nevezünk). Tizenöt éve is elmúlt, hogy vendégként belesöpöngtem ebbe a műfajba, és azóta, honosítva, minden évben részt vehetek benne.

Jó 100-150 esztendővel ezelőtt kezdődően, számos alföldi község, kisváros valamelyik „végén”, amolyan háttájának mondható szőlő- és gyümölcskultúra kezdett felvirágozni. Eleinte csak egy-két csöszkunyhóval találkozhatott az arra járó, de a múlt század elejétől egyre több, kisebb-nagyobb borház, pince nőtt ki a pásztaik végén, később pedig számos téliesített, állandóan lakott épület is megjelent a pár száz négyszögöles kisbirtokok között, foghíjas és „bokros” utcák alakultak ki a cikcakkos dűlők mentén. Az idegen

Tizenöt évvel ezelőtt állatorvos barátom személyes tekintélye és erőszakos garanciája révén, végig mellette maradva, bekerülhettem a szőlős csapatba. A következő évben – már némi önállóságot kapva – sikerült úgy eltévednem, hogy sötétedésre bukkantunk egymásra az engem kutató mentőcsapattal, akik sűrű méltatások között megszabadítottak a tíz-tizenkét darabos zsákmányomtól, amitől úgy festhettem, mint egy régi vadhordó fogat, ló és szekér nélkül. Még ma is emlegetik...

Huszadika táján erősen fagyni kezdett, majd kissé megnyihülve, havazni, Hubertus eredményesen lobbizott az Úrnál. Karácsony előtt két nappal harminc centis hó, mínusz 3-4 fok és ki-kivillanó napsütés örvendeztette meg a vadászokat. Lám, nem csak a disznóhajtáshoz kell kívánatos időjárás-díszlet. A vadászmeister elmondta a kötelező intelmeket, függelék gyanánt megismételve a szőlős csapat számára: vendég, hajtó nem mehet, kutya nem ajánlatos.

A szőlővadászat sokszoros önfegyelmet, óvatosságot, higgadságot, jó fizikai állapotot kívánt, minimumra csökkentve a baleset lehetőségét. Lakott házak között, emberek járta, jórészt fedett területen nem volt helye a „hamarkezü” vagy helyismeret nélküli puskásnak.

- Soha nem volt baleset a szőlővadászaton, ne is legyen! – kívánt jó vadászatot befejezésül.

Az UAZ ponyvája alatt folytatódott a már nem hivatalos megbeszélés.

- Káplán Mihály tanyájánál kezdünk – jelentette be a rangidős Csörge Pista bá, aki negyven éven át volt csösz (ma úgy mondanánk, mezőőr) a szőlőben – a Csalárdi csárda dűlőjén várja a vonalat az autó.

Régebben ez a luxus nem könnyítette a vadászok dolgát, a lőtt (és cipelt) vadat előre megjelölt kunyhóknál, házaknál lepakolták, ahol megbízható őrizetet kapott a vadászat végéig. A zsákmányból az évek

során csak egyszer hiányzott egy nyúl és két fácán, azóta pedig – véglegesen – Bicskás Keszi Ferkó, az anyagbeszerző. Egyesek szerint a szomszéd társaságnál orozza a vadat.

- Nem kötelező mindig látnod a szomszédodat, de ajánlatos tudni, hol jár – nézett szúrósan Kósza Laci (rendes nevét máig se tudom) bajuszos képébe. Laci, ugyanis gyakran „eltévedt”, félórát is várni kellett rá a hajtások között.

- Majd én vigyázok rá... – csapott Laci vállára a kétméteres óriás, akit (a sors legnagyobb tréfamester) Apró Benjáminnak (Béninek) hívtak. Bemutakozáskor csak érthetetlen motyogással merete elsuttogni a nevét, csupán a „vagyok” volt világosan érthető.

- Két veterán a szélekre, a többi szokás szerint...

Alig haladtam 20-30 lépést, amikor eldőrdült az első lövés, kevéssel utána egy gyors dupla, aztán rövid szünetekkel minden

itt reménytelenül eltéved, és ha végül nyílt mezőre bukkan ki, akkor sem tudja, hol is lehet. Mára ez a régi kisüzemi szőlőkultúra haldoklik, gazdáik elöregedtek, elhaltak, az elhagyott házacskák teteje berogyott, fala kidőlt, a természet rohamléptekkel veszi vissza, ami az övé volt. Az alig áthatolható bozót, gyorsan növekvő nyárfások, akácok, kökény, vadrózsa, elvadult szőlőindák eszményi vadrejtőt képeznek. A homokbányákká züllött szőlők helyén nádas nőtte be a tavacszkává gyűlt vizeket.

Nos, ezen a „lakott” (ma már bel-) területen, rendezhet a társaság – némi álságossággal – évi egy-két vadkár-elhárító (!) vadászaton hatósági engedéllyel, közhírral, kiplakátózva.

- Szőlővadászatra vendég nem hívható! - fejezte be a vadászmeister az általános eligazítást a vállamra csapva, félhangon hozzátéve – kivéve téged... hogy minek köszönhettem a kivételezést?

irányban pattantak a lövések. A hajtóvonal óhatatlanul „hullámzott”, görbült előre-hátra, hiszen a házakat, kunyhókat kerülgetni kellett, gyakran kényszerült a vadász az elhagyott drótkerítésen átbujkálni, sűrűket, kidőlt fákat megkerülni.

- Birkó Ernő már harmadszor bukik föl – kajánkodott Kollár vadásztárs, amikor egy kitérő miatt a közelembe került. Már két-két jókora nyúl és fácán húzta a vállamat, amikor heves kiabálás, káromkodás kezdődött tőlem balra. A hangok felé tartva Birkót láttam meg, amint egy – kivételesen – rendszeren művelt, takart szőlő pásztyájának árkában kapálózik a piszkos vadorzók anyukáját emlegetve. A bokájára rászorult egy dróthurok, csak úgy tudtuk kiszabadítani, hogy mezítlábra vetköztettük.

- Harmadéve a kutyád, most meg te... – remélem, a házörzőkkel nem akarsz összemaragodni... A kutyákat éppen emiatt tanácsoltuk el az itteni vadászatokról. Nem tűnt úgy, hogy ez a nap a Birkó Ernő napja, mert mérgében még a bakancsszóját is elszakította. Majdnem kiértünk a hajtás végéhez, amikor most jobbról hangzott fel gyanús zajongás.

- Megvan az első balhé – jegyezte meg valaki. Csörge bá és a lódoktor nagy léptekkel elindultak a zajongás irányába. Az egyik ház hátsó kerítésénél dühös férfi ordított, mögötte egy természetes menyecske láthatóan súgta neki a szöveget, saját szókinccse csak az összekötő káromkodásra szorítkozott.

- Halálra rémítitek a gyerekeimet! (káromkodás)... lövöldözitek a házamat...(káromkodás)... megyek a rendőrségre... – osztotta tovább az áldást. A háttérben álldogáló Apró Béni csendben hallgatta az üvöltözést. Csak amikor a dühös polgár levegőt venni szünetet tartott, akkor emelte meg a kalapját és mordult oda fenyegető hangon:

- Elmész a бүdös francba.

Ekkorra már Csörge báék is odaértek és határozott udvarias-sággal próbálták felharmosítani a sértett tulajdonost, hogy rá és háza népére tilalom van, nem rájuk vadászunk.

- A háza melletti villanyoszlop van egy, a maga nevére szóló hirdetés – és hátat fordítva otthagyták a tovább szitkozódó embert.

A tízórai fénypontja Bali Pali cseresznyepaprikája volt. Pali engem bevont az akcióba, mert én már egyszer majdnem meghal-

tam, elfogadva Pali savanyú paprikáját, amit vagy sósavban, vagy marólúgban érlelt. Pali nagy hanggal kínálta nekem a savanyút, én pedig nagy hálálkodással elfogadtam. Mindketten beharaptunk egy egész paprikát és hatalmas erőfeszítéssel visszafajtottuk fulladási rohamunkat, sőt, én még rekedt hangon bálványoztam is a csemegét. A trükk bevált, öten is vettek a paprikából és Pali biztatására be is kapták. A hatás minden várakozást felülmúlt; Béres Gabi egy egész hógolyót tömött a szájába, mások vízért rohantak. Pista bá szúrós pillantást vetett ártatlan (de vörös) képünkre.

- Csak Kósza miatt bocsátok meg a cirkuszért – súgta a fülünkbe, ugyanis Kósza az elidőzés miatt érte utol a csapatot.

- Kósza beül az autóba a sofőr mellé és elmegy leállónak, de az autó mellett látótávolságban marad... Indulás! – hangzott el a direkción.

A szájam széle, a torkom lángolt, mintha parázzsal öblögetnék. Nagy léptekkel vágtam be a sűrűbe és pár perc múlva megeltem, amit akartam.

A Temészetet el lehet téríteni „céljától”, de megállítani nem lehet: az elhagyott gyümölcsös alma-, körte-, szilvafái tették a dolgukat, teremtek. A csupaszdó, hóköpenyes ágakon messziről virított a pirosra fagyott, fán ragadt alma, az édes, sárga körte. Két pofára tömtem magamba a mézes, fagyalt-hideg gyümölcsöt és mennyei megkönnyebbülést éreztem, cseppet sem bántott, hogy két vadat is

elszalasztottam lövés nélkül. A gondozott keskeny „szőlő-sziget” pásztyáján bukdácsoló nyulat ugrása közben lőttem bukfencre, ám ugyanabban a pillanatban megfordult bennem a nagyvérkör, azt hittem elájulok ijedtemben, mert a lövés után, mint egy nagy gombóc, egy suttyó gyerek esett le az egyik fáról, nagyot nyekkenve a havas avarban. A fa ugyan legalább 80 fokra balra esett a lövőiránytól, de ettől még engem kivert a hideg veríték. Magamhoz térve, botladozva a gyerek felé rohantam, de pár lépést is alig tehettem, a gyerek föl pattant és az előbbi nyúl ötszörös sebességével eliskolt a tanyabokor felé, láthatóan makk-egészségesen. Azért odaléptettem a fa alá, később elismertem, hogy ösztönösen, ha nem is szörvágást, de vérnyomot kerestem. Az „elugrás” helyéről föl nézve láttam, hogy a kis fickó az ijedelemből magához tért, mert a tanya kerítésénél megállt, és egy közismert alkar-mozdulattal köszönt

el tőlem. Térdeim remegését leküzdve, megkerestem a nyulat, de a hajtás végéig vállamon maradt a fegyver. Amikor elmeséltem az esetet a többieknek, a fele jót röhögött rajtam, a megértőbbek megsajnálta. Bali Pali nyugtatott meg, ismeri a gyereket, minden szőlővadászaton felmászik egy fára leleskelni.

Az utolsó előtti hajtás, „eseménytelenül” zajlott, csak a jobb szárny felől hangzott némi hangoskodás. Amint később kiderült, Béni lőtt egy nagy kanrókát. Szólt a puska, lehiggadva én sem hibáztam.

A hajtás vége felé egymás mellé sodródtunk állatorvos barátommal. Éppen a kalandomat meséltem, amikor éles, sivalkodó női jajgatás hangjai torpantottak meg bennünket.

- Jaj, Istenem... szétlőtték a kéményemet... biztos a tyúkjai-mat is, az ablak is csörgött... – hangzott a zavaros jajveszélés.

Megrémülve szedtük a lábunkat a hangok irányába. A takaros szőlőház kerítésénél három dermedten álló vadász között fekete nagykendős néne hadonászott, sipítozott. Pillanatok alatt odaértünk.

- Mi történt, Mári néni? - lépett oda a doktor az idős asszonyhoz. A néne felénk fordult, elhallgatott, szinte leeresztett, mint egy dugóját vesztett gumikacsa, aztán lassan elmosolyodott.

- Jaj, hát a doktor úr is itt van? Semmire történt... Vadászni tetszik? - fejezte be ezzel a keresztkérdéssel a mondandóját. A doktoron látszott, hogy fölment a vérnyomása.

ILLUSZTRÁCIÓ: Kelemen István

- Akkor miért sápiózik?! Mit löttek meg? Hova löttek?

- Áá semmit... csak lehet, hogy a tetőt... megijedtem, mert éppen imádkoztam...

- Jóska lőtt egy toronykakast a kerítés mellől, és pattogott pár szem döglött sörét a tetőn - vázolta a tényállást az egyik vadász, fölemelve a kerítés mellé esett madarat bizonyíték gyanánt. A néne közben észrevette a rókát Béni vállán és hálálkodva ajnározni kezdte a vadászokat.

- Aranyoskám! Az Isten áldja meg magukat! Négy tyúkomat hordta el ez a féreg a héten.

- Na, látja! - bökte ki a doktor mérgesen. - Isten áldja, de más-kor ne hagyja abba az imádkozást, nem öregasszonyra vadászunk.

A dülőlútra kiérve az öreg Csörge elkapta Jóska vadász grabancát.

Karácsony előtt az apa elment vadászni és fogott egy nyulat. Gondolja, majd ezt eszik meg vacsorára. Így is lett, a felesége megfőzte. A baj csak az, hogy a gyerekek nagyon szeretik a nyulat, ezért nem tudják, hogy megmondani nekik. Vacsora közben megszólal a kislány

- Nagyon finom a vacsora, milyen húsból van?

- Találd ki, adok egy tippet.

Anyád szokott így becézgetni engem - mondja az apa.

Erre a kislány kiköpi a húst és megszólal: - Űristen ne edd meg, ez egy f...!

A vadász elmegy a vadászboltba, hogy ajándékot nézzen egyik cimborájának:

- Van terepszínű nadrágjuk?

- Van, de nem találjuk.

- Hogy megy be a vadász az erdőbe?

- Kacsázva.

- És hogy jön ki a vadász az erdőből?

- Rókázva.

Miként lehet a kutyát megtanítani olvasni?

Veszél egy abc-s könyvet és leteszed az asztalra, majd kinyi-

tod. Utána a kutyát az öledbe veszed és betűzöl neki.

Az én kutyám a legokosabb a világon. - Látom. Valahányszor felemed a puskát, rögtön elbújik egy fenyőfa mögé.

Mit csinál a kanos vadász a rókával? Meghúzza a ravaszt!

- Hányszor mondom még el, hogy a lakott ház eresze alól nem lövöldözünk!

Utolsónak a csücsökre szűkülő szőlő néhány hektáros háromszöge maradt, Pista bá a vadászok harmadát az autóra parancsolta leállónak. Nem kellett a teendőket részletezni, mindenki tudta a dolgát. A sűrű csücsökben a vad is megszorult, a 20-30 perces hajtás végére minden puska „kimelegedett”. A kupacba gyűlt vadászok alig vették észre, hogy a puskák csövei apró párafelhőket pipálnak: a nagy pelyhekben szállingózó hó gyorsan hűtötte a meleg csöveket. Mire

a vadat felpakolták, bizvást ki lehetett jelteni, ez már havazás. Böven támadt dolga az ablaktörőknek. Menet közben szünet nélkül folyt az értékelés, szép lövések, hibázások, a maihoz hasonlító, régi vadászatok, történetek kerültek a képzelte terítékre. A vadászháznál azonban már félig elkészült a valódi, csak a szőlősöket várták, hogy teljessé válják a mai nap. A bejárat előtt, az udvar közepén három kis fenyőfa állott, három évvel ezelőtől évente eggyel bővült a számuk. A legkisebb alig méteres, a legnagyobb másfél méter akkora, körülöttük pedig a glédába rendezett zsákmány. A fenyőcskéken egy-két alma és dió himbálózott, töltényhüvelybe dugott szaloncukor és tucatszárú égő-pislákoló gyertya társaságában. Tőlük tíz méterre, jobbról, balról lobogó, nagyokat pattanó máglyatűz. A kipirult, elégedett vadászok pár percig, meghatatottan, szótlánul állva adtak őszinte hálát és tiszteletet a vadnak.

A vadászmester zárszava után megkezdődtek a harsány karácsonyi jókívánságok. Valaki megpendítette, hogy hol marad a dízsörtűz. Letorkolták, hogy ez nem évbúcsúztató, hanem karácsony, hogy nézne ki, ha lövöldözéssel ijesztgetnének a Kisjézust.

A szőlősök számára még nem ért véget a nap, várta őket a rotyogó birkapörkölt a Csalárdi csárdában. Visszakapaszkodtak az autóra, integetve, nagyokat nevetve búcsúzkodtak a többiektől. Hogy honnan került elő a demizson, senki nem tudta, de nem is kérdezte, a hó pedig most már egyenesen szakadt.

- Hazafelé nyilván gyalog megyünk - okoskodott Béres Gabi.

- Valószínűleg cikcakkban - egészítette ki a lódoctor.

Valamelyikük rázendített a „csordapásztorok” énekre, az arcon pedig - hófelhők ide, havazás oda - a békés öröm mellett, mintha a betlehemi csillag fénye is ott ragyogott volna.

Hihető és hihetetlen történetek

Karácsonyi melléklet

Boros Andrea illusztrációival

A zsűri nevében

Rézi

Varga Csaba

Amikor kiírtuk az idei irodalmi pályázatunkat, arra számítottunk, hogy „a kutyám, a vadásztársam” téma sokkal több „írással fertőzött” vadászt fog megihletni. Nem tagadom, hogy csalódtunk, mindössze tizenöt szerző küldte be pályamunkáját szeptember végéig. A szerkesztőség fél tucat munkatársa olvasta el és bírálta a pályázatokat, hogy a végén megszülethessen az eredmény.

A maximálisan adható 60 pontból a legtöbb pontot (53) **Ricza Tamás** Küzdelem című írása kapta. A tavalyi pályázat győztese, **Varga Csaba** „Rézi” című munkájával szintén 53 pontot ért el. 50 pontos lett **Sipos Balázs**: Cuki című pályaműve és 46 pontot kapott **Sarus Attila** „Egy kutyáról, aki repülni tudott”. A „közölhető” kategóriába még további három pályamunka került.

A díjakat a Zöld Kereszt Alapítvány ajánlotta fel, átadásukra 2014. február 15-én délután, a FeHoVa színpadán kerül sor.

Tiszteletben tartva a szerzők érzékenységét, összességében azt állapítottuk meg, hogy ez a pályázat messze elmaradt a korábbi pályázataink minőségétől. Elsősorban azért, mert a szerzők többsége csupán „leírta” a sztoriját, nem törekedett arra, hogy az írásának műfaja, eleje-vége, fordulata... a szereplőknek jelleme, karaktere legyen. Volt, aki „átment kutyába”, azaz megpróbálta a kutyájának szemszögéből nézni a világot, volt, aki szakmai oldalról közelített a témához – de egyikből sem lett „irodalom”. Igen, vadász-irodalom, melynek ugyanúgy vannak szabályai, kiváló alkotói, példaként megismerhető alkotásai, mint a nagy betűkkel írható IRODALOM-nak. Kimondottan bosszantó egyrészt az idegen szavak használata, másrészt, ha azokat valaki rosszul használja, ha a szerző a vadászokat hajtóvá „deklarálja” (deklarál=kinyilatkoztat, kihirdet). Szintén bosszantó az igeidők – a jelen és a múlt idő – összekeverése és egy irodalmi pályázat esetén minimum lenne a magyar helyesírás szabályainak a betartása.

Minden írásra vagy alkotásra „vetemedett” barátunknak elmondom, hogy egy-egy vadásztörténet megörökítésénél semmiképpen ne hagyja figyelmen kívül a hitelességet! Ki lehet találni megható, borzongató, izgalmas vagy akár humoros történeteket is, csak legyen hihető, szakmailag hiteles... és az sem baj, ha egy alkotás – adott esetben egy írás – azért születik, mert a szerzőjének van mondanivalója, szórakoztatni és/vagy tanítani akar... különben üresen pengenek a lant húrjai! (Lásd: *Petőfi Sándor, A XIX. század költői*)

-css-

Viharos hajnali szél zörgette meg az öreg istálló rozoga, jégvirágos ablakait. Egész éjszakán át tartó dühöngése mit sem gyengült a lassan erőre kapó világosságban, s miközben derengett, csikorgó porhóval szórta be a mezőket, a réteket, és az erdei sűrűségek távolba kanyargó ösvényeit. Amikor a tanyához érkezett, a vén akácfák tuskés ágaiból letört néhányat, és messzire repítette azokat. Az istállónál azonban elidőzött, annak magasra rakott, erős téglafalában megtört mindenén áthatoló, féktelen ereje. A havat is ott, a nyugati oldalnál rakta halomba, és mire a reggel megérkezett, már csizmaszár fölé érő fűvás zárta el a nehéz ajtó útját a boltozatos bejárat alatt.

Belül, a déli falnál felhalmozott szalmabálák óvásában vemhes erdélyi kopó kínlódta a világra apró, fekete kölykeit. Azok hangosan vinnyogva keresték vakon anyjuk emlőit, amik egyszerre csak furcsán hidegek lettek, és az éltető tejet sem engedték többé a mohó álkapcsok közé. Nemsoká már az addig oly forró test is kihűlt, a kiskutyák pedig éhségtől gyötörtén vinnyogták ki a világnak anyjuk elmúlásának végzetes titkait. Az ember már későn érkezett. Mire a lovas szán megküzdött az északi szél erejével, addigra csak egy kölyök volt életben. Azt a kabátja alá rejtette, hogy testével melegítse fel a kihűlt apróságot, közben pedig az egyik jól tejelő tehén alá sajtárt kerített, s a friss, meleg tejből cseppenként etette meg az életben maradt kis jószágot. Majd zokogva, könnyektől fuldokolva ásta meg a fagyos földbe a sírt, amibe a kutyát, s a kölyköket temette.

Szinte égetett az a hatalmas, vakító fehérre mázolt kemence, aminek oldalában a kis kölyök helyet kapott, hogy puha vackán pihenjen naphosszat. A tejtől lassan megerősödött, kinyílottak apró, fekete szemei, amikkel hálásan tekintgetett a zöld posztóviseletes emberre. Néha felemelte nedves kis orrát, hogy magába szívja azt a furcsa szagot, ami abból az öltözetből áradt. Az istálló szénaitatát elnyomni semmi nem volt képes, és a gondosan olajozott puska, meg a vadászember bőrcsizmájának fanyar illata is nyugalommal töltötte el a kiskutyát. Kimúlt anyjának emléke lassan elenyészett a múltban, és a helyét a magas, szikár ember simogató keze, becéző szavai vették át.

Pár hónapos korában a vadász tanítani kezdte a kölyköt. Először csak játékosan, naphosszat csatangolva a közeli erdő hatalmas fáin. Rézinek nevezte el, legénykori szerelme után. A kis suhanc boldogan hallgatott rá, és amikor embere hangja végigsuhant az ösvényen, ő lélekszakadva rohant vissza hozzá. A puska dörrenését sohasem félté, csak mozdulatlanul, fülét s érzékeit hegyezve figyelt abba az irányba, amerre a tátongó csövek kiáltották el bánatukat. Már a kemény, rideg tél is újra elköszönőben volt, amikor a komor hegy oldalát borító sűrűséget hajtva a kölyök egy öreg kutya nyomában loholva sebzett vadkannal találta magát szembe. Először csak elborzadva riadt hátra, miközben a habzó szájú óriás vérben úszó éles sarlóját feléje vágta, ám akkor a másik kopó csaholva a segítségére sietett. Forgatni kezdte a kimerült remetét, míg Rézi rá nem kapott a hátsó oldalról, így aztán ketten tartották ott egyhelyütt, amíg a vadászok meg nem érkeztek. Amikor a vaddisznó már kiszenvedett, az ember dicséretét büszkén állva, orrát magasan tartva vette át a jól megérdemelt, véres belsőszerszeleket.

Hároméves korára okos, fegyelmezett, hűséges kutyává érett. Erős volt és kitartó, lábának ina fáradhatatlanná vált, s amikor a hajtást jelző kürtszó hangjára végigiramodott az erdei ösvényeken, szikár izmai előhullámzottak fényes fekete szőrének ragyogása alól. Sebzett vad előle meg nem szökhetett, érzékeny orra a legkisebb nyomot is felvette, s ha utolérte a menekülőt, messze hangzó csaholása a harmadik határból is odavezette a vadászokat. Az ember mellől nem kóborolt el soha, kivéve, ha parancsot kapott rá. Naphosszat a nyomában járt, rótták az erdőt, bolyongták a tavak nádasait, és amikor estére kelve kibukkantak a haza vezető úton az öreg tölgyes szélénél, boldogan viháncolva viharzott el a takaros kis ház felé.

A nyár akkor lassan búcsúzott, dühöngő forrósága végigperzselte a levágott tarlókat, a kukoricatáblákat, s a rétek dús fűvét. Lassan színét veszítette az erdő, minden sárga lett, a korán elhalt levelek is zörrenve hullottak alá az alig mozgó szél apró érintésétől. A fák sem nyújtottak már elég menedéket a hőség elől, évszázados koronájuknak ágain a lombok aszottan bólogattak, utolsó erejükkel áhítózva valami kósza eső után. Élet alig mozgott, a vad is csak korán indult, még sötéttel, hogy mire az első fény felnyilallott a keleti égbolton, addigra már kiszáradó félben lévő dagonyájába húzza vissza magát. A reggeli harmat rég eltűnt, csak valami homályos emlékké vált jóleső nedvessége. Az ember és a kutyája egy ilyen éjszakán indultak csavarogni egyet a rengetegben. A holdfény átvilágított a fák lombjain, láthatóvá téve az ösvényeket, amik puha talaján árulkodó zizegással törtek össze az elszáradt levelek óvatos lépteik nyomán. Nem siettek, csak úgy kóborolva járták az erdőt, és Rézi szorosan ott ballagott a gazdája lába oldalánál, akinek még a puska is csak megszokásból lógott a vállán, töltetlenül. A tó partján, a levágott nádnyiladéknál eltűnődtek kis ideig a vízi világ titkain, a kutya melléig a hűsítő habok közé ballagott, s hangosan lefetyelve jól teleitta magát. A hegy felé fordulva meglátták a derengést. Valami távoli, sejtelmes világosság volt csupán, amit még az éjjeli homály fedett. Mire a sziklaszirtnél megállottak, már jól látszott a reggel, s amikor az ember a tarisznyáját a földre csúsztatva a kiugró kőre ereszkedett, hogy magához ölelje a kutyáját, a Nap szinte kirobbant a horizont mögül. A vakító fény beragyog-

ta a látóhatárt, Rézi pedig odaérintette az orrát gazdája nyakához, hozzásimult, közben pedig halk morranással vette tudomásul erős kezeinek időt feledtető simogatását.

Hazafelé indultak. Az ember ment az ezeréves ösvényen, előtte pedig hű kutyája loholt. Rézi boldogan szimatolt, orra percenként elfordult valami ki nem hült nyom után. Akkor hirtelen egy nyulat látott meg üldögegni az ösvényen. Megmerevedett, s a szőre rögvést az égnek állt. A kutya hátranézett, ahol is a gondolataiba felejtkezett vadász akkor eszmélt Rézi jelzésére. Csak az ujjával intette, hogy szabad, s utána mosolyogva baktatott tovább. Az ösvény kettéágazott, Rézi balra inalt, ő jobbra fordult, hogy a kis tisztáson átballagva a patak felé vegye útját. Kilépett a reggeli fényben tündöklő erdei rétre, és ahogy a tekintetét előre emelte, a tisztás másik szélében egy idegen állt. Előtte kimúlott vaddisznó hevert, lábai szétfeszítve, zsigerei a teste mellett. Az ember elhülve nézte az idegent. Egy vadász volt, akit zsákmánya mellett kapott rajta, s akinek bűneiről a kezében szorított véres kés árulkodott. Meredten nézték egymást kis ideig. Akkor a vadász lassan a puskaszíjához nyúlt, de a mozdulata megtört nagy hirtelen. Felrémlt előtte, hogy a fegyver töltetlen. Mintha ólomból lett volna a keze, s azzal kapott a zsebe felé, hogy patront kotorjon elő belőle. A szemét végig az idegenen tartotta, és látta, hogy az a kést eldobja, s a vaddisznó teteme mellől puskát kap a kezébe. A vadász belebámult a felé ásító csövekbe, és amint meglátta felvillanni az egyiket, végigpergett előtte az egész élete. Csak amikor a hasához

kapva a földre rogyott, akkor vágott végig a mennydörgésre emlékeztető csattanás az öreg ösvényen...

Rézi tudta, hogy a nyulat nem szabad bántani. Az is világos volt előtte, hogy nem érheti utol, mégis a hajtás ősi ösztöne vitte előre dobogó szívvel a domboldalas ösvényen. Az egyik kanyar után aztán a füles eltűnt valami sűrű bokor rejtekén, és a kutya megállt. A lövés hangja ekkor ütötte meg érzékeny füleit. Pillanatig sem tévovázva, inaszakadtából rohanni kezdett a tisztás irányába.

A vadász látta összerogyni a vadászt. Szája gonosz mosolyra torzult, s miközben a puskát a földre dobta, a rászáradt vértől vöröslő kés után nyúlt. Felemelte, és a hegyét előre tartva a sebésüléstől kínló ember felé indult. Mellélépett, és jó ideig csak nézte, hogy az a kezét a hasára szorítva, a körülötte lévő száraz fűvet a vérével bőségesen meglocsolva önkívületben gyötrődik. Majd lassan mellé ereszkedett, és a szemében a hagymázás örület lángjaival felemelte a kést. Akkor zajt hallott oldalról. Mint valami fekete veszedelem, Rézi úgy vetette rá magát az idegenre. Őrjöngve kereste puha, sebezhető torkát, amit a vadász az egyik kezével védett. A másikban lévő kést a kutya oldalába vágta, mire

az megvonaglott. A kezét kiengedte a fogai közül, de új fogást keresett velük, mit sem törődve saját fájdalommal. Az idegen visszaretent, és miközben próbált lélegzethez jutni, a fogait a torkára záró, a gazdájáért a halálig küzdő kopó vérfagyasztó hörgése volt az utolsó hang, ami a füleihez juthatott e világon.

Egész nap, és egész éjjel hallgatott az erdő. Szél sem rebbent, még a száraz ágak is elhagyták éles roppanásukat. Éjfél tájt valami kósza felhők jártak arra, de tovasiettek, nem zavarták fel a természet gyászos csendjét. Csak egyvalami hallatszott át még a másik határba is. Rézi vonítása. Torkaszakadtából, élesen, fáradhatatlanul. Megállást is alig tartott benne. Olyankor felvetette a fejét, és hallgatta a gyalogút lármáit. Csak virradatkor, amikor a falusiak is meghallották, és néhányan a hangját követve, az ösvényen végigrohanva kiléptek a kis tisztás oldalánál, akkor hagyta abba. Utolsó erejével lehunyta elgyötört, mélytűző szeméit, és a fejét a vadász alig dobogó szíve fölé, annak mellkasára helyezte.

Amikor az emberek megállottak mellettük némán, az erdőben szél támadt, ami megrázta a fákat. Az elszáradt levelek milliói zajongva hullottak alá.

Egy kutyáról, aki repülni tudott

Sarus Attila

Mányi-Vadász Bond – hívónevén James – a vadászház nappalijában álló kerek tölgyfaasztal alatt feküdt jobb időket látott fekhelyén. A kandallóban, ropogó hangot adva nyaldosták a lángnyelvek a nyár óta gondosan szárított fahasábokat. Lassacskán kellemes meleg lett úrrá az amúgy mindig hűvös szobában, amelynek az idősödő pointer igen megörült. Gazdája ma különösen elégedett volt James munkájával, ezért megengedte neki, hogy a megfáradt eb a lábánál pihenessen, míg ő a vadásztársakkal vívja szokásos snapszer csatáját. Odakinn esthajnaltól tombolt a hóvihár. Amennyire James ezt meg tudta ítélni, úgy kutyamlékezet óta nem volt ilyen dermesztően hideg januárban.

A vadászkutya nem csak kivételesen hideg, hanem rendkívül hosszú napot tudhatott maga mögött. Délelőtt a vadásztársaság fácanozásán kellett helytállnia öt másik – nyomokban még igencsak kajla – magyar vizslával és egy labradorral együtt dolgozva. Munkájuk akadt bőven, hiszen a tizenöt vadász majd másfélszáz madarat és egy rókát terített ki végül a vadászház udvarán. Nagy volt az öröm, és ami még fontosabb, jutott a kutyáknak is az erőt adó levesből, amiben a kis húsdarabokon kívül hagytak főtt sárgarépát is. A répával gazdagított étel gondolatára a pointer szája szélén vékony nyálcsík kezdte meg útját a padló felé. Kölökkora óta imádta ezt a sárga színű – kellő főzés után, lágyan omlós álla-

gú – zöldséget. Gazdája sokszor mondta neki: – Ej, James, James. Ennyi répától fütyülnöd kellene, mint a rigónak, nem ugatnod! Az ember, akit szülőjeként tisztelt, egy másik mondást is folyton folyvást mondogatott vadászatokon: – Az én kutyám egy falatnyi répáért képes átrepülni bármely kert kerítésén a fácánért, ha én azt mondom neki. Természetesen a vadásztársai nem hittek neki. Ugratták, cikizték, kinevették...

A kutya feje fölött dülő játszmában ekkor Ferkó, a vadászmester nagy csattanással csapta a kezében maradt kártyákat az asztalra: – Háhá! – kiáltotta. – Nyertem!

A kellemes melegben szépen lassan elbóbiskoló James hirtelen mozdulattal felkapta a fejét a nem várt ricsajra. Egy körbepillantás és pár szívdobbanás elteltével rájött, hogy semmi veszély nem leselkedik gazdájára, se rá, így lassan, egy hatalmas ásitás kíséretében visszafeküdt a padlóra. Ti-ti. Ti-ti. Ti-ti – dobogták gazdája lábai ütemesen. Mindig ezt csinálta, ha izgult, vadászat közben is. Ti-ti. Ti-ti. Ti-ti. Az ütemes lábmozgást és a háttérben lobogó tüzet figyelve, az álom újra elnyomta a pointert...

Ismét fiatal, ereje teljében lévő munkakutya volt. Kinn voltak a csabdi mező szélében meghúzódó kicsiny nádas közelében. A puskák folyton folyvást ropogtak. A levegő lőpor és friss vér szagától volt terhes. A pointer éppen egy sikeresen kiszagolt kakast

tett le a gazdája lábánál heverő „fácánravatalra”, amikor odalépett hozzájuk Ferkó kisebbik fia, Laci. – Jöjjön Tamás bátyám, apu azt mondta, szükség lenne a Jamesre, mert esett véletlenül egy kacsá is és ki kellene hozni a halór telkéről.

Tamás elgondolkodóan mérte végig a fiút, majd a kutyára nézett és az általában gondterhelt arca mintha egy kicsit megenyhült volna. – Láb! – mondta határozottan a gazda, majd a kutya, valamint a fiú kíséretében indult meg a nád takarásában megbúvó halóri házhoz.

A telket körbekerítő vaskerítésnél több önkéntelenül is somolygó vadász várta a hármas kompániát. – No, Tamás. Van-e nálad répa? – kérdezte a vadászmeister, miközben alig leplezett mosollyal a kutyát méregette. – Van – mondta a kutya, majd odalépett az ifjú pointerhez. – Keresd – mennydörögte, ujjával pedig a bekerített telekre mutatott, aminek a közepén, valóban ott feküdt valami madárféleség, ám nem lehetett pontosan látni mi az. James a gazda övén lógó púpos kis szütyőre pillantott, majd gyors léptekkel indult a kerítés felé. A vadászok nevetésüket visszafojtva várták a felsülést, ám a poin-

ter pár pillanat alatt átmászott a kerítésen. A túloldalon egy pillanatra megdermedt, orra az ég felé nézett, olyan volt, mint egy szobor. A zöldbe öltözött puskások arcára ráfagyott a káröröm. Egyesek hitetlenkedve, mások elismerően bólogatva figyelték a jelenetet. James szagot fogott, majd szaladva indult a hóban heverő madár iránt. Nem kacsá volt, hanem egy fácánkakas, csak a takarásban ezt a kerítés túloldaláról nehéz volt megállapítani. Az egész mutatvány egy percig, ha tartott és a pointer immár gazdája előtt ült, szájában a kakassal, mély, fekete gombszemeivel pedig már-már szerelmesen nézett gazdájára. A fácán átadása után a répakarikák sem maradtak el, egyenest kettőt is odapöccintett neki Tamás, akinek szintén nem maradt el a jutalma, mert társai elismerően veregették hátba, miközben kiváló kutyáját dicsérték...

Az asztalon lévő borospoharak hangosan megcsörrentek, ahogy Ferkó ismételten rácsapott az asztalra. Megint nyert. Tamás keze időközben az asztal alá vándorolt és a hirtelen zajtól ismét felriadt pointer fülének tövét masszírozta. A kutya megnyugodott, hiszen minden rendben volt. Szemhéjai ismételten elnehezültek. Még látta, ahogy a makk ász leesik az asztalról a padlóra... ❧

Küzdelem

Ricza Tamás

A kályhában vidáman pattogott a tűz, de a szobában szomorúság ült. A két ember előtt az asztalon kenyér, némi kolbász, vöröshagyma, közöttük falként magasodik a hallgatás. Egyikük sem szól a másikhoz. A kávé is némán főzték meg, a reggeli alatt szótlánul vagdaltak maguknak a kolbászból, mint a vademberek, a kenyeret is kézzel tépték maguknak, és csak faltak, mintha az utolsó vacsorát ennék. Azért eltakarítottak maguk után, a poharakba szódát töltöttek, és vártak. Méregették egymást, mintha küzdelemre készülnének, pedig a csatát már megvívták, és a csata el volt döntve. A fiatalabbik fehéredő ujjakkal szorította kezében a poharat, amiben részvéttelenül gyöngyözött a szódavíz, aztán lassan, hosszan kortyolt belőle, miközben a szemközt ülőre nézett. Nem szereték most egymást. Áron mindig is tisztelte apját, de az elmúlt két napban ez mintha megkopott volna. Esélytelennek érezte, hogy bármit, amit mond, az öreg elfogadna. Már nem küzdött. Beleenyugodott a sorsba, a megváltoztathatatlanba – mert apja szava az volt – mégis, ahogy a kályha melletti kosárban kuporgó kutyára nézett, szemében könny csillogott.

- Ideje indulnod – szólalt meg végre rekedtes hangon az öreg. Hangja remegett, mint aki bizonytalanul mondja fel a vizsgafeleletet. – Délutánra vissza is érsz. Ne a meredek úton menjetek, nem bírná ki... – sóhajtott egyet. – Aztán fiam, csak szépen. Oda tedd majd Miss mellé. Ha már ott vagy, látni fogod. Nem ismeri azt a helyet senki, magatok között lesztek. Eridj... minél tovább vársz, annál nehezebb lesz.

Az öregember lassan kitolta maga alatt a széket. A nyirkosság-ra a vizsla felemelte a fejét, aztán lassan, nehézkesen visszajejtette. Áron összehúzott szemekkel figyelte, ahogy apja a kutyához megy, kezébe veszi az állat fejét, majd suttogva simogatni kezdi. A vizsla a sustorgó kedveskedésre néhány tévoa farkcsóválással válaszolt, majd csak tűrte, hogy az öreg ujjai kényeztessék. Ahogy ez abbamaradt, fáradtan újra a rongyok közé süppedt. Az apa felállt, majd lógó vállal, lehajtott fejjel suttogta.

- A puska a sarokban van. Két történy elég lesz... talán még egy is... Isten veled Tódor... – így, suttogásában is remegett a hangja. Áron megvárta, amíg kicsoszog az ajtón. Soha nem gondolta, hogy ez is eljön egyszer. Ám az évek szaladnak, s a hűséges társ, a kutya megöregedett. Itt az idő... csak nézte a kutya fájdalmas zihálását... révedezve meredt ki az ablakon, ahol ősz volt, amolyan igazi vénasszonyok nyara, esténként bögés zengett az erdőn, s arcába a séták során ökörnnyál ragadt.

Nem sokáig gondolkodott. Nézte a kutya fájdalmas zihálását, ahogy küzd minden levegővételért. Gyorsan magára kapta a kiskabátot, a tarisznyát, vállára vette a fegyvert, és füttyentett az ebnek. Tódor nehézkesen feltápáskodott, erőtlenül megrázta magát, és elindult. Érezte a fegyverolaj szagát, ment, mint akit húznak.

Áron még soha nem érezte ennyire nehéznek a vállán lógó puskát. Gyűlölte a tarisznyában lapuló patronokat, gyűlölte az ütőszegyet, ami majd a csappantyút megüti, gyűlölte magát, amiért nem mert ellentmondani apjának. Szerette Tódort, és most, amikor ráfordultak a Meszes-tető felé vivő erdei útra, le tudta volna köpni magát.

Lehet, hogy a kutyának semmi komoly baja... Három napja csak, hogy rosszabbul van, levertőbb, és mindent kiad magából, amit csak megeszik. Az öreg, de életvidám kutya úgy látszik, az út végére ért. Mégis, ahogy végignézett az erdőn, majd a mögötte kullogó eben, ki tudott volna futni a világból. Minden kiszögelléshez, minden fához emlékek kötik itt, és ezek legtöbbször Tódorral kapcsolatos. Nagyon jó kutya, igaz, hogy nagyvadas területen vadásztak, ahol megállta a helyét vérebként is, de amikor a barátok jóvoltából eljutottak az Alföldre, Tódor csodálatosan dolgozott. Apportírozott, ahogy az elő van írva, nem futott a nyúl után, mint ahogy sok más társa tette. Áron ilyenkor csendesen kezet csókolt volna apjának, ha az mellette van, hogy nem kell a kutya miatt szégyenkeznie. Sokszor megtapsolták a nagy lendülettel, határozottan dolgozó ebet, de a legnagyobb ovációt három évvel ezelőtt kapta.

Hideg, szeles nap volt, egy kevés hóval, amikor a hajtás egy nádas, bokros terület mellé ért. Ők ketten Tódorral a jobb szárnyon haladtak – egy tanyát kellett éppen kikerülni – így csak messziről nézhették, amíg a hajtás közepén haladó vadásztársak lassan lábalták a nádat. Sűrűn keltek a kakasok, de csak egyetlenegy esett le a felrepülőek közül. A hajtás folyt tovább, lassan kiértek a nádban haladók, ám kakas nem lógott senki oldalán sem. A nádban két kutya dolgozott, fiatal vizslák mindketten... gazdáik hiába kiabálták rendületlenül hogy „keresd!”, azok hiába törték keresztül-kasul a sűrűséget, nem találták a madarat. Tódor remegve ült Áron lábainál, mire a férfi intett egyet. A kutya elviharzott, aztán eltűnt. Csak akkor bukkan fel, ahogy szapora farkcsóválással ingázva keresett, rutinosan, nyugodtan. A hajtás állt, Áron és a két másik vadásztárs türelemmel várta a kutyák munkájának végét, míg a többiek zsörtölődve követelték a vadászat folytatását. Áron rájuk se hederített. Tudta, hogy Tódor meg fogja találni a kakast, bízott benne. Éppen egy cigarettára gyújtott, amikor Tódor feltűnt a sűrű szélén, vakkantott egyet, majd eltűnt. Áron ámulva nézte. Még soha nem csinált ilyet... mélyet szívott a cigarettából. A kutya újra megjelent. Ekkor Áron elindult. Az eb közvetlenül előtte haladt, amíg egy sűrűn nőtt akác-csoporthoz nem értek. Tódor leült, és mereven nézett egy pontra: az ágak kusza szövevényében ott függött a kakas. Tódor hatalmas tapsot kapott.

Az álmodozásból egy furcsán nőtt gyökér rántotta vissza a valóságba, amiben megbotlott. Nehezen nyerte vissza egyensúlyát. A kutya mögötte állt, és nézte. Áron nem tudott továbbmenni. A télből visszatért az őszbe, most nem voltak toronykakasok, csak a levelek hullottak alá lágyan keringve, és ahogy a kutyát nézte, kicsordult szeméből a könny. Arra gondolt, hogy visszafelé már egyedül megy, éjszaka hiányzik majd neki a jól megszokott szuszogás, ami az ágy mellől hallatszik, és reggel nem fogja senki bökdösní az orrával, hogy engedje ki. Tudta, a kutyának kint a helye, de Tódor más volt, mint a többiek. Apja először ellenkezett, de a kutya, miután Áronnál megszokta, hogy a szobában aludjon, a kis erdei házban is követelte azt, hogy gazdája mellett alhasson. Végül az öreg megtört. „Én kiképeztem neked, ebbe már nem szólhatok bele” – mondta.

„Ebbe nem” – gondolta Áron, aztán az ítélet jutott az eszébe, és az, hogy inkább aludna a kutya kint, csak ne kellene most ezt tennie.

Tódor megbökdöste a kezét. Mindig így jelzett, ha az ölébe szeretett volna feküdni, most is oda mászott. Áron elgondolkodva simogatta az oldalát. Laposan süttött az őszi nap, körülöttük csend volt, az erdő ezen részén nem járt senki. Áron álmos volt, előző éjszaka semmit nem aludt, ideges volt a rá váró nehéz feladat miatt, de most, hogy a kutya mellébújt, megnyugodott. Szuszogása lassan mélyült, pillantásai laposabbak lettek, majd elnyomta az álmot...

Arra riadt fel, hogy Tódor öklendezik. Már nem feküdt az ölében, odébb vonszolta magát egy kissé, és Áron riadtan nézte, ahogyan az eb oldalát görcsösen húzza össze az erőlködés. Tódor küzdött. A férfi nem tudta, hogy ez most a vég, vagy valami más, de a nyáladzó, lábait szétvető, meredten álló kutya elborzasztotta. Ennyi volt? – kérdezte magától, és az villant agyába, miért nem vitte a kutyát orvoshoz? Nyugodtan megtehetné volna... apja nem engedte. Mikor a kis házba érkeztek hármában, a kutyának még

semmi baja nem volt, vidáman játszott. Aztán egyik este levertté vált, és csendesé. Apja szerint itt volt az ideje... belenyugodott. De ahogy a kínlódó állatot nézte, ismét megutálta önmagát. Tódor annyiszor segített neki... ez most az ő feladata lett volna. Nem tette... majdnem elsüllyedt.

Az önmarcangolásból a kutyából feltörő áradat rángatta ki. Az állat hosszan, sokáig hányt, Áron elfordult. Ezt nem bírta végignézni. Mélyeket sóhajtott, hogy ne tegyen a kutyához hasonlót, de aztán úgy érezte, meg kell néznie, mi is történt. A kutya élénk farkcsóválással ült a kupac mellett, mintha büszke lenne arra, amit művelt.

Áron nem akart hinni a szemének. Az addig levert, életunt kutya helyett újra a régi Tódor nézett vissza rá. Kíváncsian tett néhány lépést felé, és félve tekintett a borzalmas halomra. Aztán a kutyára, és újra a mellette heverő kupacra, és ebben a pillanatban hatalmas kő esett le a szívről. A rakás közepén ott hevert Tódor rongylabdája. Áronban összeállt a kép... a kutyára nézett, az visszanézett rá, és arcon nyalta. Máskor meglegyintette volna, de most hatalmas örömmel simogatta meg a fejét. Nem tudta, hogyan ölelje magához a kutyát, ám Tódor, mintha most akarná bepótolni az elmúlt három nap alatt elszalasztott alkalmakat, hatalmas energiával döntötte le a lábáról.

Birkózás közben Áron belerúgott a tarisznyába, s a töltények megsörrentek benne. Hirtelen felpattant, betöltött, és óriási megkönnyebbüléssel a levegőbe duplázott.

Aztán csak ültek ők ketten. Áron lelkében elült a düh, de mégis szégyellte magát: ha időben orvoshoz viszi Tódort, nincs ez a háromnapos szenvedés, és magát is megkímélte volna pár kellemetlen perctől.

A Klaszter-völgy felől ekkor bögést sodort felénk a szél. Öreges, morcos hang volt. Áron kedvtelve hallgatta. A napra nézett, aztán a kutyára. Lassan felállt, Tódor izgatottan remegett mellette. Ha most elindulnak, naplementére hazaérhetnek... ♡

Cuki

Sipos Balázs

Már a találkozásunk is különös volt. Kunbaracson T. Zoli barátommal – aki társaságunk hivatásos vadásza volt – a presszó teraszán kávéztunk. Alig ültünk le, hallottuk, hogy pár házzal arrébb végtelen keservesen nyavicskolt egy kutya. Eltelt közel öt perc, de nem szűnt a kutyasírás. Bántott a dolog, elballagtam hát, hogy megnézzem, mi is történt. Hamar odaértem a házhoz. Láttam, hogy az udvaron egy vékonyka, foltos német vizsla kiskutyát a nyakára kötött láncon tart egy kalapos emberke és ütemesen üti egy vastag slagdarabbal. Bementem az udvarra.

- Jó napot! – köszöntem az öregnek.

Rám se nézett az idős ember, csak bólintott és egy pillanatra sem hagyta abba az ütlegelést.

- Jóember! – szólítottam meg – Mit vétett ez a szerencsétlen kis állat, hogy ennyire kihozta a sodrából és agyon akarja verni?

Az öreg felnézett, a méregtől egyébként is ráncos homlokát még jobban összehúzta.

- Van valami közöd hozzá, ecsém? – kérdezte.

- Hát tulajdonképpen nincs! De sajnálom ezt a gyámoltalan kis jószágot. Ha ennyire kihozta magából ezeket az indulatokat, szabaduljon meg tőle, adja el nekem! – mondtam én.

- Örömmel, mert nem lesz ebből kutya, hogy a hollók vájják ki a szemét. Értéktelen portékája az istennek!

Nem szaporítom a szót, megegyeztünk az időssel. Egy nagyfröccs és két liter bor volt az ára, amit le is rendeztünk a presszóban.

Elindultunk hazafelé. Az öreg utánam kiáltott:

- Cuki a neve a dögnek!

Csenevész kis jószág volt. Nem reméltem, hogy vadászkutya lesz belőle, de jóérzéssel töltött el, hogy kimentettem abból a szörnyűségből, ahol eddig élt.

Pár napra rá, hogy hazahoztam, egyhetes továbbképzésre kellett mennem Balatonlellére. Két nap telt el, amikor feleségem hívott telefonon, hogy Cuki kutyám az állatorvos szerint parvót kapott és lehet, hogy a másnapot sem éri meg.

Este már otthon voltam. Útközben megbeszéltem Lakos Kálmán doktor úrral, a kecskeméti állatkórház vezetőjével, hogy amikor hazaérek, azonnal bevihetem Cukit.

Bevittem, felfektettük egy műtőasztalra, infúziót kapott. Másnap újra be kellett vinnem. Mindenkit meglepett, hogy Cuki felugrott arra a műtőasztalra, amelyiken előző éjszaka az infúziót kapta és elfeküdt az oldalára. Tette ezt teljes természetességgel, minden biztatás nélkül. Már akkor sejtettem, hogy különleges képességekkel rendelkezik. Lehet, hogy mégiscsak lesz belőle vadászkutya. Amikor felgyógyult, óvatosan kezdtem a tanításhoz. Nem sok tapasztalatom volt a kutyaidomítás területén. Feltűnő intelligenciáról tett tanúbizonyságot, nem idomítani kellett, hanem elmagyarázni a feladatot. Gyorsan megértett mindent. Amit megtanult, később sem felejtette el.

Az ülj, fekdj, lábhoz, lábnál, a dropp, maradsz, helyre vezényszavakat két hét alatt megtanulta. Nem telt el két hónap, és szinte mindent tudott, amit egy mindenkes vizslának tudnia kell. Szenvedélyes, ugyanakkor rendkívül fegyelmezett „vadász” lett.

Később hihetetlen tehetségét az is bizonyította, hogy meg tudta különböztetni a puskatokat, töltényöveget, vadásztáskát. Tévedhetetlenül azt hozta hozzám utasításomra, amelyiket kértem.

Három hónap telhetett el, amikor újra Kunbaracsra mentem. Akkor már Cuki az átlagos vadászkutyánál többet tudott. A kisördög biztatott, hogy mutassam meg volt gazdájának. Bementem újra az udvarra, Laci bácsi jött elébem:

- Na, fiam, megvan még az a fereg? – kérdezte.

- Ha van ideje Laci bátyámnak, bemutatom itt a téren, hogy mire mentünk az elmúlt pár hónapban Cukival! – mondtam én.

Vittem magammal a kellekeket (kitömött nyúl, szárnyas apport, a sípom). Cuki akkor már kéz- és sípjelre feküdt, bejött, ha lefektettem, akár óráig is otthagyhattam, nyugodtan ott maradt. Ha jobbra mutattam, jobbra, ha balra, akkor balra ment keresni, keresés közben sípjelre megállt és várta, hogy milyen utasítást adok neki. Ha vágta az is, kézjelre vagy sípra azonnal droppolt. A bemutatkozó közben Laci bácsi nem győzött szörnyülködni:

- Hát, ezt nem hiszem el – mondogatta.

A bemutatkozó végén többhavi fizetését ígérte, ha visszaadom neki Cukit, de meg sem hallottam az ajánlatát. Cuki vadászat közben is annyira figyelt rám, hogy szinte a gondolataimat kitalálta. A szó szoros értelmében igazi, elválaszthatatlan vadásztársam lett.

Úgy mászott le-föl a legmeredekebb magaslesre is, mint a macska. Ha kimentem lesvadászatra, ott feküdt mellettem az ülésen.

Nyugodtam elaludhattam, mert ha vad közelített a szóróhoz – dám vagy vaddisznó – a farkával azonnal verni kezdte az oldalát. Ha nem ébredtem föl, finoman megnyalta a kezem fejét, vagy az arcom. Nyúl, őz, vagy fácán nem érdekelte, mivel tudta, hogy arra szórón nem lövünk. Csak disznó vagy dám. Hangtalanul, szinte a lélegzetét visszafogva várta a lövés elhangzását. Ha helyben maradt a disznó, felnézett rám és egyet vakkantott, mintha közölte volna: – „Szép volt, gazdi!”

Ha sebzett volt, elindult a keresésére. Addig, amíg oda nem értem, foglalkozott a vaddal.

Ács Viktor bátyám unokájával – aki később vadásztársunk lett – a Dobos-erdei lesre ült disznóra. Én a Szivák-sarkon ültem Cukival. Éjfél felé mentem Viktor bácsiékát felszedni az UAZ-ra. Viktor bátyám elmondta, hogy rálőtt egy disznóra. Cukit elindítottam. Elment, de 10 perc sem telt el, amikor meghallottam hangját.

- Megvan a disznó! – mondtam Viktor bácsinak.

- Ugyan már, valami őzet hajt, nem a disznót találta meg! – így Viktor bácsi.

- De papa, nem hallja, hogy egy helyben ugat? – mondta az unoka. Elindultunk a hang irányába. Úgy 500 métert botorkáltunk a zseblámpa fényében, mire megtaláltuk a kitartóan ugató Cukit a kimúlt disznó mellett hasalva. Viktor bátyám örömeiben meg is ígérte neki:

- Cukikám! Ezért hálából egy sült kacsát kapsz tőlem.

Egy hét múlva fácánvadászat előtt Viktor bácsi akkurátusan kicsomagolta az alufóliába burkolt sült kacsát.

- Na, gyere, Cukikám! Itt a jutalmad!

Cuki büszkén vette a szájába a közel három kilós sült kacsát.
- Vidd haza! – mondtam neki.

Elindult, szájában a kacsával, végig a Kossuth Lajos utcán. Másnap többen megszólítottak, tudom-e, hogy Cuki lopott valahol egy sült kacsát és azzal ballagott hazafelé. Nem győztem kitisztázni, hogy nem tolvaj az, hanem csak a jutalmát vitte haza.

Cuki jeleskedett az apróvad vadászatokon is. Nem igen maradt el sebzett vad. Kiváló orra volt és fáradhatatlan, kitartó vadászszenvedélye.

Amilyen különleges volt az első találkozásom Cukival, ugyanolyan szívszorító volt az utolsó is.

Dániában voltam egy szakmai úton. Ott tartózkodásom harmadik napján feleségem felhívott, hogy Cuki kutyám szinte két nap alatt megöregedett és szerinte hamarosan el fog az élők sorából költözni. Igaz, hogy Tóth Sanyi bácsi, az állatorvos szerint meg fogja várni, hogy hazaérjek. A telefon után öt napra értem haza. Busszal voltunk, senki sem tudta, hogy mikor érünk Kunadacsra. Harmincöten voltunk rajta, és folyamatosan szálltak ki a kollégáim. Éjjel egy

óra volt, amikor az utcánk végén megálltunk. Lakásunk közel 800 méterre van az utca végétől. Nagy meglepetésemre a sötétből, a bokrok alól Cuki ballagott felém.

- Hát te?

Egyet vakkantott, majd halk nyüszítő hangot hallatott és nyalogatni kezdte a kezem fejét. Magamhoz szorítottam, megsimogattam, beszéltem hozzá. A hazafelé vezető hosszú úton többször megnyalta a kezem. Meg-megálltunk egy-egy villanyfény alatt. A tekintete olyan volt, amit nem tudok leírni: fáradt, fájdalmas, búcsúzó... Az ajtóban, amikor hazaértünk, leült elébem.

- Na, szia, Cukikám!

- Aludj jól, majd reggel találkozunk! A szokásos orrfricskázás után elköszöntem tőle.

Hát nem találkoztunk reggel, azóta is csak néha-néha álmaimban.

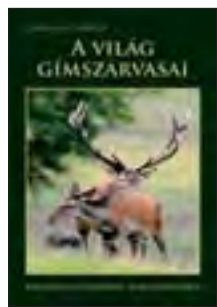
Azt a fájdalmat sem akarta okozni, hogy halott testét lássam. Szerintem elment, és valahol egy erdei üregben eltemette magát, úgy ment át az örök vadászmezőkre. Érdeklődtem sok embertől, de senki sem látta többet.

Hát ez volt Cuki, életem kutyája, ha lehet ilyet mondani. Azt hiszem, a legőszintébb, a legragaszkodóbb, a leghűségesebb barátom.

Ha létezik az örök vadászmező, biztosan ott fog várni a bejáratánál...

Kiemelt ajánlataink karácsonyra

Christian Oswald:
A világ gímszarvasai **4864,-**

Draskovich Iván:
Szarvasgazdálkodás **3900,-**

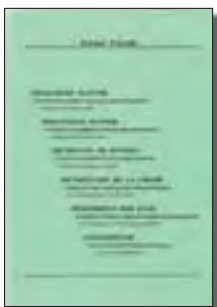
Szőljen a vadászkiért **1980,-**

Vadászetikett **1500,-**

Dr. Zoltán János:
Emlékek Éváról
(kemény borítós) **3900,-**

Ferjentsik Koloman:
Hatnyelvű
vadászótár **2450,-**

AKCIÓ!

Rendeljen 10 000 forint felett
és ajándékba adjuk Hidvégi Béla
2014-es falinaptárát

CD-k, DVD-k

Vadászat

- A magyar erdő királya 3000,-
- Blaumann: 100 lövés vaddisznóra 1-3..... 2500/db
- 100 gíminka 2500,-
- 100 őzbak 2500,-
- Agancsosok 2500,-
- Dámbikák bírálata 2500,-
- Dámbarcogás, Gyulaj 2500,-
- Gímikák bírálata 2500,-
- Mufflonkos bírálat 2500,-
- Nagy bakok 2500,-
- Óreg bakok 2500,-
- Ózbak bírálat I-II..... 2500/db
- Ózbak csalsípra 2500,-
- Óznász 2500,-
- Rendellenes, torz agancsú őzbakok 2500,-
- Vadászévd 2006-2012..... 2500/db
- Vaddisznóhajtások I-VI..... 2500/db
- Vad és vadászat 2500,-
- Dámszarvasok földjén 3000,-
- Hidvégi Béla: Volt egy álmom 2900,-
- Hunters Video: Afrika 8900,-
- Afrika Erfahrungen 8900,-
- Bockfieber 8900,-
- Der Traumbock 8900,-
- Die Velt des Rehbocks 8900,-
- Elefantenjagd 8900,-
- Hirschpirsch und Drückjagd 8900,-
- Jagd im Massailand 1-2..... 8900,-
- My Very Best Buck 8900,-
- Traumtrophäen in Ungarn 8900,-
- Serengeti-Jagd in Afrikas Juwel 2..... 8900,-
- Sommerböcke 8900,-
- Ignácz M.: A nagyvad egyéni és társas vadászata dupla. 5000,-
- Élőhelygazdálkodás és vadgondozás dupla . 5000,-
- Namíbia – Első találkozás 3800,-
- Ózhívástól a vaddisznóhajtásig dupla . 5000,-
- Szarvasbőség, vaddisznóhajtás 3800,-
- Szalónkától a vadlibáig dupla 5000,-
- Trófeák – Híres szemlék 3800,-
- Vaddisznóhajtástól vaddisznóhajtásig 3800,-
- Világrekordok nyomában I-II..... 5000,-
- Sáfrány József: Az én Afrikám I-II 2100/db
- Takács Viktor: A nagyvad találatjelzése 5800,-
- A vadászjász 1-2..... 4900/db
- A vaddisznó vadászata 1-2..... 4900/db
- Egy vérből való vagyunk I-II..... 2890/db
- Tesztvadászat 4900,-
- Ózhívás 4900,-
- Vadász ABC 4900,-

Ijászat

Szabadi Attila: Robin Hood sehol..... 3130,-

Kutya

Dénes Gábor: Tanuljunk kutyául 1350,-

Művészet

A természet művészei 4500,-

Balogh-Somody: Kelet-Afrika vándora voltam . 2500,-

Bársony István a lép és a pagony dalnoka ... 2700,-

Csergezán Pál vadvilága 6240,-

Hidvégi Béla: A vadontól a múzeumig..... 2900,-

Solymászat

Balogh István: Vértelen vadászat 4680,-

Horgászat

A bojli éve 1570,-

A harcászás rejtelmei 1570,-

A süllő horgászata 1570,-

Feederbottal állóvízben, folyóvízen..... 1570/db

Feederbottal nagypontyokra I-II..... 1570/db

Kedvenc horgászvizeink 1570,-

Óriásdévterek földjén 1570,-

Pecatúra extra 1570,-

Természet

A csodás Észak 1570,-

A háztűzrózó 1990,-

A kormorán zátony amforái 1990,-

A Monarchia hajóroncsai 1-3..... 1990,-

A nagy cápák nyomában 1570,-

A St. Helens hegy kitörése 1570,-

A tenger óriásai 1570,-

A természetvédelem 30 éve a Hortobágyon . 1990,-

A tűzben született sziget - Izland (Feröer-szigetek) . 1990,-

A zebra család 1570,-

Ahol a madár se jár - Patagónia tornyai 1990,-

Afrika: A Szerengeti Nemzeti Park..... 1570,-

Ausztrália 1570,-

Árpi bácsi fiókái 1990,-

Az emberevők földjén 1990,-

Az élet eredete 1570,-

Az élet fagyos szigete - Antarktisz..... 1990,-

Az Inari vándorai - Lappföld..... 1990,-

Az ismeretlen Hawaii 1570,-

Az oroszlan család 1570,-

Az ördög szigete - Tasmania 1990,-

Bálnák 1570,-

Budapesti vadon 1990,-

Cápák 1570,-

Daruvonulás a Hortobágyon..... 1990,-

Egy nap pompa - Tiszavirág..... 1990,-

Elképesztő vándorlások..... 1570,-

Életem, utazásaim 1990,-

Fagyos oázis - Globális klímaváltozás..... 1990,-

Hubulák 1990,-

Kerekék és lépések 1-5..... 1570/db

Liliputi mimikri 1990,-

Lulu, a világszám 1990,-

Madagaszkár állatparadicsoma 1990,-

Magyarország nemzeti parkjai I-II..... 2890/db

Mauritius (A kincses sziget) 1990,-

Medvék 1570,-

Még az üveghegyeken is túl - Grönland 1990,-

Növénytan CD 3000,-

Óceániai csavargások..... 1990,-

Pápua Új-Guinea - Egy másik időzóna 1990,-

Pérez és taps nélkül 1990,-

Pingvinek vándorlása 1570,-

Ragadozók a vadonban..... 1570,-

Rockenbauer P.: Másfélmillió lépés... I-III... 2890/db

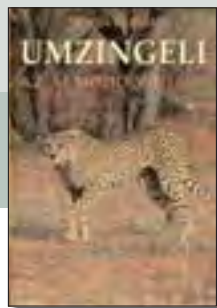
Szurmay Sándor:
Vadász emlékek,
horgászélmények **2600,-**

Avarffy Elek:
Ózhívás **2500,-**

Erker, Siegfried:
Bakok! **5000,-**

Józsa Fábián:
Umzingeli...
az álmodó vadász **2900,-**

Rockenbauer P.: ...és még egymillió lépés I-V... 2950/db
 Tiszavirág 1990,-
 Trópusi esőerdő1570,-
 Tüskevár II.1570,-
 Uys, Jamie: Sivatagi show 1280,-
 Vesztélyes állatok: Majmok1570,-
 Víz, víz, tiszta víz (hazai édesvizek mélyén) . 1990,-

Zene CD-n

Concerto-Boldog: Vadászzene3150,-
 Magyar Vadászkiért Egyesület: Vadászüdv2.980,-
 Muzsika Magyarországról..... 1700,-

KÖNYVEK**Klasszikus irodalom**

Apponyi Henrik, gróf: Úti- és vadásznaplóm. . 6200,-
 Avarffy Elek: Hej! Vadászok!..... 3500,-
 Vadászképek 2700,-
 Vadászutakon2500,-
 Bárony István: Az elveszett Paradicsom 2450,-
 Árnyak az éjszakában 2400,-
 Fekete vér 2000,-
 Magányos órák 2100,-
 Nyomról nyomra 2730,-
 Borsodi László: Őszi napsütésben 4100,-
 Fekete István: A magam erdeiben..... 950,-
 Az első uhuzásom 2600,-
 Az erdő ébredése 2400,-
 21 nap - Csend 2990,-
 Ballagó idő 698,-
 Bogáncs 1790,-
 Búcsúzás 2600,-
 Egy szem kukorica 2400,-
 Erdély 2200,-
 Éjfél után 2600,-
 Emberek között 2600,-
 Erdei utakon 698,-
 Fészekrablás 2400,-
 Gyeplő nélkül 2200,-
 Hajnal Badányban 2190,-
 Hú 1790,-
 Karácsony éjjel 2000,-
 Kele 1790,-
 Kísértés 2200,-
 Lutra 1690,-
 Matula és egyebek 2200,-
 Örökség 2600,-
 Összegyűjtött versek 2000,-
 Őszi számadás (fűveskönyv)..... 1990,-
 Őszi vásár 2600,-
 Sárgaréz patkók 2400,-
 Téli berek 1790,-
 Tíz szál gyertya 2500,-
 Tűzhéjdarábkák 2000,-
 Tüskevár (50 éves)..... 2490,-
 Tűz mellett 2200,-
 Útra kelünk 2500,-
 Vadások 2500,-
 Zsellérek 2500,-
 Fekete István bibliográfia 4500,-
 Harmat és vér 2400,-
 Just Ödön: Vadásznapló töredékek 3700,-
 Kittenberger Kálmán: Első elefantom 2600,-
 Vadász- és gyűjtőúton Afrikában 6100,-
 K. Rhédey Zoltán: Verébtől a szarvasbikáig . 2700,-
 Maderspach Viktor: Havasi vadászataim 2500,-
 Medve! 2400,-
 Oláhok véryomában a Fekete-tengerig . 3490,-
 Páregy Reteyzát 2900,-
 Makay Béla: Hegyen-völgyön 2900,-
 Molnár Gábor: Dráma az őserdőben 2500,-
 Módus király vadászkönyve 3900,-
 Nadler H.: A Keleti- és Déli-Kárpátokban 2500,-
 Cserkészeten és lesen Nagy-Magyarországon. . 2600,-
 Vadásznepok, vadászévek 2500,-
 N. Nozdrovicz Lajos: Vadászemlékeim 3200,-
 Reminczy Károly: Kassai vadászhistóriák . 2700,-
 Széchenyi Zsigmond: Ahogy elkezdődött... 2499,-
 Afrikai tábortüzek 2699,-
 Alaszka vadásztám 2238,-
 Csui! 3499,-
 Hengergő homok 2350,-
 Két kecske 2499,-
 Nahar 3499,-
 Szilágyi Virgil: Pirosbetűs vadásznepok 3450,-
 Tanos Pál: Erdőúgás 2900,-
 Thum-Rumbach: Erdélyi szarvasok és medvék nyomában . 2500,-
 Wass Albert: Mese az erdőről 1600,-
 Valaki tévedett 1-2-3..... 1470/db

Wass Albert: Válogatott magyar mondák és népmesék . 1380,-
 Zichy Géza, gróf: A leányvári boszorkány... 4200,-
 Zichy Kázmér, gróf: A Guaso Nyiro mentén . 4400,-

Kortárs irodalom

A szarvasok háreme 2200,-
 Andrassy János Mihály: A kandalló előtt..... 3900,-
 Ambrózy Árpád: Nimród csillaga alatt..... 2400,-
 Apátóczy István: Ettünk falombot..... 850,-
 Bán István: Harc az elemekkel 2200,-
 Medve 2..... 4000,-
 Medve 3..... 4000,-
 X-es 4000,-
 Vadóc vakációk 1600,-
 Vízvarázs 4000,-
 Békés Sándor: A slapaj visszanez 2100,-
 Elröppent évek 3680,-
 Emlékekbe kapaszkodva 2900,-
 Isten előszobájában 3528,-
 Bornemisza Péter: Vadászszívvél 5400,-
 Varázslatos vadászatok 3990,-
 Bozóki László: Trófeakatalógus 6000,-
 Vándorvadász 5200,-
 Capstick: Az utolsó elefántvadász..... 4800,-
 Halál a fekete kontinensen 4300,-
 Halál a magas fűben 5400,-
 Czifferszky István: Vava 1990,-
 Csiák Gyula, dr.: A pagony dalnoka 2100,-
 Cséplő József: Hajnaltól késő estig 1800,-
 Damaszkín Arzén: A maszaj fennsíkon 3900,-
 Dinich László: Gazi bácsi a törzszakstánál... 1970,-
 Dunhill, Alfred: Pipák könyve 4200,-
 Faragó S.-Fáczyáni Ö.: Régi dicsőségünk 2500,-
 Farkas Zoltán: Murphy horgászik 1970,-
 A csuka és a meztelen nő 500,-
 Fáczyáni Ödön: Fejet hajtunk 3500,-
 Kittenberger Kálmán emlékülés 3500,-
 Fáczyáni-Molnár: Vadászösök tisztelete 2400,-
 Festetics Antal: Konrád Lorenz világa 5700,-
 Földi László: Új vadregény 2490,-
 Fuchs Antal: Dicsértessék a Bakony 2300,-
 Gazdag József: Csallóközi vadászatok 1219,-
 Gál Sándor: Esték és hajnalok 1900,-
 Gánti Tibor, prof., dr.: A természet kebelén 5240,-
 Gyimesi György: Szerelmem Afrika 7499,-
 Vadászataim a Kárpátokban (bőrkötésben) . 8000,-
 Halmágyi T. I.: Vadászatok idegen tájakon... 6400,-
 Hámory: Kurgánok között a Hortobágyon . 1500,-
 Hankó László: A medvék országa 3000,-
 Hidvégi Béla: Vadászalmok birodalmában... 3900,-
 Vadászként a csúcson I-II..... 7500,-
 Hidvégi-Jánoska: Magyarok Ázsia vadászósvényein . 3900,-
 Kahler F.: Hangokból szőtt csend I-II..... 2200/db
 Kászoni Z.: A Kárpát-medencei vadaskönyv . 1600,-
 Székelyföldi vadászatok 4300,-
 Wass Albert szülőföldje vadászatai 4000,-
 Kemény J.: Medvekalandok a Kárpátokban . 2500,-
 Keszthelyi Jenő: Csontszilánkok 3300,-
 Kopa János, dr.: Egyperecs vadászatok 3990,-
 Kovács D.: A vívók apostola és a vadászat szerelme . 3500,-
 Vadászfegyverekről nemcsak vadásznakak . 4500,-
 Kovács M. Dóra: Az én Namíbiám 4950,-
 Kovács Zsolt: A vadon vándora 6760,-
 Allati emlék 2600,-
 Kubasek J.: Jeles világutazók nyomdokain I-II.. 3500,-
 Márok Tamás: A képzelet vadászmezején 2700,-
 Márton Imre dr.: A vadon hívó szava 3900,-
 Mess Béla: Egy öreg vadász elmékedései 2699,-
 Két szenvedély rabságában 2499,-
 Naplemente 1600,-
 Motesiky Árpád: Emlékezés Stróbl Alajosra... 700,-
 Felvidéki vadászörökség 1100,-
 Vadászörömök - vadászörökségünk 2800,-
 Nagy-Nagyné: Vadászatok és vadételek 1400,-
 Oláh-Oláh: Hajnalok és alkonyok 2500,-
 Palkovics Gy.: A zisten fölvitte a dolgomat... 2495,-
 Kakpuszta 2495,-
 Milliárdosok között 1995,-
 Pető János: Hogyan tehet a vadász... 1000,-
 Megismerni a vadászt... 800,-
 Mit is gondol a vadász?... 800,-
 Mitől hízik a vadász?... 800,-
 Pintér N.: Vadászatok évszakról évszakra 1980,-
 Rakk: Göröngyös égi és földi utakon Mongóliában . 2500,-
 Tűzözön és hóvihár 3500,-
 Rácz: Majdnem megmáztam a Mount Everestet... 3200,-
 Retter L.: Üregi nyúlott a medve vadászatáig . 2499,-
 Sánta Gábor: Az elfeledett Fekete István 2200,-
 Sárly: Az elveszett erdőről és a megtalált időről . 2500,-

Hidvégi Béla:
A világ tetején DVD **2900,-**

Dr. Ignác Magdolna:
Oroszországi vadászatok DVD **3800,-**

Rácz Gábor:
12 hónap az erdőn DVD **1980,-**

Takács Viktor:
Európa terítéken DVD **4900,-**

Vérebevezeték
nyomában
dupla DVD **6250,-**

Wass Albert:
Titokzatos őzbak **1680,-**

Bors Richárd:
Avarpaplan **3700,-**

Fuchs Antal:
Trilógia **9500,-**

Németh Attila
-Bakonyi Andrea:
Kalandos év a Föld körül **4500,-**

Széchenyi Zsigmond:
Ünneppapok **2999,-**

Wells, Hubert Géza: Az állatidomár is ember **3450,-**

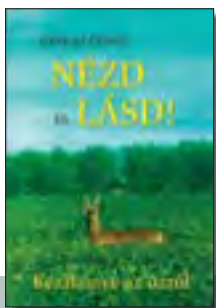
Földi László: A vadászat karácsonyai **2990,-**

Hidvégi Béla: Sziklák peremén **4500,-**

Palkovics György: Arcok, életek, történetek **2495,-**

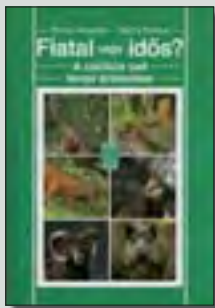
Farkas Dénes: Nézd és lásd! **3200,-**

A világ legnagyobb vadászána **750,-**

Hespeler, Bruno: A vadászat kézikönyve **3980,-**

Hespeler-Krewer: Fiatal vagy idős? **3200,-**

Kovács László: Kivánatos kaliberek **2200,-**

Ósi Zsolt: Vizsláskönyv **2940,-**

Sáry Gyula: Szabadkőművéség... 2200,-
 Schmidt Egon: A vadászat mellékszereplői... 2200,-
 Varázslatos madárvilágunk... 1990,-
 Schwartz Béla: Mister KUDU... 2200,-
 Jávorszarvassá avatom... 2000,-
 Siketfajd ketyegés és zergefütty... 2200,-
 Simkó Gyula: Szerelmem Afrika... 4990,-
 Steiger, Brad: Csodálatos elbeszélések kutyákról... 1299,-
 Sterbetz István: Puskával a Nagypusztán... 3000,-
 Sütő András: Hargitai vadászkalandok... 2500,-
 Szabó József: Harangszó... 2200,-
 12 hónap erdőn-mezőn... 2200,-
 Szálka Róbert: Topi... 2280,-
 Szerb Imre dr.: Együtt vadászni... 1000,-
 Szilárd Ferenc dr.: Ébredés az erdőn... 3800,-
 Szladek Mihály: Az élet rendje... 1500,-
 Szoboszlai L.: A vaddisznóvadászat titkai... 4990,-
 Terry Ferenc: Vadászeletem Kanadában... 2200,-
 Tzaprint: A természet és én... 1200/db
 Tóth Sándor dr.: Nyitány a hírnévhez... 3500,-
 Szél alatt hátszélben... 3800,-
 Török András Mátyás: Pókháló... 4000,-
 Ugray Tamás: Gavallérral a csúcson... 3500,-
 Vadászatok itthon, otthon és a csúcson... 3950,-
 Vadászpuskával a csúcson... 4200,-
 Varga Aladár: Egy vadászfelész naplójából... 1500,-
 Vasas Joachim: Menjen, Doktor elvtárs!... 2310,-
 Végh Endre, dr.: Megvadult szótár... 4990,-
 Murphy és a beteg vadász... 1970,-
 Vadászni emberi dolog... 2900,-
 Videcz Ferenc: Vendégkönyv... 3200,-
 Zsugorított görbetűk... 1700,-
 Vojnits András: Afrikai levelek... 2500,-
 Vörös István, dr.: A teremti tenyerén... 2990,-
 Úton és útfélen... 3500,-
 Zoltán János dr.: Emlékek Éváról... 3900,-
 Hatvan év vadászpuskával... 4.800,-
 Vadászok életveszélyben... 3200,-
 Zsigárcsik Gyula: Diana másként akarta... 3200,-

Szakkönyv

A magyar állattenyésztés nagyjai... 4200,-
 A halgazdálkodás gyakorlata... 3600,-
 Ambrózy: Amit a vadászjász vizsgán tudni kell... 2200,-
 Andrácsiné-Andrésiné: Az erdőmester könyve... 2490,-
 A vadászzal kapcsolatos jogszabályok gyűjteménye... 2490,-
 Az erdőre vonatkozó jogszabályok gyűjteménye... 2490,-
 Angyán: Védett és érzékeny természeti területek... 6500,-
 Bakonyi Gábor: Állattan... 6500,-
 Bartha D.: Magyarország fa- és cserjefajai... 3500,-
 Természetvédelmi növénytan... 5900,-
 Bauer, Karl: Szőlősgazdák könyve... 4200,-
 Bertóti István: Ózhívás... 1800,-
 Békési-Csarnai: Házi pálinkafőzés... 2900,-
 Bényei-Lőrincz-Sz. Nagy: Szőlőtermesztés... 4400,-
 Bérczy Károly: Vadász műszótár... 2980,-
 Bicsérdy-Sugár: Vadbetegségek... 3200,-
 Binder Egon: Füstölés... 2900,-
 Bodor János: Kerti károsítók... 2500,-
 Bognár-Mercz: Szőlőművelés, borkészítés... 2300,-
 Czibulyás-Tóth: A japán fűrés és tenyésztése... 1650,-
 Csányi Sándor: Vadbiológiai olvasókönyv... 4200,-
 Faragó S.: A vadállomány szabályozása... 3900,-
 Élőhelyfejlesztés az apróvad-gazdálkodásban... 4900,-
 Magyar Vadászenciklopédia... 14 980,-
 Vadászati állattan... 4400,-
 Fehér György: Állatpreparátumok készítése... 4900,-
 Gahn, Bernhard: Házi vágás, bontás, töltelékáru-készítés... 3500,-
 Hurka, kolbász, szalámi... 3500,-
 Hasznos tanácsok világotutató vadászoknak... 3490,-
 Hartman: Mezőgazdaság a természet szolgálatában... 1280,-
 Heltai M.: Emlős ragadozók Magyarországon... 3500,-
 Heltai I.: Amit a fegyverismereti vizsgán tudni kell... 3100,-
 Az állami vadászvizsga tesztkérdései... 3100,-
 Heltay-Kabai: Hivatásos vadászok kézikönyve I-II... 12 500,-
 Heltay-Rácz Fodor: Vadászatszervezés, vadászetika... 4600,-
 Hoffmann és Molnár: Vadász műszótár (m-n, n-m)... 500,-
 Holdas-Szendró: Nyúl... 3200,-
 Horváth Béla, dr.: Erdészeti gépek... 3800,-
 Horváth Gy.: Zöldség- és fűszerkülönlegességek termesztése... 2980,-
 Horváth L.: Halbiológia és haltenyésztés... 5400,-
 Juhász Cs.: Minőségbiztosítás a mezőgazdaságban... 2035,-
 Juhász Lajos: Természetvédelmi állattan... 4200,-
 Keszthelyi Jenő: Csontszilánkok... 3300,-
 Kristó L.: Vadászpuskaműves mester könyve... 3490,-
 Kohár László: A solymászatról kezdőknek... 2900,-
 Koloman Ferjentsik: Hatnyelvű vadászszótár... 3490,-
 Kozák L.: Természetvédelmi élőhelykezelés... 5200,-
 Kovács Zs.: Farkasok a Kárpát-medencében... 1800,-

Lajkó István: A halászmester kézikönyve... 2490,-
 Lakatos Fenyő-lágy lombos-tölgyeken előforduló károsítók... 2180,-
 Lampeitl, Franz: Méhészek könyve... 3500,-
 Lanszki: A korszerű prémesállattenyésztés gyakorlata... 2125,-
 Larousse: Vadász könyv... 8990,-
 Mara Árpád - Sepsí Árpád: Farkasaink... 2500,-
 Molnár Kálmán dr.: Halbetegségek... 2690,-
 Nagy Gábor - Szabó Zsolt: Csigás íjak... 1600,-
 Vadászjászat... 1500,-
 Pintér-Pócsi: Hal... 2500,-
 Radics L.: Növénytermesztő mester könyve... 2690,-
 Rakonczay Zoltán: Természetvédelem... 1440,-
 Samwald, Achim: Aszalás, szárítás... 2900,-
 Scholz, Wolfgang: Házi sajt készítés... 3500,-
 Schmidt Gábor: Virágos díszcserjék... 2500,-
 Solymás Egyesület: Évkönyvek 1999-2009... 3000/db
 Soós Béla: Kezdő kertészek könyve... 1980,-
 Szabó Ilona: Erdei fák betegségei... 3490,-
 Szabó Péter: Rókák és terrierek... 3360,-
 Szodfridt István, dr.: Nyártermesztés... 3090,-
 Szőlőn a vadászkürt... 1990,-
 Szöllősi Antal: Nyilegyenesen (jászat)... 1800,-
 Terék István: Sajtvilág juh- és kecskesajtok... 3600,-
 Tóth-Pernes: Szőlőfajták... 2900,-
 Vadászetikett... 1500,-
 Vadászatok Kft.: Hasznos tanácsok világotutató vadászoknak... 3490,-
 Varga Zoltán: Vadkár... 4900,-
 Vén Zoltán: A görényezés rejtelmeiről... 2800,-

Fegyver

Alexandra: 1000 löfegyver... 5999,-
 Hartink, A.E.: Golyós és sörétes vadászfegyverek enciklopédiája... 4990,-
 Kések enciklopédiája... 4990,-
 Pisztolyok és revolverek... 4990,-
 Sörétes és vegyescsövű vadászpuskák enciklopédiája... 4990,-
 Kovács D.: Billenőcsövű golyós vadászfegyverek... 4800,-
 Vadászfegyverekről nemcsak vadászoknak... 4500,-
 Kovács László: Amikor kevés a töltény... 1800,-
 Kiváló kaliberek... 3330,-
 Vadnyugati vadászpuskák... 3100,-
 Szajkó István: Sörétlövés... 2200,-

Kutya

A szolgálati kutyák tenyésztése... 2730,-
 Bába Károly: A magyar vizsla... 1085,-
 Barangolás a kutyák világában... 4000,-
 Bíró Andor: Kutyakiképzők kézikönyve... 2800,-
 Félix Endre: Az apróvad vadászata vizslával... 2000,-
 Kezdő vizslás kézikönyve... 2000,-
 Vadász és vizslája... 2000,-
 Horváth Z.: A kutya és a macska betegségei... 3900,-
 Király Klára: Jagdterrier... 1490,-
 Kutyatár: Boxer... 1950,-
 Magyar vizsla... 1950,-
 Német juhászkutya... 1750,-
 Orosz kutyafajták... 1750,-
 Kutyafajták... 2730,-
 Maróti Béla: Vadásztársunk a magyar vizsla... 2900,-
 Monostori Károly: Ebtenyésztés... 2980,-
 Nickl, Andreas: Kutyáink tanítása és nevelése... 1990,-
 Pallós Andrea: A beagle... 1390,-
 Pomázi Á.: Nemzeti kincstünk a magyar vizsla... 3990,-
 Steiger: Csodálatos elbeszélések a kutyákról... 1299,-
 Szinák Dr. - Dr. Zsolnay: Több, mint kutya... 4500,-
 Varga - Nagy: A legnépszerűbb terrierek... 1390,-
 Veress István: Német dog, Óriás schnauzer... 1490/db
 Wagner, Heike: Kutyaápolás... 998,-
 Whitehaed, Sarah: Kutyák... 6990,-

Természet tudomány

Alexai Zoltán: Évszakok... 3980,-
 A vadvilág atlasza... 6500,-
 Attenborough, D.: Az emlősök élete... 5990,-
 Állat- és növényhatározó természetjáróknak... 4990,-
 Benton: Hetven rejtély a természet világából... 7490,-
 Brehm: Ragadozók... 4400,-
 Dolder: Emlősök szárazon, vízen és levegőben... 1350,-
 Határozó kézikönyvek: Emlősök... 2800,-
 Élővilág Könyvtár: Vízi gerinctelenek... 2200,-
 Fix Term Könyvkiadó: Ragadozók az állatvilágban... 4100,-
 Határozó kézikönyvek: Emlősök... 2800,-
 Hecker, Frank: Az erdő állatai és növényei... 2680,-
 Kis Természetkalauz: Csigák és kagylók, Lepkék... 1200/db
 Nagy Cs.: A Nyugat-Dunántúl természeti értékei... 2980,-
 Mara-Sepsí: Farkasaink... 2500,-
 Milyen állatnyom ez?... 1480,-
 Nagy László: Vadászgörények a családban... 2998,-
 Petrich Károly: A Velencei táj lepkevilága... 2980,-
 Ralphstone Angelica: A tenger állatvilága... 4100,-

Spotter's Guide: Vadállatok 600,-
 Taylor, David: Kísallatok kézikönyve 1999,-
 Természetbarátok zsebkönyve 1700,-
 Természetbúvár könyvek: Nemzeti parkok, világörökség. . 4820,-
 Perzselő napsütésben 3990,-
 Vöröskönyv Magyarország növényártásairól I-III. 3400,-
 Természetkalauz: Emlősök, Lepkék. 2500/db
 Técsi Zoltán Illés: Örök Erdély 4500,-
 Titan Computer: Az állatok nagy enciklopédiája. . 4100,-
 Veselovszky, Zdenek: Állatok a nagyvilágban. . 2980,-

Növény
 Aichele–Bechtle: Mi virít itt? 3500,-
 Alberts–Mullen–Spohn: Fák, bokrok gyógyító ereje. 2980,-
 Aschenbrenner Éva: Gyógynövénypatika 2800,-
 Galambosi B.: Fűszernövények és gyógynövények . 2500,-
 Babulka P.: Ismerjük fel a természetet! Gyógy- és fűszernövényeket . 1450,-
 Babulka–Kósa: Képes gyógynövénykalauz. . 1890,-
 Beffa, Maria Tereza Della: Vadvirágok 2300,-
 Bernáth Jenő: Gyógy- és aromanövények . 6200,-
 Bertók–Brúgos: Növény- és gombakalauz. . 1350,-
 Boros–Ilyés: Nagy díszfa és cserje lexikon . 4999,-
 Buday Andrea: Gyógynövények 2630,-
 Csurgó: Gyógynövények embernek állatnak. . 2200,-
 Családi gyógynövénytár 2900,-
 Dreyer, Wolfgang: Virágok és évszakok. 2980,-
 Vadnövények, bogycók és gombák. 2850,-
 Élővilág Könyvtár: Cserjék, Egyszikűek, Kétszikűek I-III. . 2200/db
 Kämpfer, Dieter: Pálmák a lakásban 1590,-
 Khan-Rogers: A természet tanösvényén - Vadvirágok. 1499,-
 Kis Természetkalauz: Vadvirágok 1200,-
 Kiss–Ilyés: Nagy fenyő és örökzöld lexikon. . 2990,-
 Kliment: Otthoni gyógynövényhasználat . 2490,-
 Kloss Jethro: Gyógyító növények 4500,-
 Kropog E.: Fák és cserjék (növényismeret) . 990,-
 Lászlav György: Évelő virágok 2500,-
 Lehari Gabriele: Fűszernövények 1690,-
 Magda - Marsalek: Növénytermesztés 1710,-
 Manke, Elisabeth: Szobanövények gondozása . 2500,-
 Milyen fa ez? 1480,-
 Milyen virág ez? 1480,-
 Molnár Hanga Anna: Növények a lakásban . 1650,-
 Molnár V. A.: Magyarország legszebb növényei. . 1200,-
 Nagy Jenő: Növények az egészségért 1950,-
 Németh I.: A gyógynövények nagykönyve . 1890,-
 Orlóci László: Örökzöldek és fenyők 2500,-
 Rapaics Rajmund: A magyarság virágai. 900,-
 Scherf, Gertrud: Vadon termő zöldségek és gyümölcsök . 1990,-
 Szántó Matild: Egy- és kétnyári virágok. 2500,-
 Természetkalauz: A trópusok növényei, Cserjék, Fák. . 2500/db
 Tremli - Xaver: Gyógy- és fűszernövények 4500,-
 Végh Attila: A növényvilág észterei 2580,-
 Verme Ulen, Nico: Gyógynövények enciklopédiája. . 4500,-
 Fák és cserjék enciklopédiája. 4500,-

Gomba
 Albert–Locsmándi–Vasas: Ismerjük fel a gombákat 1-2. . 1790/db
 Hazai védett és veszélyeztetett gombafajok . 2490,-
 Alexandru: Gombalexikon 1999,-
 Carluccio, Antonio: Gombák könyve 5500,-
 Gerhardt, Ewald: Gombászok kézikönyve 5999,-
 Györfi Júlia: Csiperketermesztés 2350,-
 Kis Gomba ABC receptekkel. 1498,-
 Laux, Hana E.: Ehető vagy mérgező? 2680,-
 Milyen gomba ez? 1480,-
 Rácz–Koronczy: Hogyan termesszünk csiperkét. . 2200,-
 Rimóczi Imre dr.: Gombaválogató 1-9. 2690/db
 Magyarország leggyakoribb gombái . 2500,-
 Szabó I.: A csiperkegomba termesztése 1078,-
 A laskagomba 1790,-
 Szili István: Gombatermesztők könyve 4900,-

Madár
 Burger: Madarak képes enciklopédiája 5990,-
 Hume, Rob: Madárlesen 5900,-
 Juhász Lajos: Kertek, parkok madarai. 2500,-
 Milyen madár ez? 1480,-
 Lederer, Roger: Csodálatos madarak 2990,-
 Madarak földön, vízen, levegőben 3990,-
 Sarah Khan: Madarak kis könyve 1040,-
 Schmidt Egon: Kócsagok birodalma 2800,-
 Magyarország legszebb madarai 1200,-
 Védjük madarainkat. 1950,-
 Schmidt–Bécsy: Négy évszak ősvényein. 2500,-
 Mozaikok a természetből 1750,-
 Tavaszról tavaszig 2500,-
 Schmidt–Kalogás: A vadludak vízre szállnak . 2500,-
 Hétköznapok a természetben. 3500,-
 Tudományos Kiskönyvtár: Madarak 2490,-
 Varga Zoltán: Ők élnek Pannóniában. 4990,-

Lovas
 Bird, Jo: A ló ápolása, gondozása 2240,-
 Bodó–Walter: Lótenyésztők kézikönyve 4800,-
 Bolze, Danela: A ló képzése a terepen 2900,-
 Busch, Clarissa: Ló és lovas összhangja 2900,-
 Határoztó kézikönyvek: Lovak 2800,-
 Hermesen, Jossé: Lovak enciklopédiája. 3990,-
 Horváth Zoltán, dr.: Lóbetegségek 7900,-
 Mihók–Patak: Lófajták 2700,-
 Nagy Imre: Lovas vadászatok 980,-
 Radnai Imre, dr.: Lovasszótár 3500,-

Boros
 Csávossy György: Magyarán a borról 1900,-
 Eder, Reinhard: Borhibák, borbetegségek . 2900,-
 Eperjesi – Kállay - Magyar: Borászat 5400,-
 Gerencsér Ferenc: Bor és szőlő kislexikon . 1050,-
 Mercz - Kádár: Borászati kislexikon 4200,-
 Rácz József: Bor és gomba 2200,-
 Somlyay István, dr.: Gyakorlati borászat 1780,-
 Steidl Róbert: Borosgazdák könyve 3500,-

Horgászat
 Bailey, John: Horgászenciklopédia 4999,-
 Farkas Csaba: Balaton, hal-álmom 500,-
 Füstös Gábor: Wobblerek, wobblerezés 1700,-
 Fürtös – Dudás - Zellei: A halgazdálkodás . 1699,-
 Hunyadi Attila: A süllőhorgászat módszerei. 1699,-
 Igali M. József: A hal, a horog és az ember . 3100,-
 Kászoni Zoltán: Hal és horgászat Erdélyben . 2560,-
 Kluwe–Yorck: Horgász ABC 1598,-
 Krámer: Magyarország horgászható halai . 1590,-
 Lányi–Lányi: Magyar horgász enciklopédia . 12980,-
 Oggolder Gergely: A ponty horgászata 1699,-
 Amurhorgászat 1699,-
 Békés halaink horgászata 1699,-
 Bojlíhorgászat 1699,-
 Csukahorgászat 1699,-
 Etetőanyagok, etetési technikák 1699,-
 Harcsahorgászat 1699,-
 Így horgásszunk folyóvízen 1699,-
 Képes nagy horgászkönyv 2999,-
 Keszeghorgászat modern módszerekkel. . 1699,-
 Különféle horgászmodszereink 1699,-
 Műcsalis horgászat 1700,-
 Pontyhorgászat modern módszerekkel . 1800,-
 Ragadozó halaink horgászata 1699,-
 Oláh Csaba: Rablőhalak búvóletében 1700,-
 Papp Károlyné: Vízről, halról horgászoknak . 950,-
 Sigloch, Benno: A horgászok ábécéje 3000,-
 Természetkalauz: Édesvízi halak 2500,-
 Vierke, Jörg: A legkedveltebb díszhalak 1190,-

Művészet
 Chapman: Vallomások a vadászatról 1699,-
 Elek–Zsoldos: Magyar vadászósvényeken . 2500,-
 Horváth Lajos: Kandalgó 3800,-
 Harling: Vadcsapások varázsa. 6999,-
 Iváncsics–Köller: A természet harmóniája... . 5100,-
 Matyikó Tibor: Állatok közelről 2800,-
 Vallomás a természetről. 4000,-
 Meszlényi: Olajfestés – vadon élő állatok . 3995,-
 Vuray–Rácz Fodor–Szabó: A magyar vadászirodalom képeskönyve . 5400,-

Gyerekeknek
 A vadvilág atlasza 6500,-
 A világ állatai 1590,-
 Az erdő állatai (kirakós) 2499,-
 Chisholm–Clarke–Miles: A természet matricáskönyve . 2900,-
 Czegei Carla: Bözsi. 2500,-
 Fazekas Anna: Öreg néne özikéje 2500,-
 Fekete István, ifj.: Csi és Vit meg az emberek . 1490,-
 Kisgyermek nagy képeskönyve 1500,-
 Molnár–Répay–Böröcski: Mesélnek a fák. 2900,-
 Spotter's Guide: Fák 600,-
 Gombák 600,-
 Kerti virágok 600,-
 Lepkék 600,-
 Lovak és pónik 600,-
 Ragadozó madarak 600,-
 Tengeri és édesvízi halak 600,-
 Tengeri és szárazföldi madarak 600,-
 Vadállatok 600,-

Szakácskönyvek
 A legjobb halételek 2990,-
 Bangó Margit: Vadat, halat s mi jó falat 3990,-
 Cey-Bert: Hunok és magyarok konyhája. 2500,-
 Csizmadia András, dr.: Étel-bor iránytű 1850,-
 Csizmadia–Niksz: Étkeink és illő boraik harmóniája. 3900,-
 F. Horváth Ilona: Vadételek 660,-
 Halak, vadak, szárnyasok könyve 850,-
 Hargitai György: Vadételek a javából 1880,-
 Geopen: Négy évszak házi süteményei 3500,-
 Kiss J.: Pásztorételek bográcsban-nyáron . 987,-
 Liptai Zoltán: Száz magyar ételcsoda 5980,-
 Oriskó Ferenc: 88 ünnepi halétel 2999,-
 Péter Jánosné: Vadételek 850,-
 Scholz, Wolfgang: Sajtgyártás házilag. 3360,-
 Somlai Sándor: 126 étel nyúlhúsból 2800,-
 Sütemények és torták 1590,-
 Szejtártó Gabriella: Több száz izes házi recept 3500,-
 Szóvátai Vass: Erdélyi ételek 550,-
 Száz magyar ételcsoda 5980,-
 Szepessy Vilma: Vadás ételek 300,-
 Tradicionális magyar konyha 4000,-
 Vadételek 1490,-
 Vadételek (Nova) 2100,-
 Világkonyha 3990,-
 Williams–Sonoma: Évszakok konyhája 6990,-

Webáruházunk teljes kínálata
a www.vadaszkonyv.hu honlapon található!
 Valamennyi árucikk megrendelhető:
Vadászlap Kft.
 1031 Budapest, Rozália u. 59/a.
 Telefon: +36-70/702-5000,
 Tel./fax: +36-1/242-0042
 e-mail: megrendeles@vadaszlap.hu
Megrendelését
postai utánvétellel szállítjuk.

Magyarország ritka fa- és cserjefajainak atlasza **7900,-**

Vadászok szakácskönyve **8950,-**

Mullarney–Svenson: Madárhatózó **9500,-**

Jonathan Elphick: A madárvonulás atlasza **5998,-**

Blaumann Ödön: Szarvaslesen DVD **2500,-**

Vadászlap DVD-Archivum 2006-2013 **1500,-/db egyben 9200,-**

Postabontás

Ilyen lehet a jövőben a vadászvizsga!

Január 1-jétől a vizsgát tanfolyam elvégzéséhez kötnék, a lógást nem tolerálnák, a tanfolyam része lenne legalább 30 gyakorlati óra. A golyós lövözés könnyebbé, a sörétes nehezebbé válna, az elméleti vizsga érdemben nem változna. November 12-éig bárki véleményezhette a jogszabály-tervezetet a joginfo@vm.gov.hu címen.

Hozzászólások

... Jelenleg a vizsgán 25 korongból 8 találatot kell elérni, azonban a 25 korongból 9 a skeet-pálya kistornyából kilőtt „elmenő”, egyenes pályán haladó korong. Ettől egyszerűbb nem létezik a koronglövészetben. Hát tapasztalatból tudom, hogy akár egy tízéves gyerek is, ha sikerül vele megértetni a sörétes lőfegyverrel történő célzás feltételeit, az már behunytt szemmel is elérni 9 korongból a 6-8 találatot. Most ehhez képest szigorítás lenne a 15 korongból kötelezően elérendő 6 találat, még ha van is benne egy dublé? Bocsánatot kérek a javaslattevőtől, de kérem szépen ez egyszerűen nevetséges! Hol sajátítja majd el a vizsgázó a sörétes lőfegyver biztonságos kezeléséhez szükséges tapasztalatot? ... Vagy aki már háromszor félóra alatt megtanulja a 15-ből 6 korongot lelőni, az már a sörétes lőfegyver biztonságos kezeléséhez is ért? Véleményem szerint a vizsgázóknak elsősorban nem gyakorló vadászterületre van szükségük a gyakorlati tudás elsajátításához, hanem jól képzett és elkötelezett lövészeti oktatókra. És a lényeg: egy lövészeti szakemberek által összeállított tematika, legalább személyenként 24 óra sörétes lőfegyverrel eltöltött lövészeti gyakorlat erre alkalmas lőtér. (Situációban, parcours pályán, ahol valamennyi szőrme- és szárnyasvad mozgását képesek imitálni az erre specializálódott korongdobó gépek). A gyakorlati foglalkozások (mondjuk 8 x 3 óra) alkalmával van idő elmagyarázni a lőfegyver biztonságos kezelésének, a lőfegyverrel történő mozgásnak, a biztonságos és a vadászias lövések gyakorlatának, valamint a vadászias viselkedés szabályait. Szemben az eddigi gyakorlattal, amikor a vizsgázó egy vasárnap délelőtt elmegy a lőfegyver ismereti vizsgára, ahol 2 óra időtartamban

megkapja az „elméleti oktatást” a vizsgakérdésekkel együtt és azt az előadóval közösen kollektíven kitöltik. Délután újabb 2 órában egy ütött-kopott lőtérrel lead 5 lövést a TOZ 8-assal a cél irányába, és ha nem lő agyon senkit, akkor már meg is felelt...

Ács Ferenc Lőtérvezető Görbeéri Koronglövő – és Lövész SE HATVAN

... Véleményem szerint az egész rendszeren változtatni kellene. A nemrégiben megjelent, nagy vihart kavart tankönyvben található anyag nagy részét ki lehetne dobni. Hivatásos vadászként úgy gondolom, hogy semmi szükség nincs vadgazdálkodási, populációbiológiai, növénytanra. Azért vannak a hivatásos vadászok, hogy ezeket tudják. Ellenben nagyon fontos lenne, hogy a vadászok felismerjék a vadászható vadfajainkat jellemző környezetükben. Kicsit röhejes, hogy a vadászható lúdjakat álló helyzetben kell felismerni, miközben reptében vadászunk azokat. Az őzre ne gondolják, hogy kis szarvas, és tanulják meg a vadásznyelvet. Ismerjék az anatómiát, ugyanis nem mindegy, hol keresik a mandulát, epét stb. Tudjanak zsigereit. Ismerjék a nyomokat, stb. A fegyverismerettel nem az a baj, hogy nem vadászik, és a puskája otthon van, hanem az, amikor 5 évvel a vizsga után fegyvert vesz valaki a kezébe. A vadászat megítélésén sokat ront, hogy a vadászok jelentős része nem tud lőni sem golyós, sem sörétes fegyverrel. ... Vizsgadíj. Most ha jól tudom, 10 ezer forint. Nem egy nagy durranás. Legyen 50 ezer, és lesz értéke a vizsgának. A vadászat költséges sport, aki csinálja, az tudja, aki meg szeretné csinálni, az szokjon hozzá, áldozzon rá. Mellesleg bevétel is, bár nem tudom, kinek megy a pénz és mire fordítja, de biztos nem haragszik meg, ha több lesz. Tudom, vannak szegények, akik szívvel-lélekkel sze-

retnének vadászni, de ők is biztos össze tudják rá spórolni a pénzt, és még jobban tudják majd értékelni. A tehetősebbeknek meg úgysem számít. A másik a vizsga érvényessége. Szerintem az a sikeres vizsgázó, aki pl. a vizsga után egy évvel sem váltja ki a vadászjegyet – az nem is akar igazán vadászni – egy év után vizsgázzon újra. Újra vizsgadíj, újabb bevétel. A tanfolyam se lenne rossz, ha kötelező lenne, akkor gondolom, jobban mernének követelni a vizsgabiztosok. A vadászjelöltek pedig megtanulnának időt szakítani. A vadászathoz is idő kell! ... Annak meg kifejezetten örülnék, ha a fiatalok rendszeresen lőni járnának. Eldönthetjük, hogy megalkuszunk, vagy előrelépünk. Ha valaki sértve érzi magát, irány a lőtér!

Farkas Tibor

... Szerintem leginkább mindannyiunknak példát kellene mutatni, s az igaz példához „szorítani” a közösségeinket! Nem lőni, ha... de hát ezt mindenki tudja, csak miért nem csinálja így? Erősebb a szerzési vágy? A vágy megmutatni, hogy én vagyok több, mert többet ejtettem, mert több trófea (???) van a falamon? ... Vadásztanfolyamon mind a tanfolyamom oktatói, mind a lőtéri oktatók vadászvizsgára felkészítem közben bizony „erkölcsstant” is oktatott, és az ráadásul, az „ínyemre is” volt! Nem tudom, aki nem is olvasott, nem is járt tanfolyamra, az honnan tanulhatott (persze, ha akart) ilyeneket? A „Ha meglátom, oda b...k neki az biztos!” szemlélet elég elterjedt, bár biztos, hogy nem ez a vadászat! Én a tanfolyami részvétel kötetemet maximálisan támogatom, a fentiek miatt! ...

Sebestyén Lajos

A helyzetünk változatlan...

Ki fogja azt meghatározni – és hogyan? – hogy a vad kinek a vadászterületéről váltott ki, sőt egyáltalán kiváltott-e bármelyik vadászterületről, ugyanis itt nálunk, Balatonalmádiban a disznók vissza sem váltanak a vadászterületre. Sok esetben a belterületi elhanyagolt területeken fekszenek el. Ez vajon egyedenként hogyan lesz majd megállapítható? Ha a bíróság megállapítja, hogy a vad nem a környező vadászterületekről származik, hanem eleve már a belterületen él (lásd a vadászható nyest), akkor a jogszabályok szerint a tulajdonjog az államot illeti (merthogy a jogszabály kizárólag a vadászatra jogosult ruházza át a tulajdonjogot, a belterületen élő nyestnél pedig erről nem

beszélhetünk), azaz a vadkárfizetési kötelezettség is az államot illeti ezek után. Ha jól értem, akkor az állam ezután perelhető lesz...

Glück Balázs

Farkast lőttek a Bükkben

... Van közöttünk tudatlan puska bűven, de attól még nem mindenki „bűnös”. Megjegyzem, az egyik közösségi portálon kiélték magukat a farkas-síratók. A baj az, hogy a farkas megkülönböztetése a kóbor farkaskutyától néha még kézben fogva is feladja a leckét. Ha pedig rossz látási viszonyok között lőtt valaki egy vadat úzó, lefojtó „kutyát” aligha lehetne elítélni. Ugyanis ha a lehetőségeket nézzük, akkor sokkal nagyobb esély van összefutni egy kóbor kutyával, mint farkassal. Hazánkban rekordmennyiségű kóbor eb szaladgál, szaporodik, vadászik, és ha vadvédelmi, „embervédelmi” szempontokat is nézünk, akkor én is lelőttem volna, még ha nem is szándékosan. A farkasnak nem volt szerencséje, meg az elejtőnek sem. A normális az lenne, ha ilyenkor a véletlenül elejtett farkast be lehetne vinni tudományos célból a kutatóknak. Így viszont nem derül ki semmi. Sem az elejtés körülményei, sem az elejtő.

Farkas Tibor

A (vadász)nemzet napszámosai

A hivatásos vadászokról, munkakörülményeikről, megélhetésükről, a rájuk bízott, világhírű vadállományra gyakorolt hatásokról értekeznek azzal, hogy véleményem szerint kulcsfontosságú ez a téma, melynek rendbetétele a továbbfejlődés záloga.

Merthogy van min javítani, az bizonyos! Munkámból kifolyólag szinte naponta találkozom és beszélgetek gyakorló hivatásos vadászokkal, vadőrökkel, fővadászokkal, az itt leírtak tehát a hazai (vadászati) közállapotainknak hivatásos vadászokra vonatkozó pontos megjelenítése – természetesen a tel-

jesség igénye nélkül. Az elején rögtön le kell, hogy szögezzem: a hivatásos vadászok jelentős többsége lelkiismeretesen, pontosan, elhivatottsággal és nem kevés vadászszennvedéllyel végzi munkáját. Elkeseredett, sok mindenről lemondó, beletörődő ember azonban jóval nagyobb számban van köztük, mint az élet egyéb területein.

A vadásztársaságok zöménél a hivatásos vadász az előírt szükséges rossz kategóriába tartozik. Nem kevés azon területek száma sem, ahol mindenféle trükkökkel igyekeznek spórolni a vadőrök számán, azzal, hogy félálásban, papíron foglalkoztatják a társaság valamely tagját, kipipálva a törvényi előírás eme követelményét. Az ilyen alkalmi „hivatásos vadász” munkájáról azt hiszem, kár bármilyen vitát is nyitni, hiszen érdemi munkavégzése nincs is.

A munkáltatók legtöbbször a legalapvetőbb követelmény teljesítése, azaz a hivatásos vadász fizetése és egyéb törvényesen előírt juttatásai is komoly gondot okoznak. Nem kevés azok száma, akik kizárólag némi benzinpénzzel kipótolt minimálbéren vannak alkalmazva, a ruhapénz, prémium vagy a dúvadjel utáni térítés már az utópia rózsaszínű álmokkal tarkított világába tartozik.

Kérdezem, hogy ilyen kereset mellett hogyan képzelhető el a családalapítás otthonteremtés, gyereknevelés? Nyilvánvalóan csak úgy, ha a törvényes fizetésen felül egyéb forrás után néz a vadőr. Szinte nincs olyan, akinek ne lennének a ház mellett tömegével tartott állatai, és ez, vagy sokszor a kézimunka-igényes növények termesztése hozza meg azt a jövedelmet, amit a napi munkával a szakmája alapján kéne, hogy havonta megkapjon. Márpedig ha a mellékes az, amiből valakinek a megélhetése döntően származik, akkor a fő tevékenység – jelen esetben a hivatásos vadász munkavégzés – a háttérbe szorul!

Részben vagy egészben elmaradnak vadgazdálkodási feladatok, nincs rendszeresen kontrollálva a terület, „eltűnnek a nagy bakok, bikák”, nem jól sikerül a vadásztatás, az élővad-befogás. Ez egy ördögi kör, hiszen így a bevétel is - és a hivatásos vadászra fordítható pénz is - egyre kevesebb. Olyan vadásztársasági vezetővel pedig még nem volt módomban találkozni, aki a hivatásos vadász fizetésének emeléséhez hiányzó pénz forrását tagdíj-emelés formájában javasolta volna a közgyűlésnek.

Annál inkább alkalmam volt olyan vadásztársasági vezetőkkel beszélgetni, akik kerek perec kijelentették: ha rajtuk múlna, minden vadórt elzavarnának, hiszen „ezek mind olyan

emberek, akik nem szeretnek dolgozni, csak a területen tekeregni...”

Meggyőződésem, hogy ez a gondolkodásmód nemhogy helytelen, de kifejezetten káros, a kárt pedig elsősorban a vadállomány kénytelen elszenvedni! Az a vadállomány, amely elsősorban a természetes környezetünk része, ezen túlmenően (vagy ezzel együtt) még mindig világhírű, keresett, szinte korlátlanul eladható! Ezt a hatalmas nemzeti értéket pedig alulfizetett, motiválatlan, szakképtelen emberekre bízni több mint bűn: nagyon nagy hiba!

Tudomásul kéne venni, hogy a vadászat, mint olyan, költséges szórakozás. A felmerült költségeket pedig a jogot gyakorló szervezetnek illene kigazdálkodni, de semmiképpen nem azon az áron, hogy a szakszeméllyel spórol, vagy részére nem emberhez méltó megélhetést biztosít! Amennyiben ezeket a költségeket nem tudja kigazdálkodni, akkor pedig – tetszik, nem tetszik – a tagságnak kell a hiányzó pénzt összedobni! Mivel ez a jelenlegi gyakorlatban eléggé nyögvenyelős, az előzőekben leírt problémák nagyon hosszú ideig fognak mindennapjainkban jelentkezni.

Mi lenne a megoldás?

Sokszor javasolták, leírták már, hogy a szakmai feladatokat a társasági élettől teljesen el kell választani! A hivatásos vadász végezze a munkáját, de semmiképpen ne a vadásztársasági – legtöbb esetben nálánál sokkal felkészületlenebb – vadászmaster vagy elnök utasításai, elvárásai, netán kénye-kedve szerint. Legyenek ők a Magyar Állam jól fizetett alkalmazottai és irányításukat a megyei Vadászati Hatóság végezze. A vadászatra jogosultak pedig a terület minden vadászatra alkalmas hektárja után előre fizessenek be havonta (évente) annyi hozzájárulást, amennyiből az alkalmazott hivatásos vadászok részére tisztességes fizetést lehetne folyósítani! Ez jelen állapotok szerint éves szinten és hektáronként kb.1000-1200 forintból finanszírozható. Tisztességes jövedelem mellett magától értetődő, hogy követelni is lehetne az alkalmazottaktól, és belátható időn belül tényleg csak a jelenlegi állomány legjava maradna ezen a nehéz pályán.

Meggyőződésem, hogy nagyon rövid időn belül ugrásszerű javulás történne a hivatásos vadász munkában, ami természetesen a vadállomány minőségi és mennyiségi növekedésével, valamint nagyságrenddel több bevétellel járna együtt.

Ugye, kedves döntéshozók, ez mindannyiunk érdeke? Vagy nem...?

Farkas László, Vt. elnök

A vadat is megilleti a tisztelet

Áhítattal vadászni

Bojtor Róbert lélekben előbb vált vadásszá, mint pappá, fizikai valóságában azonban – pontosan választott elhivatottsága miatt – csak később lehetett hivatalosan vadász, mint felszentelt pap. Somogy megyében, Nemesdédén született 1968-ban, s cseperedve minden szabadidejét – sokszor még a tanulódőt is – az erdőn töltötte, 11-12 évesen már a bőgő bikákat figyelte. Szülei vallásosak voltak, de nem erőltették kamaszfiuknál a vasárnapi misén való közös jelenlétet, ám egy idő után önként úgy érezte, hogy neki is ott a helye. Vívódott a lelkében, hogy mi legyen. Állatorvos édesapjának hivatása – bár sokat járt vele munkája közben – nem vonzotta annyira, mint a hit világa. Úgy gondolta, ha felveszik a papneveldebe, az már egy jel lesz számára. Felvették, így azt választotta élethivatásául. Meg a természetjárást, a vadászatot is, hiszen a Katolikus Egyház is elfogadja a vadászatot, mint olyan tevékenységet, ami az emberek érdekében történik. A vad rendeltetése, hogy sorsát beteljesítse, így ebben nincs semmi kivetnivaló. Az őszövétségi gyökerektől elindulva, le lehet vezetni a Szentírásból a vadászat létjogosultságát.

1992-ben szentelték fel, először Pápán, majd Nagykanizsán lett káplán, 10 évig volt Somogysámson és környékének lelkipásztora és 8 éve Miklósfán plébános, amihez még 3 község tartozik, pár éve kerületi esperesnek nevezték ki – ami nem rang, csak többletmunka.

Meghívták többször Petőfiszállásra, a pálosokhoz Hubertus misét tartani, Szőcsénypusztán és a régi Lábodon, Nagysallérban is celebrált a vadásznapon szabadtéren – ez a rendszerváltás eredménye, mert addig a templom zárt falain kívül tilos volt misét tartani. Reméli, hogy ez nem csak egy kipipálandó napirendi pont, hanem a szervezők és a résztvevők igényéből is fakad. Az egyház képviselőinek is ki kell menni az emberek közé, személyes példát mutatni. Egy keresztény vadászembernek is ez a kötelessége. Bízni kell benne, hogy szebb jövőt fog megélni az elkövetkező nemzedék.

Miután gyerekkorától részt vett hajtóként a vadászatokon, cserkészutakat takarított, leseket épített a vadőrökkel, később a bikamegfigyelésbe is besegített, no meg személyesen ismerte őt a tagok zöme, nem volt gond a felvételével. A rendszerváltás után – már gyakorló papként – adta be a jelentkezését a Somogysimonyi Dózsa Vadásztársaságba 1994-ben. Kezdetől fogva igyekezett vadászként – nem csak puskásként – élni, viselkedni, azokat a fiatalokat, akik érdeklődéssel mentek vele a természetbe, tanította, oktatta. Bár – mint őszintén beismerte – ebben kissé önző, mert nagyon szívesen vadászik egyedül. Van egy fiatal vadász, akit ő indított erre az útra, s úgy érzi, vadászember válik belőle.

A vaddisznó friss hóban való csapázása a kedvenc vadászati módja, bár – mint mondja – remetekant már csak nagyítóval, vagy azzal sem lehet találni. A cserkelés is nagy élmény, a bika bőgve behívása a vendégnek, vagy az őzbakok csalsípjal történő hívása mindig örömet okoz számára, a szórón inkább etetni és megfigyelni, mint löni szereti a vadat. Nagyvadás vadász, de szívesen megy nyúlra-fácánra, ha lehetősége van rá. Az igazi azonban a szalonka volt, némi kárpótlást ad, hogy társasága részt vesz a monitoring felmérésben.

Talán még sosem lőtt vemhes, vagy malacokat vezető kocát, hajtásban sem, nem tartja etikusnak, még akkor sem, ha látszólag nincs más megoldás. Meggyőződése, hogy a disznó-problematikát puskával már nem lehet megoldani. Az a véleménye, hogy a magyar gím-szarvas végveszélyben van, nagyon nagy a baj, az utolsó órákat éljük ahhoz, hogy újra legyen jövője a minőségi szarvasállománynak. A vadkár kompenzációját önmagukban a vadásztársaságok nem tudják rendezni, ehhez állami segítség kell.

Másik hobbija a motorozás, egy túra-sport BMW-vel jár, amit egy túra-enduróra akar leváltani, hogy terepre is tudjon menni vele. Tagja a Papi Motoros Baráti Társaságnak. Szerete az országban élnek a tagok, de időnként összejönnek és közös túrákra mennek. A másik egyházi, a Pálos Motoros Baráti Társasághoz egyre több civil is csatlakozik, s volt, hogy egyszerre 20 ezer motoros vett részt a szabadtéri szentmisén Czestochowán, s egyszerre szóltak a dudák és a motorok az Úr-felmutatáskor – fantasztikus élmény volt.

Ha mindenki annyi misebort fogyasztana, mint ő, a borosgazdák tönkremennének. Amikor nem kell autóba ülni, vadászat után elüldögél egy pohár bor mellett egész este. Bár enni nagyon szeret, főzni nem szokott. Egyszer este váratlanul érkeztek hozzá német vendégek, kínjában a fagyasztóban talált vadhúsból készített egy gyors pörköltet, s minden, a fiókban talált fűszert beleszórt. Megdicsérték, hogy milyen jó szakács, de elmondta, hogy életében ez volt az első főztje – és reméli, hogy az utolsó is...
-Somfalvi

Embernek lenni

Fazakas Zoltán Márton atyát sok jelzővel lehetne jellemezni, ám azt nem lehet állítani róla, hogy tétlen lenne, hiszen számos teendőt lát el napról-napra: apátságvezető, plébános, lelkipásztor, osztályfőnök, hittantanár, egyetemi óraadó és nem utolsósorban vadász. A csornai premontrei apátság elöljáróját a többi közt a vadászokkal való kapcsolatáról, egy atya hétköznapi feladatairól – és december lévén a karácsonyról faggattam.

1998-ban jelentkezett a Premontrei Rend csornai apátságába. Döntésében, mint a legtöbb papot, Isten és az emberek szeretete inspirálta, valamint az a gondolat, miszerint az életnek értelmet csak mások szolgálata adhat. Az idők folyamán rendtársai megválasztották a csornai apátság vezetőjévé. Hogy miért pont őt? A szavazás előtt a rend római legfőbb elöljárója egy beszédben felhívta a rendtársai figyelmét a választás fontosságára és arra, hogy milyen tulajdonságokkal bírja elöljárót válasszanak: ne legyen a legokosabb és a legtudósabb, ne legyen a legszentebb, ne legyen a legcsöndesebb, stb. Ahogy Márton atya fogalmaz: ezt a feladatot rendtársaim tökéletesen teljesítették.

Számos feladata van a dolgos hétköznapiakban. A legfontosabb az Istennel való párbeszéd, az imádság és a napi szentmise. Vasárnapokon és ünnepnapokon ez a program sűrűsödik. E mellé járulnak a klasszikus lelkipásztori feladatok: temetés, keresztelés, esküvők, felkészítések, családok, öregek látogatása, hiszen plébános Dör, Bágyog, Szovát és Bodonhely falvakban. Az oktatásban is kiveszi a részét, hiszen osztályfőnök egy végzős gimnáziumi osztályban és hittant tanít heti 8 órában Szombathelyen, a rend saját gimnáziumában. Tavaly óta óraadóként is ténykedik a Nyugat-magyarországi Egyetemen. Az apátság vezetőjeként elég sok szervezési, gazdasági, protokolláris és emberi feladatot kell megoldani, hiszen majdnem 70 főnek valamilyen formában az apátság a kenyéradója. Nem unatkozik, de ezt nem is bánja.

A vadászattal való kapcsolata suhanc korához köthető, amikor sokat járt hajtóként vadászatokra. Az élete aztán úgy alakult, hogy távol került a vadásztól. Már pap volt, amikor egy csúzlival a kezében lebukott egy általa nagyon tisztelt vadász előtt... Horváth Ignác bácsi teljesen elképedt: atya, maga csúzlival szajkózik? A pap nevetve csak így válaszolt: ha ló nincs, akkor jó a szamár is. Ebben Ignác bácsi nem nyugodott bele és még abban az évben Szent Márton napjára ajándékozott egy sörétes puskát neki... Ezek után úgymond nem volt más választása: letette a vadászvizsgát.

Leginkább nyáron szeret a lesen ülni, hallgatni és figyelni az erdőt, a mezőt, a vadat és figyelni Isten szavára, aki mindezt ily szépen megteremtette. Olyan, mintha egy templomban lenne. Nem túl gyakran vadászik, ám felettébb kedveli a vadászok társaságát és úgy veszi észre, hogy a kezdeti tartózkodás – ami nyilván a papnak szól – elmúltával a vadászok is befogadták maguk közé. Három éve

naptári napján – egy Szent Hubertus napon – ülik meg a vadászok védőszentjének ünnepét, még akkor is, ha ez hétköznapra esik. Ilyenkor egy szentmisén vesznek részt és a teríték mellett megáldják a jelenlévő vadászokat. A rendezvény kísérőjeként vadászati kiállítást szoktak szervezni. Sosem imádkozott még sikeres vadászatért, sokkal inkább imádkozik a jágerek épségéért, békéjéért, családjaikért. Minden hónapban egy szentmisét az elhunyt vadászok lelki üdvéért ajánl fel, ismerősökért és ismeretlenekért egyaránt. Az emberek általában nem bírálják azért, mert hivatása mellett hódol ennek a szenvedélynek, inkább rácsodálkoznak eme hobbijára. Rendtársai szintén elfogadják vadász énjét. Úgy tekintenek a vadászokra, mint egy speciális csoportra, akik között sajátos módon, de hirdethetik Isten Országát. Amikor éppen nem dolgozik és nem is vadászik, szeret olvasni. Szinte naponta forgatja

Márai Sándor „Füveskönyvét”, illetőleg nagy kedvence Rejtő Jenő. Van egy nagy kertje, amelyben nyolc birkát és egy pónilovat is tart. A diákjai szerint egy század katonaságot tudna foglalkoztatni.

Augusztus 21-én vehette át a Magyar Érdemrend Középkeresztjének kitüntetését Budapesten. Miután értesült a hírről, kicsit ideges lett, mivel nem kenyerre a protokoll, márpedig egy kitüntetés átvétele azzal is jár. Ahogy ő fogalmaz: nyilván én is ember vagyok, így jólesett, hogy elismerik a munkámat, munkánkat, viszont azt is tudatosítottam magamban, hogy akár kitüntetéssel, akár a nélkül az embernek el kell végeznie a rábízott feladatot. Ars poeticája szerint nem kell a világot megváltani! Már megtörtént, nekünk „csak” embernek kell lennünk.

Csornán karácsonykor a hívekkel és a diákokkal készülnek az ünnepre. Minden adventi napon hajnali misét mondanak, mely nagyon közkedvelt. Az adventi hétvégéken 30–40 fiatal költözik be az apátságba, hogy itt készüljön a karácsonyra. Az atya advent első vasárnapján körlevélben szokta összefoglalni ünnepi gondolatait. Legkedvesebb karácsonyi emléke gyermekkorra hajdani miséihez kapcsolódik. A reggeli korai kelések, a titokzatos, félig sötét templom, a pap hangja az evangélium éneklése közben, a sok férfi erős, szinte robbanásszerű hangja, ahogy elkezdtek az éneket. Ez mind-mind megfoghatatlan, ugyanakkor elfelejtethetetlen emlék és élmény számára. Akkoriban egyszerűbb volt ez az ünnep, szegényebb, de most már úgy látja, boldogabbak voltak a karácsonyok és a családok is!

Kókai Márton

„Sólyom” nyomán

Hivatás és etika – a neves elődök tanítását követve

Lupus atyát a 2012-es FeHoVá-n láttam először – stílusosan – egy kitömött farkasnál, mellette pedig dr. Semjén Zsolt, az Országos Magyar Vadászati Védegylet elnöke, miniszterelnök-helyettes állt. Ahogy a farkast simogatta, széles, örömteli mosolya miatt – amely, most már tudom, védjegye – el is könyveltem vadászni. Errare humanum est, azaz: tévedni emberi dolog. Mint kiderült, Farkas István mosonmagyaróvári piarista házfőnök – még – nem űzi a vadat, azonban a vadászirodalom, a vadászetika megszállottja. És rövidesen talán soraink közt tudhatjuk.

Mosonmagyaróváron, a Piarista Általános Iskola, Gimnázium és Szakközépiskola előtt találkozunk. Az egyházi intézménynek évekig, az idei tanévig ő volt az igazgatója. Matematika, fizika és technika szakos tanár, 1976 óta van a pályán, és tanítani is fog, míg ereje engedi – jegyzi meg. Az udvaron a zajos gyereksereg „Dicsértessék a Jézus Krisztus!”-sal fogadja. Többjükhöz van egy-két jó, vagy éppen viccesen dorgáló szava is. Szobájába érve elcsodálkozom: nem költői túlzás – minden falát plafonig érő könyvespolc foglalja el, de ágy és íróasztal is áll benne. A helyiség a lakó- és a dolgozószobája is.

A 64 éves Lupus atya – a becenév latinul farkast jelent, és első osztályától kapta – azon nemzedék tagja, amely Fekete István könyvein nőtt fel. Egymás után falta őket, de nem maradt ki a többi között Széchenyi Zsigmond sem. Az atya egész életében igyekezett közel lenni a természethez. A szabadban tud igazán pihenni, meditálni. Erről tanúskodik autója csomagtartója is, amelybe a plédek mellett rekeszeket is beépített, rajtuk feliratokkal: távcső, szúnyogriasztó, madzag, zseblámpa, bicska...

Egy konkrét, meghatározó élményt nem tudott mondani a sok közül, amelyek a vadászathoz terelték, ám íme, a legjellemzőbb. Pályája során végig igyekezett a lehető legtöbb időt tölteni „gyerekeivel” is a természetben, ezért rendszeresen szervezett gyalogos és a vízitúrákat. Így esett, hogy egyszer a Budakeszi Vadasparkban hallgattak szarvasbőgést. Ennél a történetnél csillogott a szeme a legjobban – a diákok miatt, akikkel az élményen osztozhatott. De mérföldkő volt az a három hét is, amit 1992-ben a Nyíri erdő egy vadászházában tölthetett el egymagában.

Az atya kedvenc évszaka a tél. És ha már tél, akkor karácsony. Sajátos párhuzamot talál az ünnep és a vadászat között. Az ember csak ahhoz kerülhet igazán közel, aminek részévé válik – fejt ki. Így tett az Úr is, amikor emberré lett, és így tesz a vadász is a természettel: beleolvad, gondoskodik róla, áldozatokat hoz érte, de mindezt nem tolokodva teszi. „Miként Jézus is tette, az ember éljen, és ne visszaéljen hatalmával” – summázza a piarista atya.

A vadászatban Farkas atyát a közösségformáló, összetartó erő ragadja meg: a társaságokat összekötő barátság, a szervezethez, összedolgozás egy-egy hajtáson. Emellett pedig a szellem embeleként az esztétika, a hagyományok is elbűvölik, különösen a vad elejtésével kapcsolatosak: a töret, az utolsó falat, a terítékkészítés, amelyek a szép, méltó távozást biztosítják. A katolikus teológia szerint a legnagyobb kegyelem a szép halál kegyelme – von párhuzamot. Vadászterületre két barátja, dr. Lascsik Gusztáv és

Láng István Ágoston jóvoltából jut ki rendszeresen. Utóbbi annak a Láng Rudolfnak az unokája, aki Sólyom írói álnéven a magyar vadászetika és vadászsajtó egyik legjelentősebb alakja volt, és nem mellékesen elindította pályáján Fekete Istvánt (Sólyomról 2011 februári lapszámunkban írtunk). De a történet ennél is szövevényesebb: Láng Rudolf abban az iskolában tanított, amelynek Lupus atya az igazgatója lett. Amikor Mosonmagyaróvárra került, elmerült munkásságában, és még inkább a vadászetikában. Mint mondja, írásai a hittantanításban is segítségére voltak.

– Mindezek után hogy-hogy nem vadászik? – firtatom. – Azt hiszem, még nem értem meg rá. És félnék hibázni – feleli rövid töprengés után. Jobban állna a magyar vadászat, ha többen gondolkodnának így... Ezzel együtt a nyugdíjas évekre már komoly tervei vannak: Dunaszigetén, ahol nyár óta plébános, a parókián már kinézte a fegyverszekerény helyét.

„Az ember is etikus lény – különösen, ha VADÁSZ” – így szól a címe esszéjének, amely 2009 decemberében a „Sólyom” Vadászetikai Társulás kiadványában, a Vadászetikai Iránytűben jelent meg. „Az etika abban az esetben válik kiemelten fontossá, amikor egy küzdelemben aránytalan előnyökhöz juthat az egyik fél” – olvasom. Lám: egy voltaképp külső szemlélő remekül megérti, hogy mekkora felelősség nyomja az igazvadász vállát, és mi különbözteti meg a puskásoktól. Sokan vehetnének róla példát.

Földvári Attila

Akik nélkül nincs ünnep...

A karácsonyfa megszokott helyén, az ablak mellett ma még egy kényelmes fotel terpeszkedik, melyen most éppen a kandalló apró lángnyelveinek finom fényei táncolnak. De e sajátos hangulatú térben mindazok együtt vannak már, akik nélkül nincs ünnep ebben a lakásban. Elődök, családtagok, példaképek. A sokadalom középpontjában három férfi áll. Striczko Edmund, aki 1843-ban Bécsben született és 1876-ban költözött Magyarországra, ahol is a Somogy megyei Gadány vadaskertjében revírerdeszi feladatot kapott. Mellette fia, Striczko Miksa, görög-francia-latin szakos tanár, aki 1934-ben Gadányra magyarosította családi nevüket, és unokája, a jogász végzettségű Gadányi Elemér, aki csendőrtisztként élte meg a háború végét...

A fényképalbumok, okiratok, régi újságok már nem férnek el előttünk az asztalon, az ölünkbe is jut belőlük, sőt a szőnyegre is. A fotó: jövőbe vetített múlt. Amikor az ember kézbe vesz egy felvételt, óhatatlanul is érzelmi kapcsolatba kerül a látvánnyal, mely által életre kelnek a lefényképezett személyek és a megragadott pillanatok. Az is létezővé lesz, ami már nincs. Gadányi Emőke egy régi fotográfiát mutat, melyen

dédszülei egykori hajléka, egy erdészlak látható, ahol nagypapja is született, aki aztán ennek a szülői háttérnek és ennek az otthonnak köszönhetően már tizenkét éves korában vadászott is. És aki, persze, a fiából is vadászt nevelt. Járt ott, meséli, bebarangolta a gadányi erdőt, látni szeretne volna a házat, ahol magyarrá lettek messziről érkezett felmenői, de a múltó idő, a történelem és a természet még a falmaradvá-

nyokat is elemésztette. Ma már csupán egy gémeskút jelzi, hogy emberi lakhely állt ott valamikor.

Gadánytól viszonylag távol, Keszthelyen vagyunk, a város nyugati peremén, egy lakótelepi típusépület második emeletén. Ez a legszélrókázó ház, nyitott folyosójáról zöldellő tájra és a Balatonszentgyörgyre vezető úttal párhuzamosan futó, feketefenyővel övezett egykori grófi útra látunk rá. A folyosón kis asztal, két kerti szék: ha nincs idő vadászatra, nagyobb kirándulásra, ez a panoráma nyújt némi kárpótlást.

A lakásba belépő vendég tróféákkal találja szembe magát, melyek egy része – őt sejtje őz, egy közepes és négy kis csapos däm-gancs - dédapai örökség, az 1887/88-as évekből. Néhány „újkori” őz- és gímagancs egy festett vadászportrét zár közre, Csizsár József remekét, mely Gadányi Emőke hat éve elhunyt férje emlékét őrzi. Elidőzünk előtte néhány pillanatig, de aztán továbblépünk, mint ahogy Emőke is továbblépett, mert Ady szavaival élve „az élet él és élni akar”...

Éppen huszonöt éve annak, hogy vadászvizsgát tett. Az előzmények bilin ülő koráig, a zalaszentlőrinci gyermekévekig nyúlnak vissza, mondja nevetve, mert pedagógus szüleitől azt tanulta, hogy a természet öröme és élményforrásként kell tekinteni. A napfelkelte, a holdtölte, a csillagos ég, a hajnali kakaskukorékolás, a madárdal, de még az esti kutyaugatás is megérintheti az ember lelkét. Vadászélményei többsége is a tájhoz, hangulatokhoz, illatokhoz, no és persze jeles emberekhez kötődő emlék. Amikor férjével az egykori Hubertus Vadásztársaság tagjai voltak, a Keszthelyi-hegységben, a Sipos-torok fölött állt a lesük, meséli. Rálátásuk volt az úgynevezett Nagytisztásra, melyen mindig történt valami... Egyébként, teszi hozzá pár másodpercnyi hallgatás után, annak idején dr. Nagy Endre is ott bújt meg Alexandrával, a feleségével üldözőik elől... És aztán idős korában, miután 1984-ben Tanzániából hazatelepült, ismét sokszor üldögélt ott a tájban gyönyörködve, puskával a térdén, de többnyire lövés nélkül...

A karácsonyi vendégek képzeletbeli gyülekezetében, természetesen, dr. Nagy Endre is ott van. A kandalló márvány peremén egy fess katonatiszt fényképe áll, melyet most leemel Emőke. Ő az édesapja, dr. Gadányi Elemér csendőr főhadnagy, a háború és a hadifogság után segédmunkás, majd ének-zene-történelem szakos tanár. Annak idején Nagy Endrével együtt végezték Tatán

a tisztiiskolát, de aztán kit erre, kit arra sodort a történelem vihara. Emőke szervezte meg újbóli találkozásukat, 1988-ban. Katonásan, feszes derékkal mutatkoztak be egymásnak, emlékezik a megható pillanatra, és aztán csak nézték egymást, miközben Nagy Endre azt motyogta, hogy „Úristen, hát mi még élünk...!”

Ma már, sajnos, egyikük sem. Dr. Nagy Endre emlékét és szellemi hagyatékát a keszthelyi Dr. Nagy Endre Vadásztársaság és Klub – melynek 1994 óta Gadányi Emőke is a tagja – példamutató buzgalommal őrzi és ápolja. 2013 júliusában méltó rendezvény keretében emlékeztek meg névadójuk születésének 100. évfordulójáról (az egyik emlékező éppen vendéglátóm volt), most pedig már egy emléktábla elhelyezését készítik elő, mely Nagy Endre egykori iskolája, a keszthelyi, volt premontrei gimnázium falát díszíti majd. Az avatási ünnepségre 2014-ben kerül majd sor, „Afrika vándora, a magyar tájak szerelmese” halálának 20. évfordulója alkalmából.

Új fényképek kerülnek elő: Tanzánia, minden mennyiségben. Bennszülött férfiak, nők, gyerekek, tájak, állatok, a Meru – és egy siremlék, dr. Nagy Endre afrikai nyughelye, mely az Andreas von Nagy nevű tó felett található. Emőke 2008-ban járt ott, példaképe leánya, Diana Cadoso Nagy vendégeként.

A kandalló mellett két lándzsa, a falon afrikai képek és egy bőrből készült pajzs. A kedvenc fotel takarója pedig egy méretes, vörös alapszínű, kockás lepel, melyhez hasonlókat viselnek ünnepi öltözetként, utolérhetetlen eleganciával magukra terítve, a maszáj harcosságok. Afrikai vadásztrófea azonban egy sincs, annak még nem jött el az ideje...

A motivációkról beszélgetünk, azokról a titokzatos hatásokról és élményekről, melyek beleszólnak az életünkbe, vágyakat ébresztve és célokat adva. Gadányi Emőke

a szülői házból hozott természetszeretet mellett egy filmet említ, a Daktari című televíziós sorozatot, mely az 1960-as években milliőkat szórakoztatott és nevelt. Az Afrikában játszódó film főszereplői: Daktari, az állatvédő állatorvos, Jack, a leánya, Clarence, a kancsal oroszlán és Judy, a minden lében kanál csimpánz. Én is néztem a sorozatot, nem lep meg hát, amikor Emőke bevallja, hogy a film hatására tizenévesen állatidomár szeretett volna lenni...

Sok minden volt – óvónő, tanítónő, üzletasszony –, csak éppen állatidomár nem. Egy könyvet hoz át a másik szobából, Hubert

Géza Wells „Az állatidomár is ember” című, meleg szavakkal az ő nevére dedikált kötetét. Jó tizenöt évvel ezelőtt vacsoravendégek voltak Nagy Endre leánya, Diana edericsi házában, meséli, és a népes társaságban egy kutyás férfi mellé ültették. Az eb egy jack russel terrier volt, bátor, kíváncsi, játékos fajta. Egy pillanat alatt át is ugrott a gazdája öléből az övébe, mintegy kikényszerítve az ismerkedést. Kiderült, az idegennek Gelsén van háza (ahol Emőke édesanyjának első tanítói állása volt), Nagykanizsán érettségizett (ahol Striczko Miksa, Emőke nagypapja volt az osztályfőnöke), és hogy ő nem más, mint a Kaliforniában élő, hírneves állatidomár, akit sok egyéb filmje mellett a Távolság Afrikától című alkotás állatszereplői által ismert meg és csodál a világ...

Egy újabb könyvet veszünk kézbe, egy kéziratot filmforgatókönyvet, melyet Fekete István „Emberek között” című regénye alapján írt Wells. Családtörténet, egy szajkó életén keresztül bemutatva. Hubert Wells nagy álma, hogy magyar film készüljön belőle, mondja Emőke, az ő álma pedig az, hogy ennek megvalósulását producer és támogatók felkutatásával segíteni tudja... ♡

A szarajevói áldozat

„A bennszülöttek nem keltettek különösen kedvező benyomást”

Ezzel a címmel adta ismét közre egy osztrák kiadó a közel száz éve meggyilkolt Ferenc Ferdinánd, az Osztrák-Magyar Monarchia trónörökösének világkörüli tanulmányútjáról írott naplójának rövidített kivonát 300 oldalon. Ferenc Ferdinánd – vagy ahogy a halhatatlan republikánus, Švejk emlegeti – a konopištei Ferdinánd, Rudolf trónörökös rejtélyes öngyilkossága után lett a Monarchia hivatalos trónörököse. Bácsikája, Ferenc József szenvedélyes vadász hírében állt, aki hosszú vadászpályafutása során közel 55 ezer vadat hozott terítékre, míg igyekvő kijelölt utódja, élete során 274 899 vadat lőtt.

Ezzel a nem akármilyen teljesítménnyel bírást helyet kaphatna a Guinness rekordok könyvében – valamint egy bécsi kortársának, egy bizonyos Siegmund Freudnak a világhírű heverőjén. Napjaink sok vadászatellenzője kifejezett elégtételt lát a Ferenc Ferdinánd életét kioltó szarajevói golyóban, holott éppen ő játszotta a „galamb” szerepét az 1908-as balkáni válságban! Az újdonsült trónörökösnek, akár csak tragikus sorsú elődjének, szintén kijárt a kiadós külföldi tanulmányút. Tehetős bácsikája ezért rendelkezésére bocsájtotta az SMS Kaiserin Elisabeth cirkálót, a monarchia egyik legkorszerűbb hadihajóját 400 fős legénységgel, míg Ferenc Ferdinánd szűkebb kísérete 20 főt tett ki. A nagy kaland 1892. december 14-én, a triesti behajózással kezdődött. A hadihajó fedélzetére lépve, a vérmes vadász érdeklődését azonnal a hajóágyúk keltették fel, ezekkel szeretett volna bálnára vadászni. Szerencsére, amikor Új-Foundland partjainál végre bálnák kerültek lőtávolságra, addigra a trónörökös már egy békés utasszállítón pöfögött Európa felé. A világkörüli út, vagy jobban mondva a világ körbe-vadászatának első állomása Ceylon, a mai Sri Lanka volt. Az angol gyarmati hatóságok Ferenc Ferdinánd kedvéért azonnal elefántvadászatot szerveztek, amely a vadásztársak fegyelmetlensége miatt vad lövöldözésbe és golyózáporba torkollt. A trónörökös természetesen meglátta élete elefántját, de a fekete leves ezután következett két hivatástudattal megáldott riporter képében, akik riportalanyukat a civilizáció áldásaitól távoli dzsungel kellős közepén keresték fel. Az út következő állomásán, Indiában, Hyderabadban, az ottani uralkodó, Mahbub Ali Khan vendége, aki a maga korában India legjobb lövészenek számított és a szintén kiválóan lövő Ferenc Ferdinándot azonnal versenyre hívta ki. Először harminc

lépésre üvegpalcok tetejére helyezett alma nagyságú agyaggömbökre kellett célba löni. Ezt a számot a trónörökös fölényesen megnyerte, majd a következő számban levegőbe feldobott pénzérmét kellett eltalálni. A nyolcszor feldobott érmét a trónörökös háromszor találta el, míg vendéglátója csak egyszer! Ferenc Ferdinánd, ahogy egy sportszerű főrendhez illik, másnap revansot adott. Az angol gyarmati hadsereg tisztjei valódi sporteseménnyel kedveskedtek magas rangú vendégüknek és meghívták a „pigsticking”-nek nevezett vaddisznó-vadászatra. Ennél a vadászati módnál, mint az angol neve is mutatja – „disznósúrás” – a lovak nyergében ülő vadászok lándzsáikkal hozták terítékre a vadat. Calcuttában, a közeli Sós tavakon őfelsége vízivadra szeretett volna vadászni. A csatornákon csónakázva, a vadászatban járatlan angol kísérője

figyelmre méltóan érdekes vadnak nevezte a házi kacsat, miközben főrangú vadászvendégét a keselyűktől hemzsegő városi szeméttelre kalauzolta vadászni. Az indiai szubkontinentst különvonaton szelte át, útközben a robogó vonatból, szalonkocsija peronján jóízűeket vadászott kísérőivel. Ezzel a szokatlan vadászati móddal a vonat személyzetét az állandó megállások és előre-hátrátolások miatt szinte az örületbe kergette. Így, Ferenc Ferdinánd – mint naplójában megjegyzi – feltalálta a vasúti cserkélést. Agrában, az ottani maharadzsza vendége volt vízivadra, de orvul sikerült egy nilgau antilopot is elejtenie, amelyet hűséges kísérői csempésztek fel különvonatára. Egy indiai vadásztúra nem lehet kerek tigrisvadászat nélkül! A nagy eseményre Siriskában került sor, ahol a vadászokat valóságos sátorváros fogadta minden luxussal ellátva. A zavartalan lebonyolításról az 1793 főből álló segítő személyzet gondoskodott. Az első hajtásban Ferenc Ferdinánd elefánthátról, 60 méterről lőtte karikára élete első tigrisét és ezzel bevallása szerint elérte vadász pályafutásának csúcspontját. Egy nepáli tigrisvadászat alkalmával meglepetten tapasztalta az angol „sportemberek” azon furcsa szokását, hogy a már kimúlt tigrisbe is belelőttek, így akarván biztosítani maguknak az elejtés dicsőségét. Nagy a különbség az angolok által értelmezett „sportszerűség” és a közép-európai vadászati etika között – állapítja meg a napló írója.

Köztudott volt, hogy a trónörökös nem rokonszenvezett a magyarokkal, rebellis eleink sok borsot törtek a bécsi udvar orra alá. Talán éppen ezért a gróf Tisza Kálmánal való vélt vagy valós hasonlóság miatt a rendelkezésére álló szakállás indiai vadászt könyvében „Tisza”-ként emlegeti. A korabeli sajtóviszonyok közt ez felérhetett egy nyílt hadüzenettel.

**Egy barátságos kanaka harcos
Új-Kaledóniából**

Indiát elhagyva a holland gyarmaton, Java szigetén népünnepélynek is beillő disznóhajtáson vesz részt. Meglátogatja az embrevőket – ha erről a korabeli magyar politikusok tudtak volna! Felkeres egy francia fegyenctelepet, vadászat közben kísérőjével eltéved a dzsungelben a Salamon-szigeteken, Ausztráliában az „outback”-ben, azaz a vadonban kengurut és koalát lő és egy kellemes, Sydneyben rendezett táncmulatság emlékeivel tovább utazik Japánba, ahol személyesen a mikádó fogadja. Yokohamában érzékeny búcsút vesz az SMS Kaiserin Elisabeth-től, és

**Ferenc Ferdinánd a serpenyőnél
az amerikai vadonbannan**

Néhány napot itt is vadászattal tölt, a vadonban megszűnnek az osztálykülönbségek, őfelsége az ebédhez saját kezűleg kopasztja meg az elejtett fajdokat.

Vadászkalandjai ismertetésén túl Ferenc Ferdinánd érdekes leírást ad a meglátogatott országokról, népekről és az ott uralkodó szokásokról. Véleményét nem rejti véka alá. Hong Kongban még az ópiumpipát is kipróbálja, ezzel a kínai vendéglátói szemében kiállja a férfitá avatást, de a kábítószer hatását diszkréten elhallgatja. A trónörökös figyelmét nem kerülik el az apró részletek, pontosan ismerteti az indiai ópiumtermelés adatait, látja a modernizáció terhével küszködő feltörekvő Japánt, miközben elsiratja a hagyományos japán kultúra háttérbe szorulását. Jáván megdöbbenve fedezi fel a bennszülöttek kunyhóiban a Singer varrógépeket és egy észak-amerikai indián házában járva elámul, hogy a régi indián fegyverek helyett magazinokból kivágott képek lógnak a falon. Pontosan látja a különbséget a kanadai indiánpolitika és az Egyesült Államok indiánpolitikája között. Míg Kanadában a hatóságok jó minőségű földeket jelöltek ki rezervátumnak, addig az USA hatóságai a leggyengébb területeket jelölték ki rezervátumnak. Ennek tudja be az indián népesség rohamos fogyását, alkoholizmusát és a soha véget érni nem akaró fegyveres lázadásokat.

Ferenc Ferdinánd útinaplójában az önróniát sem méri szűkmarkúan, nem tudni, hogy ez mennyire tükrözte valós személyiségét, vagy ahogy ma mondanánk, csak egy ügyes PR-fogás volt. A Habsburg-monarchia a XIX. század végére megérett egy alapos politikai tatarozásra, de hogy erre a történelmi felújításra a trónörökös alkalmas lett volna, az örökre nyitott kérdés marad. ♡

**Ferenc Ferdinánd
Mahbub Ali Khan társaságában**

egy kereskedelmi gőzösön Vancouverbe hajózik, ahol az észak-amerikai kontinens szerte faragatlan fehérbőrű bennszülötteivel ismerkedik. Az észak-amerikai földrészen vasúton kel át a Sziklás Hegységen, amely szerinte szépségében meg sem közelíti az Alpokat.

Ferenc Ferdinánd élete elefántjával

HOLDNAPTÁR		DECEMBER		31 nap	
A hó napja	A hét napja	Nap		Hold	
A nap névnapja		kel (óra,perc)	nyugszik (óra,perc)	kel (óra,perc)	nyugszik (óra,perc)
1	V Elza	7.10	15.55	5.01	14.55
2	H Vivien	7.12	15.54	6.13	15.43
3	K Ferenc	7.13	15.54	7.21	16.40 ●
4	Sze Borbála	7.14	15.53	8.23	17.47
5	Cs Vilma	7.15	15.53	9.16	18.59
6	P Miklós	7.16	15.53	10.00	20.14
7	Szo Ambrus	7.17	15.53	10.37	21.29
8	V Mária	7.18	15.53	11.10	22.42
9	H Natália	7.19	15.52	11.39	23.53 ☽
10	K Judit	7.20	15.52	12.07	---
11	Sze Árpád	7.21	15.52	12.35	1.02
12	Cs Gabriella	7.22	15.52	13.04	2.10
13	P Otília	7.23	15.53	13.35	3.15
14	Szo Szilárda	7.24	15.53	14.10	4.18
15	V Valér	7.25	15.53	14.49	5.18
16	H Etelka	7.25	15.53	15.33	6.14
17	K Lázár	7.26	15.53	16.22	7.04 ○
18	Sze Augusztina	7.27	15.54	17.15	7.49
19	Cs Viola	7.27	15.54	18.12	8.28
20	P Teofil	7.28	15.54	19.10	9.02
21	Szo Tamás	7.28	15.55	20.10	9.32
22	V Zénó	7.29	15.55	21.11	9.59
23	H Viktória	7.29	15.56	22.12	10.25
24	K Ádám	7.30	15.57	23.15	10.49
25	Sze Karácsony	7.30	15.57	---	11.15 ☾
26	Cs Karácsony	7.31	15.58	0.20	11.42
27	P János	7.31	15.59	1.27	12.12
28	Szo Kamilla	7.31	15.59	2.36	12.47
29	V Tamás	7.31	16.00	3.47	13.29
30	H Dávid	7.31	16.01	4.56	14.20
31	K Szilveszter	7.31	16.02	6.02	15.21

● újhold, ☽ növekvő, ○ telihold, ☾ csökkenő

MIRE SZABAD VADÁSZNI?

Decemberben: gímszarvasra – dámszarvasra – őzsutára, őzgidára – muflonra – vaddisznóra – szikaszarvasra – mezei nyúlra – üregi nyúlra – fácánra – fogolyra – nyári lúdra – vetési lúdra – nagy lilikre – kanadai lúdra – nílusi lúdra – tőkés récére – szárcsára – örvös galambra – balkáni gerlére – rókára – aranyakálra – nyestre – pézsmapocokra – nyestkutyára – mosómedvére – borzra – házi görényre – dolmányos varjúra – szarkára – szajkóra

További híreinkről részletesen a www.huntingpress.eu honlapon olvashatnak!

- Sok megyében már lezajlottak a kamarai választások. Az újonnan megválasztott vagy pozíciójában megerősített tisztségviselők és a megyei küldöttek névsorát, valamint az ország különböző területein tartott trófeaszemlékről készített részletes beszámolóinkat és képesszeállításainkat a huntingpress.eu honlapon olvashatják.
- Hét kilogramm indiai kender, valamint marihuána gyanús növényi törmelék, orvvadászathoz használatos eszközöket és fagyasztott vadhúst találtak a rendőrök egy átotthalmi tanyán. Az ott lakó 34 éves Sz. Róbert a vadhús eredetét nem tudta igazolni. (11. 04.)
- Több lakossági panasz érkezett az elmúlt időszakban a Pest megyei, főként a Dunakanyarban lévő települések önkormányzataihoz a belterületi kertekben megjelenő vaddisznókról. A gondot több helyen lelővéssel próbálják orvosolni – tudta meg az érintett városok hivatalos közleményeiből, a Pilisi Parkerdő Zrt.-től, illetve a rendőrségtől az MTI. (10. 21.)
- Tavalyhoz képest több mint kétszeresére nőtt Zalában a kullancs-encephalitis megbetegedések száma, kisebb mértékben növekedett a Lyme-kóros esetek száma is – derül ki a Zala Megyei Kormányhivatal Népegészségügyi Szakigazgatási Szerve és az Országos Epidemiológiai Központ (OEK) adataiból. (10. 25.)
- Cegléd szélén, csöndes, családi házas környezetben, több mint egy évtizede múzeum és oktató stúdió szolgálja a hazai vadászat és természetvédelem ügyét. A Ceglédi Természetrajzi és Vadászati Múzeum az egykori fogadó épületében, a Bede szélén, közel a Szent Hubertus parkhoz kapott helyet 2002-ben. (11. 04.)
- Mintegy 70 erdészölgy vett részt az Országos Erdészeti Egyesület „Erdésznök országos találkozóján”, melynek idén a VADEX Zrt. volt a házigazdája Soponyán, október 10-11-én. (10. 15.)
- Vaddisznó ment neki egy biciklisnek Újpesten, október 23-án délután. A vaddisznó előbb a IV. kerületi Pozsonyi lakótelepen tűnt fel, majd miután felborította a kerékpárost, továbbszaladt. A vaddisznót egy gyárépületbe terelték, majd altatólővedékkel meglőtték, és egy állatotthonba szállították – tájékoztatott az MTI. (10. 24.)

Keresztállítás a vadőr emlékére

Kegler István 29 évig volt a Homokméggyi Dózsa Vadásztársaság hivatásos vadásza. Mindene volt az Őrjeg, az őrjegi szarvas, mindene volt a vadásztatás. Ő maga az utolsó években már szinte nem is vadászott. Az élményt, az örömet a vendégek sikere jelentette számára, számos vendégvadászt segített kapitális bikák elejtéséhez. 2012-ben, pár hónappal nyugdíjba vonulása után tragikus hirtelenséggel elhunyt, 64 éves volt. Hamvai egy részét fiai szeretett Őrjégében szórták szét. A vadásztársaság 2013. október 27-én itt állított fel emlékkeresztet, amelyet dr. Mészáros István templomigazgató szentelt meg. A vendégvadászok nevében Dr. Koncz István emlékezett meg róla megható szavakkal. Nyugodj békében Pista!

Miskei Ferenc vadászmester

Az örökifjú Berci

Mintha csak tegnap lett volna... pedig örökifjú Berci bátyánk, ifj. Jilly Bertalan éppen idén negyedszázada távozott, mindössze 54 évesen az Örök Vadászmezőkre. Távozása hatalmas űrt hagyott maga után, mert a magyar vadászat több mint fél évszázadának egészen egyedülálló kisugárzású és feledhet-

len személyiségű, „ikonja” volt. Akiknek megadatott az a nem mindennapi szerencse, hogy személyesen és közelebbről is ismerhette, soha nem felejteti el. Valójában ez is nem titkolt célja e néhány soros megemlékezésnek. Több felnövekvő vadászgeneráció tagjai szerettek volna később hozzá hasonlítani, de őszintén szólva, ez nem nagyon sikerült. Pedig korántsem kényeztette el az élet, hiszen igazán küzdelmes sorsa volt, amely során a gyertyát mindig a két végén égette. Pályáját joghallgatóként kezdte, de a mindent elpusztító világégés miatt befejezni nem tudta. Szerencséjére nyugati hadifogságba került, majd hazatérve szűkebb pátriájába, Gödöllőre, a semmiből indult. Favágóként kezdte, majd volt fősolymász Lelovits Györggyel és Bástyai Lóránttal, és lett a híres Kollányi Ágoston természetfilmek jeles állatidomárja. 1957-ben megjelent az édesapjával közösen írt „Vadászkutyák idomítása” című szakkönyvük, ami ma is a legnépszerűbb alapmű. Később a történelmi vadász hagyományokhoz hű, világhírű gödöllői erdőgazdaság lett élete egyetlen hivatalos munkahelye, egészen nyugdíjazásáig. A jó értelemben vett „röghöz kötődés” ellenére munkássága az egész országban hamar ismertté és elismertté tette, szinte már fogalomává, vagy ha úgy tetszik a vadgazdaság emblematisz alakjává vált. A híres „saját lábán megálló” szarvasbőr térdnadragjáról, borszeretetéről, kalandos történeteiről, hihetetlen eseteiről – amelyek sajnos írásban soha nem jelentek meg – már életében is legendák keringtek. Tudása, szakmai tapasztalatainak kimeríthetetlen tárháza felülírt minden skolasztikát. Tagja volt a Nimród szerkesztőbizottságának, a Vadászati Világkiállítás Főbizottságának, elnöke a MEOE Vadászkutya szakközlettségének, volt az erdészeti vadászati felügyelője, majd a vadgazdálkodási erdészeti fővadászává nevezték ki, s vált a Zöldház legendás „urává”. Nyugdíjazása után egészen a haláláig a VADEX trófeabírálóként dolgozott. Frenetikus humora, lebilincselő egyénisége nem csak a vadász szakmai találkozókat, kynológiai rendezvényeket, versenyeket, de még a hosszabb, rövidebb beszélgetéseket is emlékezetes élményekké tudta tenni. Ha meg valakinek még az is megadatott, hogy vele vadászhasson, az - ha sikeres volt, ha nem – örök életre emlékezetes maradt. Vadászati tisztségei mellett élete végéig tagja volt a turai Traktor apróvadás vadásztársaságnak. A vér nem válik vízzé – szokás mondani – amelynek mindennél ékeesebb bizonyítéka leánya, Sára, a neves vadászkutya idomító. Ő viszi ma is tovább a nagynevű apai – nagyapai szellemi örökséget, és őrzi rangját a nemzetközi hírű „Of Gödöllő” kenneleknek.

H. Zs.

Beregszászi György (1928 – 2013)

Mély fájdalommal és a család gyászában osztozva tudatjuk mindenkivel, aki ismerte és tisztelte, Beregszászi Györgynek, a MAVOSZ egykori fősztályvezetőjének halálát. Betegségéig – amelyet előttünk is titkolva, rendkívüli önuralommal viselt – új könyvén dolgozott, de befejezni már sajnos nem tudta. Így is tekintélyes és tiszteletreméltó a hátrahagyott életműve, mert nem kevesebb, mint 12 könyvvel

gazdagította vadászirodalmunkat. Budapesten született, a Pázmány Péter Tudományegyetemen végzett és fiókvezetőként egészen 1967-ig a Magyar Nemzeti Banknál dolgozott, az MNB Vadásztársaság elnöke volt. Felsőfokú vadászati képesítést csak később, a hatvanas évek végén szerzett Sopronban. 1967-től nyugdíjazásáig a MAVOSZ fősztályvezetőjeként ismerhették a hazai vadászok országsszerte. A Tudományos Ismeretterjesztő Társulat (TIT) Vadgazdálkodási Szakosztályának titkáráként szervezte 1965-től a Vadászati Tudományos Napokat, amelyek előadási anyagai könyvformában is megjelentek. Szaklapokban számtalan publikációja jelent meg, és aktív szerepet vállalt a Vadászati Világkiállítás programjainak, kísérő rendezvényeinek munkájában. A 60-as, 70-es évek „hiánygazdaságában” jelentős és eredményes szerepet vállalt a vadászok eszközellátásában, gyártók, iparosok megszervezésével. Személyes közbenjárásával támogatta a hazai vadászati kultúrát, kapcsolatot alakított és tartott a vadászó színészekkel, képzőművészekkel, akik aztán a különböző vadász-rendezvényeken szerepelve, a laikusok körében népszerűsítették a vadászatot. Szenvédélyes vadász volt, pontos naplót vezetett és a kapott töreket is leprélve, megszártva, ugyanolyan becsben tartotta, mint bármely más vadászemlékét. Kijutott egykori álmai földjére, vadászott Indiában és Afrikában is. Nem volt úgynevezett „könnnyű ember”, de ismerősei, munkatársai, barátai eredménycentrikus céltudatosságát tisztelték és becsülték, mert amibe belefogott, abból mindig lett is valami. Elévülhetetlen érdemei voltak a szakoktatás korabeli szervezésében is. Híres volt az úgynevezett „vadász ugratásairól”, ezekről számtalan – később a legkülönfélébben - elmesélt legenda forgott közzsájon. Ezen a téren utolérhetetlen volt, de azon sem sértődött meg - a szokottnál jobban - amikor például egy másfélszáz méterre kített kitömött őzszak még a gondosan megcélzott ötödik lövésétől sem volt hajlandó tűzben rogni. Munkáját – még aktív korában – az Erdészeti Kiváló Dolgozója, a 100 éves Nimród Éremmel, Bársony István Éremmel, a Hubertus Kereszt Arany fokozatával és a Für Verdien osztrák kitüntetéssel ismerték el.

- hy -

Emlékét
kegyelettel megőrizzük

Megalakult az Agrárkamara erdő- és vadgazdálkodási osztálya

A Nemzeti Agrárgazdasági Kamara (NAK) Erdő- és Vadgazdálkodási országos kamarai osztálya 2013. október 30-án megtartotta alakuló ülését Budapesten. A levezető elnök ifj. Hubai Imre országos vidékfejlesztési alelnök volt. Először az országos kamarai osztály jelenlévő 26 képviselője egyöntetű szavazatával 10 főt kooptált az országos kamarai osztályba. Ezt követően a levezető elnök az országos osztály támogató szavazata után kimondta az országos kamarai osztály megalakulását. Később az osztálytagok – a stratégiai együttműködő szervezetek jelölése alapján – vezetőséget választottak. Az országos osztály vezetősége a támogató szavazatok után a következő tagokból áll: Luzsi József, Dobre-Kecsmár Csaba, dr. Sárvári János, Tengerdi Győző, dr. Somogyvári Vilmos. Ezután Luzsi József országos kamarai osztályvezető ismertette az osztály 2013-2014. évi munkatervét:

1. Erdőtörvény módosítási javaslatok
 2. A 2014-2020. közötti időszak Vidékfejlesztési Operatív Program erdészeti jogcímeinek tervezése
 3. A Vadászati törvény módosítási javaslatának elkészítése
- Az előterjesztést a jelenlévő osztálytagok további javaslatokkal egészítették ki. A kamarai osztály 2013-2014. évi munkatervét a jelenlévők egyhangúan elfogadták.
- A rendezvényen Luzsi József elmondta: jelenleg is nagy munka folyik az erdőtörvény, valamint a vadászati törvény közelgő módosítása kapcsán. Az osztály tagjai közül a legtöbben a már sokat emlegetett erdőtörvénnyel, a vadkárrel, a falopással, a szakirányítással, az osztatlan közös tulajdonban lévő erdővel, valamint az erdőtelepítéssel kapcsolatos problémákkal foglalkoztak.

Szolgálati vadászlőfegyver használat

Az Országos Magyar Vadászkamara több megyei területi szervezete jelezte, hogy ellentétes vélemények születtek a hivatásos vadászok szolgálati vadászlőfegyvereinek a vadászterületen kívüli használatával kapcsolatban. Dr. Székely István, az OMVK jogásza tiszta vizet öntött a pohárba.

Több külső – vadászati szervezeteken kívülálló – szervezet arra az álláspontra helyezkedett, hogy ezen szolgálati fegyverek kizárólag csak a hivatásos vadász munkavégzéséhez kötötten használhatók.

A Vadászkamara álláspontja az, hogy a hivatásos vadász szolgálati fegyvere vadászati célra engedélyezett lőfegyver, így azt vadászati célra akár a saját vadászterületén, akár más vadászterületen a munkáltatója engedélyével használhatja.

Az Országos Rendőr-főkapitányság Igazgatásrendészeti Főosztályának hivatalos állásfoglalása, hogy a hivatásos vadász szolgálati lőfegyverének vadászati célú használata a munkáltató engedélyével lehetséges, azt csak a munkáltató korlátozhatja.

A II. MISS verseny kiírása

Keressük azokat a – határainkon innen és túl élő – hölgyeket, akik közül megválaszthatjuk a második „Miss FeHoVa”-t, a 2014-es Fegyver, Horgászat, Vadászat Nemzetközi Kiállítás szépét. Nem feltétel, hogy az induló vadásszon-horgásszon, vagy kapcsolatban álljon a vadászattal és a horgászattal!

A szépségverseny háromfordulós. Az adatlaphoz csatolt hiteles, egész alakos és portréfotók alapján hívjuk meg Budapestre a hölgyeket a 2014. január 25-ei fotózásra. A döntőre február 15-én 14-15 órakor, a FeHoVa színpadán kerül sor. A kilenc kiválasztott és a három szavazással bekerült hölgy a döntőben először fürdőruhában mutatkozik be, majd elegáns, vadászi ruha a kötelezően előírt viseletük.

Természetesen a neves személyiségekből álló zsűrin kívül a közönség is szavazhat, de csak a FeHoVa-n, a Magyar VADÁSZLAP standján és érvényes vadászkártya bemutatásával. Újdonság, hogy egy internetes szavazást is elindítunk a honlapunkon, ahol az indulók adatlapjait nem csak megtekinteni lehet, de „like”-olni is a Facebook-on. Az a három hölgy, aki 2014. január 23-án éjfélig a legtöbb „like”-ot kapja - bekerül a döntőbe.

A versenyre a www.huntingpress.eu honlapunkon található adatlap kitöltésével lehet jelentkezni. A díjakról, a verseny szabályzatáról, a kizáró okokról és minden további információról szintén a honlapon adunk tájékoztatást.

II. HUNTINGPress Nemzetközi Fotópályázat

A HUNTINGPress Nemzetközi Fotóügynökség meghirdeti második nemzetközi, nyilvános fotópályázatát. A világ bármely részéről várjuk a profi és az amatőr fotósok felvételeit.

A fotópályázat témája: a „párzás”.
A beküldési határidő: **2014. november 15.**

A beérkezett pályázati anyagokat a Magyar VADÁSZLAP szerkesztősége bírálja el. A legjobbnak ítélt három fotó készítői egyhetes fotó-szafarin vehetnek részt a Bakonyban. A pályamunkák válogatott anyagából reprezentatív kiállítás nyílik 2015 februárjában, a XXII. FeHoVa-n.

A pályázat részleteiről a www.huntingpress.eu oldalon olvasható – négy nyelven – tájékoztatás.

"Díszlépés"
– az első pályázat
díjnyertes felvétele

www.parus.hu
A KÉSZÍTŐ

Kockás és fehér
hímzett vadászingek
nagy méretekben is

Parus

Vadászok, vadászhölgyek nálunk
megvásárolhatják, méretre készíthetik
komplett ruházatukat.
Ajánlatunk női, férfi- és gyermek ruhák
gazdag szín és méretválasztékban
a készítőitől a legjobb árakon

Szabó Erzsébet
1116 Budapest, Nádudvar utca 3
+36 30 921 7681
www.parus.hu
parus.trachten@gmail.com

Clôture
LACMÉE
Electrique

villanypásztor

kerítésépítés

TORNADO
FORCE 12 FENCING

kerítésfonat

1991 **CONT-ECO** 20 év 2011
Kerítés technika

CONT-ECO
Kerítés technikai Kft.

9700 Szombathely
Szent Gellért u. 17-19.
Tel: +36-94/325-672
Info: +36-70/9-49-59-69
E-mail: conteco@t-online.hu
www.cont-eco.hu

Alkotótábor a Szigetközben

A Kisalföldi Erdőgazdaság Zrt. immáron 5. alkalommal nyitotta meg alkotótáborát a Szigetköz szívében, a patkányosi vadászháznál, október 21-28. között. Iván István elismert tájkép- és vadászfestő szervezésében 9 művésznek biztosított az erdőgazdaság egyetemes lehetőséget a gondtalan alkotásra.

Limp Tibor, a győri erdészet igazgatója várta az érkezőket a társaság patkányosi vadászházában és a beköltözés után rögtön egy ráhangoló körútra invitálta az alkotni vágyókat. A túra során lehetőség nyílt a környék legszebb, érintetlen részeinek megtekintésére, fotózásra, így örökítve meg az ihletett pillanatok a későbbi munkához.

Az idei évben nyári időjárással ajándékozta meg a természetet a festőket, akik ezt kihasználva – a korábbi évektől eltérően – képeik nagy részét a szabadban, az eredeti helyszíneken hozták létre, csak az utolsó simításokat végezték el a fotók alapján.

A tábort ünnepélyes összejövetel, majd egy együtt töltött vacsora zárta, ahol az alkotók bemutatták elkészült műveiket a KAEG Zrt. vezetésének és a meghívott illusztris vendégeknek, majd elmesélték a hét során szerzett élményeiket, tapasztalataikat, megosztották velük a közös alkotás örömét. Köszönetképpen a vendéglátásért minden művész egy-egy alkotását ajándékozta a társaságnak.

Idén 9 művész tudott az alkotó táborban részt venni, mindnyájan a Vadászati Kulturális Egyesület tagjai; alkotótáborokból, kiállításokról már ismerték egymást: Fábian Dénes, Seres József, Kalas András, Bálint József, Kóhalmy Tamás, Kovács Tibor, Iván István, Bíró Zoltán, Rékasi Csaba.

Szabó Ildikó

Lezárult a veszettség elleni védekezés őszi kampánya

Az immunizálást október 5-e és 20-a között végezték idén – tájékoztatott a Nemzeti Élelmiszerlánc-biztonsági Hivatal (NÉBIH). A rókák veszettség elleni vakcinázását Magyarországon 1992 ősze óta szervezi rendszeresen az állat-egészségügyi hatóság, évente két alkalommal.

Szeptember-októberben Bács-Kiskun és Jász-Nagykun-Szolnok megyében tíz – részben a veszettség monitoring program keretében lelőtt, részben a betegség gyanúja miatt beküldött – róka fertőzöttnek bizonyult, így a határsávi szórás az idén gócvakcinázással is kiegészült.

A közlemény szerint annak érdekében, hogy a rókák minél nagyobb arányban egyék meg a családokba rejtett vakcinát, az érintett térségekben a vakcinázás kezdetétől számított tizennégy napig az illetékes járási fő-állatorvos ebzárlatot és legeltetési tilalmat rendelt el. A fertőzött területeken a járási fő-állatorvos a házimacsák veszettség elleni rendszeres, megelőző védőoltását is előírhatja. Emberi fertőződés, megbetegedés nem történt – közölte a NÉBIH.

Azokban a gazdaságokban, amelyekben a háziállatok érintkezhetnek a fertőzött rókák valamelyikével, járványvédelmi intézkedések léptek hatályba.

A Hivatal közleményében felhívja a figyelmet arra is, hogy mindenki kerülje a természetellenesen viselkedő – barátságos, vagy támadó

magatartást mutató – vadon élő állatokat, rókákat, aranszakalókat, kóbor kutyákat.

Aki elgázolt, vagy ismeretlen ok miatt elpusztult rókatemetet talál, ne érintse meg. Mindkét esetben kérjük az állategészségügyi hatóság értesítését.

Aki veszettséggyanús állattal érintkezett, sürgősen keresse fel házi orvosát, illetve értesítse állatorvosát, ha házi kedvence a megszokottól eltérően viselkedik, vagy harapás nyomait fedezi fel rajta – figyelmeztet a NÉBIH, emlékeztetve egyben az ebek kötelező őszi, veszettség elleni oltására.

Országos Vadkár Konferencia – az együttgondolkodás jegyében

A Nemzeti Agrárgazdasági Kamara megújulásától fogva kötelességének érzi, hogy tagjai számára a tagdíj mértékénél nagyobb értékű szolgáltatásokat nyújtson, illetve programokat szervezzen. Jól illeszkedett e programok sorába a több mint 200 érintett részvételével lezajlott I. Országos Vadgazdálkodási és Vadkár Konferencia, melyre Bugyi közsgében, a Forster Vadászcastélyban került sor október 11-én.

Mint azt Jakab István, a MAGOSZ elnöke, az Országgyűlés alelnöke beszédében kifejtette: a jogalkotó nyitott a témában érintett gazdálkodók, erdészek és vadászok javaslataira. Nem szabad megengedni azt, hogy az ellentétek fennmaradjanak e csoportok között, hiszen egymás kárára nem lehet fenntartható gazdálkodást folytatni. A vadkár bekövetkezését nem lehet mindenütt kerítések építésével kivédeni, hiszen az élőhelyek szűkülése miatt ezzel csak tovább növeljük a kárt a bekerítetlen kultúrákban.

Pechtol János, az Országos Magyar Vadászati Védegylet ügyvezető elnöke a halaszthatatlan közfeladatot ellátó Dr. Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes, OMVV elnök üzenetét is tolmácsolva rámutatott: ha elfogadjuk azt a megállapítást, hogy vadállományunk megőrzendő nemzeti kincs, akkor egyezsége kell jutnia az ágazatok szereplőinek. A vadászat becsületének teljes helyreállítása nem lehetséges akkor, ha a vadászok és a mezőgazdasági termelők viszonya feszültségekkel teli. Az új vadászati törvény reményeink szerint egyértelműbb helyzetet teremt majd a kárrendezés tekintetében.

Györffy Balázs, a Nemzeti Agrárgazdasági Kamara elnöke hiánypótlónak nevezte a tanácskozást, hiszen a probléma pontos felismerése az első lépés a megoldás megtalálásához. Az érintettek céljai közül meg kell találni a közöset, és együtt tovább fejleszteni őket. A NAK már aláírt egy együttműködési megállapodást a FAGOSZ-szal, kész az összefogásra az Erdészeti Tudományos Intézettel és a vadászok érdekvédelmi szervezeteivel is. Az előadók a korlátozott időkeret ellenére

részletekbe menően taglalták a mezőgazdasági és erdészeti vadkárök ökológiai, jogi és természetvédelmi vonatkozásait, kitérve a kárbecslés nehézségeire és a vonatkozó jogszabályok esetleges ellentmondásaira. Ez utóbbi főként a vad által belterületen okozott károk esetén került gyakran szóba. Az előadások elhangzása után lehetőség nyílt vélemények kifejtésére, kérdések megfogalmazására. Mint elhangzott: a vadászati hatóságoknak gondot jelent az, hogy nem rendelkeznek az illetékességi területükhöz tartozó bekerített szántóföldek nagyságára vonatkozó adatokkal. A termelőnek csak az erdészeti kultúrák bekerítését kell bejelentenie, a szántóföldét nem. Egy családi gazdálkodó – joggal – azt sérelmezte, hogy a Vidékfejlesztési Minisztérium a termelőkkel való egyeztetés nélkül javasolja megszüntetni a vadászatra jogosultak fácán-, és nyúlkár tekintetében fennálló kártérítési kötelezettségét (Ez utóbbi már nem szerepel az Országgyűléshez benyújtott javaslatban. – a szerk.). Egy vadásztársaság elnöke arra az ellentmondásra mutatott rá, hogy míg a mezőgazdasági termelők majdnem 70 ezer forint területalapú támogatást kapnak évente hektáronként, addig a vadgazdálkodóknak mindent saját zsebből kell fedezniük. Javaslatként hangzott el – és a résztvevők egyöntetű helyeslésével találkozott az a felvetés, hogy a vadászati hatóság a vadászatra jogosultaknak csak a minimálisan kötelező hasznosítást írja elő a vadászatra jogosultaknak, de ne legyen felső korlát.

Ha a megoldást nem is sikerült megtalálni az összes felmerült problémára, a téma mélyebb megismerésére, egymás véleményének tisztázására kiváló alkalmat adott a konferencia. Érdemes lesz folytatni olyan előadók bevonásával, akik most még nem jutottak szóhoz: halgazdálkodókkal, autós érdekvédelmi szervezetekkel, a közútkezelővel és a biztosítási szektor képviselőivel. Dohogni, mérgelődni külön-külön is lehet, de megoldást találni – csak együttesen.

Pólik Sándor

AMIKOR A MÁSODPERCEK SZÁMÍTANAK Z6 – 2. GENERÁCIÓ. AZ EREDETI TÖKÉLETESÍTVE

A Z6 előcsövénél jól bevált fényvisszaverő optikai filc-zóna nagyjából egy kácsi óngy károsításával (új új károsítással egyeztetettük ki a tulajdonosok és a gyártó között) minden esetben károsítottan működő mechanikus csatlakozások a kezét. És a fémcsatlakozásokat azonnal kicserélték a károsított csatlakozásokkal SWAROVSKI OPTIK technológiájával az eredeti állapotára.

SEE THE UNSEEN
WWW.SWAROVSKIOPTIK.COM

SWAROLIGHT
SWARDCLEAN

SWAROVSKI
OPTIK

ÚJ
KÁROSI ALAK
OPTIMIZÁLT
KEZELÉS

21millió Ft

Erdészház a Kettős-Körös mellett, igényesnek eladó!
Az ingatlan Békés megyében, Doboz község határában található.
Az épület 1996-ban volt felújítva. Telek: 3269 m². A ház hasznos alapterülete 188 m², az udvaron 112 m² fedett szín található.
Érdeklődni: +36-30/202-4767, vadker@vadker.hu

Tizedik alkalommal készítette el vadász-naptárát a CIC és Csergezán Pál díjas festőművész, Valaczkai Erzsébet. A naptárt Weisenburger István grafikusművész tervezte, aki korábban már együttműködött a művésznővel egy postai bélyeg elkészítésénél. A korlátozott számban kiadott naptár – korlátozott számban – kapható a web-áruházunkban, 2500 forintos áron.

Gurulatot kapott sörét okozott balesetet

Egy 19 éves lány október 26-án sérült meg Zalaudvarnokon, a szőlő-hegyen, amikor fácánvadászatot tartottak az Új Barázda Vt.-nél. Egy sörétszem az arcán találta el, a szeme mellett.

A fácán keresővadászaton 14 puskás kibocsátott madarakra vadászott 100-150 méterre attól a telektől és pincétől, ahol a megsérült lány dolgozott a szüleivel – mondta el lapunknak a Zala megyei Kormányhivatal Földművelésügyi Igazgatósága Halászati és Vadászati osztályának vezetője. Lázár Attila a vadászatvezetőtől tudta meg a részleteket. A jelentés szerint a felreppenő madarakra egyszerre hárman lőttek, ám egyik vadász sem a pince irányába sütötte el a puskát, így minden bizonyosan cserjeágon, gallyon kaphatott gurulatot a sörétszem. Talán nem történik baj, ha a lány nem megy kicsit közelebb, hogy lássa, mi történik a területen, és nem bújik ki az egyébként jó fedezéket biztosító cserjék, gyümölcsfák közül. Öröm az örömben, hogy a sörét a szeme alatt 1,5-2 centiméterrel fúródott a bőrébe. Lázár Attila szerint legalább 300-400 méterre kellett volna vinni a hajtást a szőlőktől, tudván, hogy egy gally bármilyen irányba eldobhatja a sörétszemet, amelyik ráadásul ilyen távolságon nem is sokat veszít energiájából. A vadásztársaság elnökétől, Szekeres Zsolttól megtudtuk, hogy a baleset előtt mindenki értetlenül áll, így maga a vadászatvezető is, aki egyébként elkísérte a lányt és szüleit a kórházba. Az elnök szerint a sérült is azt mondta, hogy senki nem lőtt az ő irányába. Mint kiderült, sérülése nyolc napon belül gyógyul.

-fa

A VKE Diana Vadászölgy Klub 10. születésnapja

A nagybörzsönyi Malomkert Fogadó adott otthont a VKE Diana Vadászölgy Klub 10. jubileumi évfordulója alkalmából 2013. október 26-án megrendezett ünnepségnek.

A programot a Vadászkamara Kürtegyüttes rövid műsora nyitotta, majd Bán Beatrix, a Klub elnöke köszöntötte a meghívott vendégeket és a megjelent tagokat. A pezsgő és a börzsönyi lepény elfogyasztása után az ünneplők egy kisvasutas kirándulásra vehettek részt. A Kisirtáspusztáig közlekedő különvonaton a Klub Pest megyei tagjai farkasnak és Piroskának öltözve pálinkát és pogácsát kínáltak.

A visszaérkezés után a Malomkert Fogadó kertjében került sor a jeles évforduló hivatalos megünneplésére, melyen a meghívott vendégek köszöntötték a Dianákat. Az ünnepség végén a támogatók, az alelnökök, az alapító tagok és a születésnapi rendezvényen részt vevő tagok ajándécsomagot vehettek át. A tagok külön köszönetet mondtak Polster Gabriella, Bíró Gabriella és Bán Beatrix 10 éves munkájáért. Végezetül átadásra került „Az év legaktívabb megyei szervezete” vándordíj, melyet 2013-ban az Országos Diana Bál megszervezésében és a CIC 60. közgyűlésen vállalt feladatok teljesítésében nyújtott segítségért, a színes és gazdag megyei programok szervezéséért, valamint az országos programokon való aktív részvételért Tolna megye vehetett át.

Foto: Polster Gabriella

Az esti „batus” bálra a Vadászölgyek roskadáig pakolták az asztalokat különböző finomságokkal, majd kevéssel 7 óra előtt kezdetét vette a hajnalig tartó felhőtlen jelmezes mulatság, melyen a nyitótáncot a Veszprém megyei Dianák járták, meglepetés műsorral pedig a Heves megyei vadászölgyek szolgáltak. Fergeteges kánkán táncuk osztatlan sikert aratott az ünneplők körében. Az este folyamán csatlakozott az ünneplőkhöz a szerbiai vadászölgyek népes küldöttsége is, Sanja Momcilovic Bognic vezetésével. **B.B.**

Alföldi Vadásztársulat Közhasznú Alapítvány

„Egy 1850-ben Csákon megtartott agarászat alkalmával az ott egybeültek elhatározták, hogy kopókat hozatnak, és Alföldi Vadásztársulat név alatt tömörülnek. Ez sikerült is, és 1851. október 16-án volt az első vadászat megtartva. Később heti hat alkalommal vadásztak a 80.000 holdas kiváló vadászterületen. Csáko a hon legjobb bajnokait számítja kebelében, mintaskolája a magyar fészelen, lovagias, hazafiúi szeretetnek, kiállítási helye a győztes lovagnak, agaraknak, kopóknak, és valódi eleven raktára a nyulaknak.” (gróf Andrássy Manó és gróf Erdődy Rudolf)

A nagycsáki (csáköpusztai) Batthyány-Geist-kastélynál Kondoroson, a 20. Békés megyei Vadásznapon, 2010. szeptember 4-én egy összefogás eredményeképpen emlékművet állítottak. Zuberecz Tibor megyei fővadász szívhez szóló beszéde után fogalmazódott meg egy zarándokhely kialakításának a gondolata, melyet egy szélesebb társadalmi összefogással (vadászok és nem vadászok, határon

innen és túl), alapítvány létrehozásával és a kastély környezetének, kápolnájának, parkjának a rendbe hozásával képzeltek el ennek felvetőit.

Az ALFÖLDI VADÁSZTÁRSULAT KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY létrejött és alapítása óta rendületlen hittel dolgozik. Célja, hogy a történelmi Magyarország területén elsőként megalakult vadásztársaságnak méltó emléket állítson és történelmi hagyományokon alapuló jövőképet adjon vadásznak és nem vadásznak egyaránt. Címe: 5553 Kondoros, Hősök tere 4-5.

Kitüntették Tengerdi Győzöt

A HM VERGA Veszprémi Erdőgazdaság Zrt. vezérigazgatója részére a Veszprém Megyei Közgyűlés Pro Comitatu díjat adományozott Veszprém megye fejlődése, hírnevének gyarapítása érdekében kifejtett példaértékű tevékenysége, munka iránti alázata, elkötelezettsége elismeréseként. A laudációban így fogalmaztak: „A vezérigazgató úr tevékenysége katasztrófa helyzetben is példaértékű. A Zrt. társadalmi szerepvállalása és segítségnyújtása a Vörös-iszap tragédia idején és az árvízi védekezésben is kiemelkedő volt.” A kitüntetést Lasztovicza Jenő, a Veszprém megyei Önkormányzat elnöke október 22-én, ünnepi közgyűlésen adta át.

A tűzok lesz az év madara

A Magyar Madártani és Természetvédelmi Egyesület 2014-ben ünnepi megalakulásának 40. évfordulóját. Az Egyesület vezetése ezért úgy döntött, hogy az elmúlt két év gyakorlatával szemben, amikor a lakosság szavazhatott a következő év madaráról, az ünnepi évben szervezetük jelképe, a tűzok legyen ez a faj.

Újra vadászknológiai konferencia...

– szakítsunk a hagyományokkal, hogy újat teremthessünk

November 2-4. között Gödöllőn tartották a II. Nemzetközi Vadászknológiai Konferenciát, melyen most is – mint az első alkalommal – szép számmal jelentek meg az érdeklődők. Az első konferencia tavasszal volt, s már akkor is jelezték a szervezők, hogy hagyományt szeretnének ezzel teremteni, s minden évben megrendezni a vadászknológiai fórumát, ahol sok érdekességgel, különféle témákban tájékoztathatják a vadászknológiai társadalmat.

Most mégis „megszakították” a hagyományokat, hogy új hagyományt teremthessenek. Nevezetesen a konferencia időpontja változott meg, került át március végéről november elejére. Tették ezt azért, hogy felélesszék, újra útjára indítsák a Szent Hubertus napján – november 3-án – korábban tartott ünnepeket, ahol a vadászknológiát és vezetőiket áldják meg, tisztelegve ezzel Szent Hubert szerzetes előtt, aki az Ardennek lábainál nem csak vadász, de vadászknótya tenyésztő is volt, s akinek nevéhez fűződik a Szent Hubertus kopó tiszta vérben való tenyésztése.

A gödöllői Szent István Egyetem kiskertori termében több mint százan gyűltek össze a megnyitóra, melyet a szervezők – A Vadászknótya Magazin és a Magyar Vadászknótyás Kulturális Egyesület, a MOVKE – egy különleges eseménnyel pecsételtek meg. A rövid bevezetés után – ahol ismertették a konferencia rendezvénysorozatához tartozó, különböző helyszíneken megrendezett vadászknótyás versenyeket, eseményeket – sor került a MOVKE zászlójának behozatalára és megszentelésére. A konferencia nyitószövegében hallhattuk: a szervezők elérkezettnek látták az időt, hogy a MOVKE megalakulásának eszméit egy jelképben, nevezetesen a frissen felavatott zászlójukkal is méltatni akarják, amely egyben a vadászknótyás kultúra jelképét is magára ölti. A zászlóban a MOVKE emblémája mellett megtalálható A Vadászknótya Magazin és a konferencia hivatalos logója is,

jelezvén ezzel, hogy a magazin és rendezvénye, a konferencia egymástól elválaszthatatlanok, egységet alkotnak. A zászlót Rozsé atya szentelte meg, aki lehengerlő vadászias, fiatalos stílusával a kicsit komor, ködös őszi reggelt meghazudtolóan tavaszt varázsolt a közönség szívébe, lelkébe, s tette ezzel felemelkedetté a hangulatot. Rozsé atya utalt Szent Hubertus szerzetes munkájára, és arra, milyen jelentőséggel bír e hagyomány vadászknótyások általi tisztelése. A zászló hivatalos megszentelése után azon szervezetek tűzhatték fel szalagjaikat a zászlóra, melyek egyetértenek, azonosulnak, erkölcsi és egyéb támogatásaikkal segítették eddig is és kívánják támogatni a jövőben is a MOVKE eszméit. Szalagjukat tűzték a MOVKE zászlójára dr. Csányi Sándor a SZIE Vadvilág Megőrzési Intézete, dr. Sándor Gyula az Országos Magyar Vadászknótya Oláh Csaba a Vadászati Kulturális Egyesület, dr. Kun Edit a Nimród vadászújság és Cseke Sándor a Magyar VADÁSZLAP képviselői, dr. Dákay Zsuzsa az Utánkeresők Baráti Köre, Szikinger János a Német Vizsla Klub Magyarország, Ujhelyi Tamás A Vadászknótya Magazin nevében. Megható és torokszorító volt látni, hogy a hazai vadászknótya meghatározó egyéniségei a szalagkötés után főmeghajtással tisztelegtek e fiatal szervezet zászlaja előtt.

A konferencia további részében – a szervezőktől, Babiczky Attilától és Ujhelyi Tamástól már megszokott és elvárt igényességgel felállított – előadások voltak hallhatóak neves előadóktól a genetika, az egészségügy, az utánkeresés, a kiképzés területeiről. Az előadások nagy száma kicsit zsúfolttá tette a napot, de minden résztvevő megtalálhatta az őt legjobban érdeklő témát, s így mindenki meglepedéssel, egy szakmai nap újdonságaival távozhatott.

A konferenciáról mi sem adhatna jobb képet, mint egy távozó résztvevőnek a szervezőknek gratulálva tett kijelentése: várjuk a harmadikat!

B. U.

KERESSE A KÖNYVESBOLTOKBAN!

MADERSPACH VIKTOR
Karaván a havasokban
142x197 mm
kötött
232 oldal
2600 Ft

SZURMAY SÁNDOR
Vadászemlékek, horgászélmények
142x197 mm
kötött
256 oldal
2600 Ft

LAZI KÖNYVKIADÓ
6701 Szeged, Pf. 954. Tel./Fax: (62) 407-511
e-mail: info@lazikiado.hu • www.lazikiado.hu

DIANA
Vadász-Palotaképzési Alapítványi Beszélgetés Elnöke

2013-ban induló képzéseink

Nappali tagozatos, írásbeli képzés:

- Fegyverműszerés

Felso, levegőtől tagozatos OKJ-s képzéseink:

- Erdészeti és vadgazdálkodási technikus
- Mezőgazdasági technikus
- Lakott területen fakitermelés
- Fegyverműszerés
- Vadászpuskafőv
- Vadászpuskafőv mester
- Halász, haltrépezési
- Lovartúra-vezető
- Motorfűrészes-kezelő
- Fakitermelés
- CNC-forgácsoló
- Vízkezelés
- Gomba

Érdeklődni szeretnék az alábbiakban:

- Lőszerszerelési vizsgák felkészítésére
- Alkalmi vadásztagozatos képzésekre
- Vízkezelés képzésére

Felkutatás:
9640 Csangóvár, Jókai Mór u. 14.
Tel.: 06-41/483-790, 06-30/415-0923,
06-30/897-4245
e-mail: rtkarszag@dianamk.hu
www.dianamk.hu

Hirdetésmentes kiadvány: 00199-2009
Könyvtári-alkalmazás: 00199-2009
AL-0486

CACIT Soponya

A Fejér megyei Soponyán október 25-27. között rendezte meg az ötödik nemzetközi (CACIT) vízi-mezei versenyt és Speciális CAC kiállítást a hazai Német Vizsla Klub.

A háromnapos rendezvény házigazdája a VADEX Mezőföldi és Vadgazdálkodási Zrt. volt. A nyílt nevezéses versenyen a rövid- és drótszörű német vizslák mellett indult rövid- és drótszörű magyar vizsla, valamint olasz vizsla is. A kétnapos rendezvényen a versenyzők két nagy csoportra lettek felosztva, melyeket mindkét napon öt bírói kör bíralt. A szombat délután tartott Speciális CAC kiállításra harminckét nevezés érkezett, ahol a küllemi bírálatot Gyárfás Marianne vezette. Az ünnepélyes eredményhirdetésre vasárnap délután került sor és végiggondolva a három napot úgy tűnt, hogy a VADEX komolyan letette névjegyét a vizslás programok mellett, hisz kitűnő vadászterületek, profi szervezés és szíves vendéglátás várja az ide érkezőket.

Eredmények:

- 1) Zöldmáli Zala drótszörű magyar vizsla szuka. Vezető: Miczek Zsófia (képünkön)
- 2) Alcsi Gergő rövidszörű magyar vizsla kan. Vezető: Tauber István
- 3) Zöldmáli Lepke magyar vizsla szuka. Vezető: Miczek Zsófia

I. Félix Endre Mindenes Emlékverseny

A Magyar Vadászkutyás Kulturális Egyesület (MOVKE) Félix Endrének állított emléket a gödöllői Babatpusztán rendezett Mindenes Vizsla Emlékversennyel október 12-én. Félix Endre a huszadik század egyik legnagyobb vadász-kynológusa volt. A két világháború között rendszeresen jelentek meg publikációi, miközben ebben az időszakban hazánkat vadászkutyás nagyhatalomként tartották számon és ebben Félix Endrének jelentős szerepe volt.

Az emlékverseny rendezői négy bírói kört jelöltek ki, a vezetőbíró ezúttal Újhelyi Tamás volt. A babati vadászház udvarán tartott megnyitón tizenöt kutya és vezetője sorakozott fel. Napközben jó hangulatban, remek időjárási körülmények között zajlott a verseny és a délutáni záró rendezvényen gazdára találtak a díjak, a kupák és a serlegek.

Eredmények:

- 1) Isegrimm Aus Dem Königswald rövidszörű német vizsla kan. Vezető Tauber István. (képünkön balra)
- 2) Alcsi Gergő rövidszörű magyar vizsla kan. Vezető Tauber István
- 3) Kevi Lator Csendes rövidszörű német vizsla szuka. Vezető Pálinkás István

pickup4x4
MINŐSÉG-AUTÓFOG-CSENDELÉS-KY-ÁR

Outlander Kft. 1037 BP. Kunigunda u 60/B

Tel: +361 4301155 | info@pickup4x4.hu
Mob: +3620 9432432

AKCIÓS ÁRAINKAT KERESSE AZ INTERNETEN!
www.pickup4x4.hu

STAR JET FELÉPÍTMÉNY

STEEL-TOP ACÉL FELÉPÍTMÉNY

SPORT LID II PLATÓFEDÉL

BODY LIFT KIT

Minden típusú gépkocsira!

**VADLESEK
CSÖRLÖK
OFF-ROAD FELNIK
ÉS ABRONCSOK
NAGY FÉNYEREJŰ
LED FÉNYSZORÓK
HASPÁNCÉLOK
NEMESACÉL
CSÖVEK**

**Vadász autókat építünk
egyedi igények szerint**

Plusz egy vicc

Helyezze el a felsorolt szavakat, betűcsoportokat az ábrában! A négy kimaradt szóból a vicc poénját állíthatja össze.

Egy társaságban az italozás ártalmairól folyik a szó. Azt mondja valaki dicsekedve:

– Nálam soha egy csepp ital sem kerülhet az asztalra.

– Igazán? Ilyen szigorúan absztinens?

– Dehogyan vagyok absztinens...

Kétbetűsek:

ÁK, ÁT, DÉ, HÜ, IP, ÓK,
ÓL, RA, RO, SÉ, ÜM, ZE

Hárombetűsek:

BAB, CÁR, ELŐ, HOZ,
HÜL, KÁD, KIS, LAP,
LÁB, LÁT, LOB, LUK,
MÁL, MÁR, OLD, PÁR,
POP, RÉS, RÉZ, ROP

Négybetűsek:

ACÉL, ADÁS, ALGA,
APÁS, BOLT, BORÚ,
CSAP, DICS, ÉLÉS,
INOG, ITAT, KÉZI,
KRÉM, LÉGI, ÓLOM,
ÓRAI, PÁPÁ, PLÉD,
SOSE, TÁRA, URAS,
ÚJRA, VÁLT, ZEBU

Ötbetűsek:

DÓZER, ELRAK, ÉLTET,
HAJÓS, IDEÁL, IRÁNY,
IVARI, KAPÓS, ŐSKOR,
RÁDOB, SÁROZ, SEPER,
TONIK, VIDUL

Hatbetűsek:

AGILIS, AMIKOR,
HÚZÓDÓ, IBOLYA,
LABANC, MAJMOL,
NAGYON, PRIBÉK,
TÖLTÖK, VEDLIK,
ZILÁLT

Hétbetűsek:

BORITAL, BÚBÁJOS,
EVAKUÁL, GARNÉLA,
LAPÁTOL, LEHÜLÉS,
LEKENÉS, MITIKUS,
POLIMER, POROLTÓ,
PÚPOZÁS, SZORONG,
TEPERTŐ, ZENÉLÉS

Nyolcbetűsek:

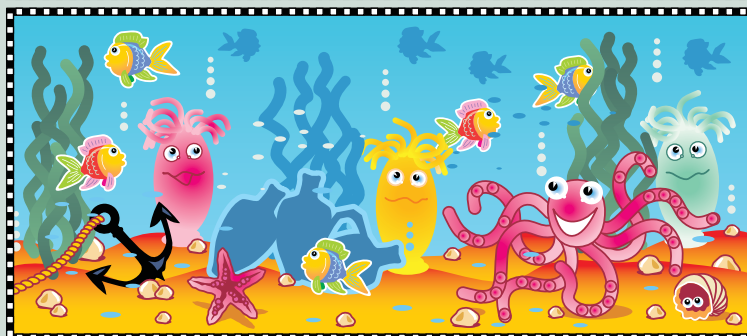
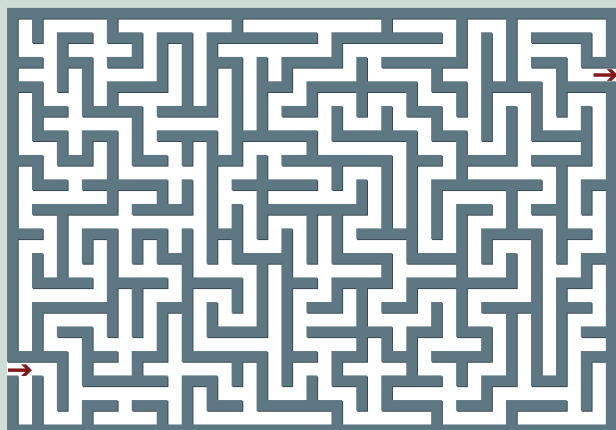
ALAPTÓKE,
ÁTSZABÁS, GÁZCSERE,
IPARÚZÉS, KAMÉLEON,
KIBÉKÜLŐ, ŐRÜLTSEG,
RÓKACÁPA, VIGYÁZOK

Tízbetűsek:

GALVANIZÁL,
RÁKAPCSOLÓ

Gyerekjáték

A két kép látszólag teljesen egyforma, 10 különbség azonban mégis van köztük. Megtalálod ezeket?

Kirándulás Schmidt Egonnal

Fotó: Utassy György

Fotó: Fábó Ferenc

A Cegléd környéki tanyavilágban, Mészáros Iván szervezésében évente megrendezik a vadkarácsonyt, azaz az őzek, nyulak és fácánok karácsonyát. Kell a segítség, a szorgos kéz, mi is örömmel jelentkezünk és a borult, kissé ködös, hideg reggelen a gyerekek nagy lelkesedéssel, egymással versengve lapátolták a kukoricát, a napraforgót, rakták a répát, tolták a talicskát, pakolták a traktor vontatta kocsira a szénát, a silót, a takarmányt és a kockasót. Mindenki azért dolgozott, hogy az állatoknak igazi boldog karácsonya legyen. Amikor már minden a kocsin volt, mi is felkapaszkodtunk és a traktor pöfögve elindult. Alig néhány száz métert haladtunk, amikor Jutka felkiált, és előre mutat.

- Ott egy nyuszí! És ott egy másik is!
- Észrevették, hogy hozzuk a sok finomságot – nevet Laci.

A nyulak talán százméternyire lehetnek, békésen baktatnak, a traktort megszokták, nem félnek.

- Biztosan férj és feleség – mondja Eszter és kicsit elszontyolodik, amikor megtudja, hogy a nyulak nem élnek párkapcsolatban, mind-egyikük a maga útját járja.

A másik oldalon legelő, felette egerészölyv szítál. Egyhelyben lebeg, maga alá figyel, majd ereszkedni kezd és karmait előre nyújtva a fűbe markol.

- Egy pocokkal kevesebb – jegyzi meg a traktor vezetője. – Hasznos madarak – teszi hozzá – nagyon sok kártevőt elpusztítanak.

Az ölyv már a fűben ül, figyel, majd előrehajol, és komótosan tépni kezdi a zsákmányt.

Az első színhely az őzeké, oda rakjuk le a szénát, cukorrépát, marharépát, de oda kerül – Jutka szavaival élve ott találjuk – a kockasót is. Nagy szükségük van rá, majd szorgalmasan nyalogatják, a só minden nagyvad számára rendkívül fontos.

Az oldalról nyitott fácánnetető alá szórt kukoricát és napraforgót rézsútos nádtető védi a hó ellen. Panni néhány maroknyit az etető köré szór. – Hogy könnyebben idetaláljanak.

Fotó: Jóth István Zsolt

- Ne félj – nevet a traktoros – idetalálnak. Ha leesik a hó, akár húszan is vannak együtt, kakasok és tyúkok vegyesen. – Majd az égre pillant, ahol sötét felhők gyülekeznek. – A legjobbkor jöttünk, estére megjön a hó – jósolja. – Az elmúlt télen – meséli – egy éjszaka vad-disznó járt itt és az utolsó szemig felfalt mindent.

- Szegény fácánok – sajnálkozik Jóska –, idejönnek reggel szörnyű éhesen és azt látják, hogy meglopták őket.

A nyulak ragaszkodnak megszokott területükhöz, azon belül mozognak, ezért nem egy helyen, hanem az árokparton száz méterenként teszünk le sárgarépát, cukorrépát, a bokrok ágaira egy-egy nyaláb szénát, amit nagy hó esetén is elérhetnek.

A kocski kiürült, mire Jutka nevetve jegyzi meg: – már csak a karácsonyfa hiányzik, színes üveggömbökkel, csillagszórókkal.

- Na, attól mennének világgá az állatok – mosolyog bajusza alatt a traktoros. – Így jó ez, így lesz igazi, bőséges karácsonyuk.

- Etetjük ám a madarakat is – teszi hozzá büszkén. – Majd arra kanyarodunk és meglátjátok, mekkora forgalom van ott.

fotó: Szelei György

- Cinegék? – érdeklődik Panni. – Nálunk ők járnak az etetőre.
- Azok is, persze, de sok más madár is, zöldikék, meggyvágók, verebek és tarka tollú tengelicek.

Erősödik a szél, hideg van, a gyerekek fázósan húzzák össze magukat, Laci még a kabátja gallérját is felhajtja. A távolban három őz tart az etető felé, a gyerekek boldogan mosolyognak. Panni még integet is. – Jó étvágyat özikék!

Az udvaron álló dűcetetőnek óriási sikere van, valóban nagyon sok a madár. Sárgamellényes széncinegék repülnek a közeli bokorba, csőrükben egy-egy szem napraforgóval. Lábuikkal ügyesen leszorítják, hegyes csőrükkel gyorsan kikopácsolják ízletes belsejét, aztán máris repülnek vissza a következőért. Olyan sokan vannak, hogy néha még sorba is kell állniuk, az etető körül libegve várják, hogy bejuthassanak.

- Biztosan azt gondolják, ma kapnak utoljára – nevet a traktoros. Ha tudnák, hogy még három színültig teli zsák áll a kamrában!

- Érdekes, hogy csak a cinegék viszik el a magot – mondja Laci elgondolkodva.
- Nézzetek a csőrükre – mutatom – a cinegéké hegyes, arra alkalmas, hogy felkopácsolják a magot, a zöldikéké és a többi magevőé viszont kúpos, erős, helyben morzsolják szét a napraforgót.

- A héjat pedig oldalt kiköpködi – nevet Jancsi. – Micsoda illetlenség.
- Nini, egy vörösbegy! – kiált fel Eszter és arra a madárra mutat, amelyik éppen akkor érkezik az etetőhöz.

- A begye tényleg narancsszínű, de ez egy fenyőpinty – mondom. – Észak felől érkezik minden ősszel, néha igen nagy csapatokban. Nézzétek meg a csőrét! A vörösbegy rovarevő madár, az övé hegyes, akár a cinegéké, ennek pedig kúpcsőre van. Rokona a mi erdei pintyünknek, amelyik olyan szépen csattog az áprilisi erdőben.

- Vajon lakmároznak már a nyulak és a fácánok? – tűnődik hangosan Panni. – Úgy örülök, hogy segíthetünk nekik egy kicsit.

- Lehet, hogy már most is ott vannak néhányan – mosolyog a traktoros –, de holnap biztosan sokan lesznek. Ha pedig elfogy az élelem, megint viszek nekik. Különösen nagy hó idején fontos az etetés, amikor nehezen jutnak táplálékhoz.

Későre jár, elbúcsúzunk a traktor vezetőjétől és indulunk. De alig csuktuk be a kaptuk, felhangzik a cinegék riadt „szíi – szíi-je” és a madarak, ki merre lát, menekülnek. Szürke árny suhan a kerítés felett és a karvaly a következő pillanatban egy zöldikével a karmaiban eltűnik az épület mögött. A gyerekek döbbenet néznek utána.

- A karvaly is éhes, neki is ennie kell – vigasztalom őket. – Ma zöldike lesz a vacsorája.

- Nézzétek, a cinegék újra ott vannak! – mutatják többen is és a madarak valóban, egyik a másik után, visszaszállingóznak. A veszély elmúlt, a karvaly nincs sehol, az éhség pedig igen nagy úr.

- Havazik – kiált fel Panni boldogan és kezével kapkod az első, lustán érkező fehér pihék után. – Holnap talán már szánkózni és lehet – teszi hozzá bizakodva.

SCHMIDT EGON
info@vadaszlap.hu

Ebszőlő csucsor (*Solanum dulcamara* L.)

A burgonyafélék (*Solanaceae*) családjának egyik nemzetsége. Többnyire alacsony bokor; számos fajának boggyótermése mérgező. Az „ebszőlő” régi botanikai szavunk, ami a nyelvjárásokban is széleskörűen elterjedt. Bogernyőben termő piros bogyói egyformán szemünkbe tűnnek vízpartokon, liget- és láp-erdőkben. Gyógynövényként tartják nyilván, de az egész növény erősen mérgező, ezért háziszerként semmiképp sem ajánlott. Hatóanyagai serkentik a vizeletképződést, a májműködést, leveleinek főzetét sebek lemosására és reuma elleni gyógyfürdőkben használják.

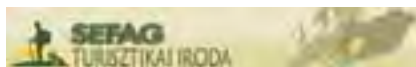

Vörösalma vadászház

7473 Kaposgyarmat

Kaposvártól délre, a zselici dombvidék erdővel borított részén egy háromhektáros horgászto partján található ez a hangulatos vadászház, melyben tíz vendég szálláshelyre fér el. A vadászház melletti faházban további két szoba áll rendelkezésre a kikapcsolódásra vágyó vadászoknak, horgászoknak, túristáknak.

Elérhetőségek:

+36-30/630-6353, +36-30/204-7278,
+36-82/712-016, +36-82/712-378
turizmus@sefag.hu

www.somogyiturizmus.hu/sefag-turisztikai-iroda

KUKORICA-ESŐ

Az automata vadetők használatával időt, pénzt és fáradságot takaríthat meg.

Az általam szabadalmaztatott, két éves garanciával rendelkező vadetők megvásárolhatóak kompletten és alkatrészenként.

További tájékoztató a www.vadeteto.hu honlapomon.

Soltész Károly épületgépész és villanszerelő mester
2000 Szentendre, Irinyi Dániel utca 25.
telefon/fax: +36-26/313-789
mobil: +36-20/951-3427
e-mail: info@vadeteto.hu

Kollath

Hunting Consultant
since 1989

AUSZTRÁLIA:

Vízi bivaly vadászat: **10 400 AUSS**

AFRIKAI SELEJTEZŐ VADÁSZATOK:

Antilop selejtezés, Dél-Afrika: **2400 USD**

Kaffer selejtezés, Zambia: **8500 USD**

Fekete lóantilop selejtezés, Zambia: **8500 USD**

ZAMBIA:

Kaffer bika és fekete lóantilop csomag: **19 750 USD**

ZIMBABWE:

víziló és krokodil vadászat

OROSZORSZÁG:

Téli jávorsika csomag

(motoros szánon): **6500 EUR**-től

Maral kerti vadászat: **2500 EUR + trófeadíj**

Marco Polo csomag: **7500 EUR**-től

Maral, ibex, szibériai ózbak csomag:

4500 EUR-től

KANADA:

Jávorsika csomagok: **3995 USD**-től

Rozmár vadászat: **8500 USD**

GRÖNLAND:

Pézsmatulok+ karibu csomag **6080 EUR**

SPANYOLORSZÁG:

Spanyol ibex/sörényes juh csomag: **4000 EUR**

Kollath, skype: kotorikerti,

+36-30/921-1562

kotorikerti@gmail.com

Állami vadászvizsgát szeretne tenni?
Fontos Önnek a gyakorlatias tanfolyam?
A válasz: **HUBERTUS VADÁSZISKOLA**

További információ a honlapunkon: www.hubertusvadasziskola.hu • www.hubertus.com

Stefán Vadászcentrum

Szekszárd, Kossuth L. u. 32.
T: 74/ 510-995 Fax: 74/ 510-996

Nyitva tartás:
H-P: 8-17-ig
Sz: 9-12-ig

VADÁSZBOLT:	FIGYELŐJÁRTÓ MŰHELY:
- vadászfegyverek	- javítás
- mirtoklőfegyverek	- távcsőszereles
- gáz- és riasztófegyverek	- belvívás
- kézfegyverek	- barmtűzés
- vadászati felszerelés	- fegyverjavítás
- vadászruházat	

FÖLD ALATTI LŐFOLYOSÓ TEREPLŐTÉR

Kiemelten foglalkozunk Blaser vadászfegyverekkel, Schmidt & Bender, Zeiss távcsövekkel, Blaser CDP, és Norma löszerekkel.

DIANA SIÖFOK VADÁSZBOLT

Blaser ruházat

Tel: 06-30/936-6066, 06-84/312-352
e-mail: diana1@internet.hu
8600 Siófok, Szent László u. 19.

ZEISS
Blaser
márkakereskedés

ORYX

VADÁSZBOLT ÉS FIGYELŐJÁRTÓ

REKINGEL

Távcsőszereles és alkatrészek kizárólagos forgalmazója - online katalógus a webápolón

Csőcsere, kalibermódosítás
Lothar Walther csővel
Teljeskörű fegyverjavítás

Betétszővek:
22lr-től .45Blaser-ig

Már Erdélyben is!
Erdőszentgyörgy - 0752 492-037

8000 Szekszárdi úti, Szegedvárosi út 84.
telefon/fax: 27 504 831
mobil: 30 9474 265, 70 9345 134
www.oryxmagyar.hu

Wild Control

VADRIASZTÓK

Cégünk nagy teljesítményű vadriasztó ágyúk gyártásával, tervezésével foglalkozik. A készülékek vezérlése mikroprocesszoros, melynek köszönhetően 4 program állítható be egy LCD kijelzőn keresztül. Programonként az időtartam, ciklusidők, lövések száma, lövések közti szünetek szintén beállíthatók. Multi vagy egyszeres időzítés. A készüléket magas minőségű bevonat védi az időjárástól, nem igényel karbantartást, optimalizált energiafogyasztás, GSM modulbővítési lehetőség. VT-nek további kedvezmények!

+36-30/250-0436
info@wildcontrol.hu
www.wildcontrol.hu

Készítsünk hasznos eszközöket, berendezéseket házilag, olcsón, akár hulladéknak tűnő dolgokból is

Hóembernek öltözve

Nincs szebb vadászat, mint a hóval borított erdőn-mezőn keresni a vadat. Igen ám, de a vad ilyenkor még messzebről veszi észre a vadászt – hacsak az nem tud „láthatatlanná” válni. Különösen előnyös ez, ha kellő takarás nélkül kell lőtávolságba jutni a kiszemelt, vagy elbírálni kívánt vadhoz, de lesben állva sem mindegy, hogy a közeledő vad gyanút fog-e a környezetből „kilógó” sötét folt láttán, vagy nem észleli a jól álcázott vadászt. Természetesen különféle hóruhákat, köpenyeket, sapkákat, téli felszereléseket meg is lehet vásárolni, ám más értéke van annak, amiért nem csak pénz adtunk, de saját munkánk, kreativitásunk is benne van. Hóleplet legegyszerűbben egy fehér lepedőből lehet kialakítani, a közepénél vágva egy lyukat a fejnek, s két oldalt pár helyen összefércelve (vagy biztosító-tűvel rögzítve) a karnak kell kényelmes helyet hagyni – pelerinszerűen. Kalap helyett megteszi egy nyári vászon reklámsapka, persze fehér színben, de aki ragaszkodik megszokott vadászkalapjához, egy darab fehér anyagból egyszerűen lehet rá álcázó huzatot szabni. A nadrághoz már kell egy kis szabni-varrni tudás, de mivel ezeknél a ruhadaraboknál a kellően bő, kényelmesen fel- és levehető a megfelelő, nem kell hozzá diplomás varrónő. Még egyszerűbb, ha kerítünk egy jó bő egészségügyi vagy kereskedői fehér köpenyt, esetleg nadrágot is, amit a területre érve rá tudunk húzni a vadászruhára – bekalkulálva, hogy még egy réteg ruha gyorsítja a kimelegedést. Filléres megoldás a fehér krepp-papírból gyártott festőoverall, ami elfér a zsebben, igaz, többnyire egyszer használatos, mivel az első beleakadó ágtól elszakad. A kéz védelmére és foltjának eltakarására legcélszerűbb az orvosi műtőkesztyű, ami elég vékony ahhoz, hogy a távcsövet, puskát gond nélkül kezeljük benne.

Hótalpak

Ha elég vastag a hó, nehéz a járás, de azok, akik tudnak síelni, futóléccel különleges cserkelésre nyílik lehetőségük. Aki nem járatos ebben a sportban, az készíthet magának az eszkimók hóráfjához hasonló hójárót, ami a vastag, puha porhóban is – némi tanulás után - könnyűvé teszi a járást. Legegyszerűbb egy 8-10 milliméter átmérőjű, betonvasból hajlíta(tt)ni a cipőnk külső széleinél 10 centiméterrel nagyobb

ellipszis alakot, majd összehegesztés után erős, vékony bőrszíjjal hálószerűen befogni. Ugyancsak bőrszíjjakkal lehet a bokánál megkötve rögzíteni a ráfot, és kissé széttett lábbal járva, akár kilométereket is elmenni benne – s ha már nincs rá szükség, fel lehet kötni a hátizsákra.

Vadhúzó „szánkó”

A jól álcázott vadász nagy eséllyel fog zsákmányhoz jutni, de azt el is kell valahogy juttatni a legközelebbi olyan helyig, ahová már járművel is oda lehet menni. Ilyenkor vehetjük jó hasznát a hátizsákban összehajtván elférő vadhúzó ponyvának. Az erős, de vékony üvegszálalás ponyvaanyagra (pl. Graboplan)

erős gurtit varrva, akár mázsás terhet is el lehet egyedül húzni a havon. A ponyva két oldalához erősített gurtinival a vadat rögzítjük, míg az elejétől végigérő húzó gurtit úgy kell méretezni, hogy abba belebújva a mellkas tetejére, vagy dupla pánt alkalmazásával a két vállra feküdjön fel.

-som

Felhívás!

Várjuk kedves olvasóink – a gyakorlatban már kipróbált – hasznos ötleteit olyan vadászfelszerelések előállításához, amit házilag is el lehet készíteni. Legfeljebb fél gépelt oldal terjedelmű írást várunk, fotókkal illusztrálva (.jpg vagy .tif formátumban).

Háziasszonyaink főzték ki

A decemberi lapszámunkban két ünnepi receptet közlünk. Az egyik finomság Báthy Attila hivatásos vadász kedvenc receptje. Két tündéri gyermeke is várja a különleges alkalmakat, amikor édesapjuk elkészíti a családnak ezt a pompás vaddisznógerincet. A másik kedvenc karácsonyi főételünk a gesztenyével töltött vadlúd sült. Már évek óta ezt a fenséges ételt készítem Karácsony másnapján. Próbálják ki mindkét ünnepi finomságot, ígérem nem fognak csalódní.

Gesztenyével töltött sült vadlúd

Hozzávalók 4 személyre: 1 nagyobb termetű vadlúd, só, bors, baconszalonna, a töltelékhez: 1 szárított kifli leöntve fokhagymás tejjel, 20 dkg gesztenye, 3 db kemény tojás, 1 nyers tojás, 20 dkg csirkemáj, 15 dkg gomba, pirított hagyma, só, bors, fokhagyma, petrezselyem, majarónna.

Elkészítés: A vadludat gondosan megtisztítjuk, a bőrét beirdaljuk, sózzuk, borsozzuk. A töltelék elkészítése igényel némi precizitást. A májat apróra szeleteljük, és hagymaágyon megpirítjuk, a kinyomkodott kiflikhez tesszük az összedarabolt tojást, a szétnyomkodott májat és a többi alapanyagot. Ügyeljünk rá, hogy ha mirelit gesztenyemasszát vásárolunk, akkor natúr ízt válasszunk, véletlenül se édesítettet. Egy könnyen gyúrható töltelék alapot kapunk, ha az állagát jónak ítéljük meg (ne legyen híg, folyós, de kemény se) és ha az ízek is harmonizálnak, akkor összekeverjük a nyers tojással, majd a vadlúd belsejébe tesszük, amit kívülről baconszalonnával borítunk be, hogy a sütési idő alatt ne égjen meg. Légkeveréses sütőben kb. 160 fokon aranybarnára sütjük. (Tipp: ha a szezonban nem sikerült vadlibát lőnünk, akkor nyugodtan helyettesíthetjük pulykával is. A sütésnél vegyük alapul, hogy ahány kiló a pulyka + 1 óra a sütési idő.)

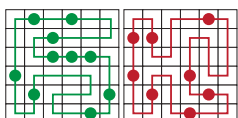
Római tálban sült omlós vaddisznó

Hozzávalók: 1,5 kg csontos vaddisznó gerinc (süldő), 1 kg burgonya, 15 dkg margarin, 1 tubus fokhagymakrém, 10 gerezd fokhagyma, 1 evőkanál ételízesítő, 8 szelet füstölt szalonna, 1,5 dl száraz fehérbor, ízlés szerint: vargánya gomba, őrölt bors, „vadak” fűszerkeverék.

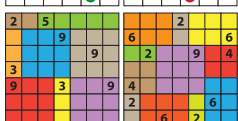
Elkészítés: A római tálat margarinnal kikenjük, a karikára vágott burgonyát beletesszük. A vaddisznógerincet megtűzdeljük a 10 gerezd fokhagymával, majd bekenjük a tubus fokhagymakrémmel. A gerincet a burgonyára helyezük, megszórjuk sóval, borssal, fűszerezük, a tetejére vékony margarinszeleteket halmozunk, majd mindezekre füstölt szalonnát helyezünk. Ráöntjük a fehérbort és kb. 210 fokon sütőben 75 percig lefedve sütjük.

Megfejtések:

Hurok:

Sikaku:

Sudoku:

8	7	5	6	3	1	2	4	9	6	1	4	8	7	2	5	9	3
1	2	3	5	9	4	6	8	7	7	8	5	9	3	4	6	2	1
6	4	9	7	8	2	5	1	3	9	3	2	6	5	1	7	8	4
5	1	6	8	2	3	7	9	4	8	7	1	4	6	9	3	5	2
2	3	4	9	6	7	8	5	1	4	6	9	5	2	3	1	7	8
7	9	8	4	1	5	3	6	2	2	5	3	7	1	8	4	6	9
9	5	2	3	4	8	1	7	6	5	9	8	1	4	7	2	3	6
3	6	7	1	5	9	4	2	8	3	4	6	2	8	5	9	1	7
4	8	1	2	7	6	9	3	5	1	2	7	3	9	6	8	4	5

10 különbség:

Úgy vadászni mint a császár

I. Ferenc József osztrák császár és magyar király közismer-
ten szenvedélyes és etikus vadász hírében állt. Az ókon-
servatív uralkodó kedvenc golyós fegyvere az egylövetű
billenő csövű puska volt. A XIX. század végén, a XX. század

elején megjelenő első céltávcsöveket megvetette és va-
dászatiannak tartotta, mint az akkoriban rohamosan ter-
jedő ismétlőket. Ilyen történelmi előkép után a vadászat
történetének egy darabját vesszük kézbe (ismétlőgolyós
vadász-glóbuszunkon) a Blaser K 95-tel.

A „gavallérpuska” megközelítőleg 2,4 kilogrammot
nyom, ami egy golyós puskánál viszonylag kis súlynak
számít. A modellt mind standard, mind magnum kalibe-
rekben készíti a gyár, azonban a lövő vállára tekintettel,
a magnum kaliberek esetén a K95-höz rendelhető visz-
szarúgást csökkentők listájából válogattunk. Dual Brake
(lecsavarozható), Magna Port (fix), valamint a tusba épített
KickStop, ami a fegyver visszarúgását mintegy 20 száza-
lékkal csökkenti.

A nagy pontosságú, kovácsolással gyártott csövet
letörve, láthatóvá válik a cső alján lévő, jól méretezett
zárókampó. A nagyszilárdságú alumíniumötvözetű basz-
külben, a csőfar mögött helyezkedik el a cső felső zárását
biztosító, úgynevezett Jäger-zár, mely az ütőszeget is ma-
gában foglaló, billenő zárótömb.

*(Emlékeztetőül: a Jäger-zárat nem azért hívják „vadász”-
zárnak, mert csak vadászpuskákon alkalmazzák, hanem
mert a feltalálója, Franz Jäger, suhli puskaműves volt! „No-
men est omen”.)*

A zárótömb a baszkülből egy mozdulattal kivehető,
így ezzel a K95 illetéktelenek számára használhatatlanná
válik. A tus nyakán elhelyezett biztosító tolóka – mint az
a Blaser fegyvereknél már megszokott – előre nyomása
feszíti meg az ütőszeg rugóját. A cső letörésekor az ütő-
szeg feszítőrugó automatikusan fesztelenedik, a fegyver
így önmagát biztosítja.

A gyárilag jól beállított elsütés lehetővé teszi a kiváló
pontosságú csőben rejlő lehetőségek teljes kihasználását.
A K95 csőve – mint szinte az összes Blaser fegyveré – cse-
rélhető, a tulajdonosa 27 féle kaliber között válogathat.
Standard kaliberekben 60 centiméteres, míg magnum ka-
liberekben 65 centiméteres csőhosszal rendelhető. A vé-
gigagyazott (stucni) változat csőhossza 50 centiméter.

Akik további nosztalgikus érzéseket táplálnak régmúlt
idők iránt, azok a K95-öst nyolcszögletű csőprofilal is
megvásárolhatják. A széles kaliberválasztékhoz hasonló-
an széles a Blaser K95 tíz modelltől álló választéka, amely
a funkcionális Standard kivitelől az iparművészeti remek-
műnek is beillő, gazdagon vésett Baronesse-ig terjed.
A Blaser K95 puska megfontolt, kiváló lökészségű vadá-
szok kezébe való fegyver.

Bálint Elemér

